Departamentul de *servicii poştale* al societăţii noastre de difuzare trimite colete de cărţi atât pentru persoanele fizice cât şi cele juridice, în condiţii foarte avantajoase. Sunaţi la telefonul 021-223.63.07 sau scrieţi-ne pe adresa S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Panait Istrati, Nr. 62, Sector 1, Bucureşti.

Comenzi on-line:

www. alcris. ro

Titlu original (eng.): Love's Prisoner

f ~ ^ Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale

MURRAY, ANNA

la ce vrei! / Anna Murray

Traducător: Anca Morărescu

Bucureşti: Alcris, 2008.

ISBN 978-973-580-326-1

I. Micu Aurelian (Editor)

II. Drăghici Ioan (Lector)

821.111. 31 = 135.1

Colecţia „ EL si EA '

ANNA MURRAY

la ce vrei!

Traducerea si adaptarea în limba română

de: ANCAMORĂRESCU

ALCRIS
M-94

Din colecţia "El şi EA” puteţi comanda prin telefon,
poştă sau e-mail următoarele titluri aflate în stoc:

560. MAI ESIEUMPIENinU 1MPACAS^5
561 IASAMASATE IUBESC 5
562. O MIEDE LUMÂNĂRI 5
563. PANDORASI MAGICIANUL 5 567. FATACU UNICORN 5
577. PESIEAN 5
578. O DRAGOSTE CAZUTADIN CER 5 580. DfKUIIAniE LUI KAIE 5 583. SUBVRAJAIUBIRII
5 584 PREJUDECĂ]1 SIIUBIRE 5 585. AVBINTURADRAGOSTH 5 586 M ADONAC U
PARUL DEAUR 5
587. PORIREIULFEMEIIIUBIIE 5
588. VARAINDANA 5 591 DACAESATRADEZ 5
592. O IUME INIREGAINIRE NOI 5
593. FIULTAIALUrvriREG 5
594. VBUAIORDEO NOAPTE 5
595. OAMERKANAINMEXC 5
596. ZBORUL INIMII 5
597. O CAPCAN AMIULI PREASBCDUCA5
599. SBCRBIULCHS^NBr 5
600. DRAGOSTEIRADATA 5 601 VBTEXAN 5 603. UMPEDE PRECUM CRISIALUL
5 604 FRUMOSULMEU AVENIUMER 5 605. KAREN 5
607. BARBAIUL DINTRFCOI 5
608. VECHILE SEIFUR 5
609. INIAINIRBINIAMP[ATOARB 5 6lavriTO×ULNBZAMBBSIB 5
611. MUREASAFUGARA 5
612. SINGURI INJUNGLA 5 613 MESERTADEAZIm 5
615. UNBARBATNEMUOS 5
616. NAUFRAGIA]1 5
617. CHIMAI FRUMOSIAN 5 62a SENNAETEZIUA 5 621 UNAMERICAN LALONDRA
5
625. FATADIN PADURE 6
626. NOAPTEASFANA 6
627. DOAMNADN OGLINDA 6
628. CASATORE PEMADISON AVENUE 6
629. STATUAVE 6 633. JURĂMÂNT SUB SIELE 6
636. CAUTAND O NOUADRAGOSIE 6
637. FLACARI DE ARGINT 6
638. VIS DEVACANTA 6
639. CASADELANGARAU 6
640. O GUVERNANIACURAJOASA 6
641. SAUCUNOSCUTINZAÑZIBAR 6
642. UN CHIRAS CIUDAT 6
643. CA PRIN FARMEC 6
644. IMBARCARBCIANDBSIrNA 6
645. HIBREEBAVTOARE 6
646. ABISUL 6
647. INIAINIRB IN SAFARI 6
648. DURERI DISPĂRUTE 6 649.SIAPANACCSIE[II]UIVANDERMOOR6 651VA[BACASCADBIOR
6
653. INIOARCERE IAWARAUOHQA
654. O POS BDACASADGRIE
655. FOCULVIEni
656. POVESIEAIUJJODY
657. AVENIURAINFORn
658. CUPE DECISIVE
659. IDILAPE MARE
660. VACANIEAINMAURQ1US
661. O IMOSIENIRE aUDADA
662. SODSISOIIE
663 DECIZIE PERICULOASA

664. CAPCANADOUNIELOR
665. TU ESINOROCULMEU
666. INVENIAIORUL INDRA3OSHT
667. SIRAINULDIN CASAMEA
668. SANSADRAGOSIEI
6691 CROZIERAIN MAREACARA BEDR
670. ORHIDEEAABA
671. CONnIDUULASUHIAGOUMIU 672TAUSMANULCU DELFINI
673. DUPASAPIEANI
674. O IUBIRE SBCREIA
675. RAULSPERANIEI
676. CERCUL DMN
677. INSULA1OBEI DEAUR
678. VS DE ADOLESCENIA
679. MURMURULVALUHILOR
680. IUBRENESINSA
681. ENIGMADE LAGLENIRODEN
682. INELULDE LOGODNA
683. CARAVANADRAGOSIEI
684. CADOULDE NUNIA
685. FUDUAIE RASPLAGHEA
687. AVENIURASHHOVOCARE
688. AMINIIREAUNEI NOPIINDIENE
689. COPACII DIN IARRENIAL

Capitolul 1

Sophie îşi muta greutatea de pe un picior pe altul, conştientă că fiecare mişcare de-a ei este monitorizată de cei doi soldaţi de lângă ea. Trenul era plin de turişti, şi fiindcă Sophie nu avusese timp să rezerve un loc, fusese nevoită să călătorească pe culoar, între două compartimente. Dar acest lucru n-o deranja. Era prea emoţionată că mergea acasă ca să-i facă plăcere să stea câteva ore nemişcată pe un scaun. Chiar s-a întâmplat ca doi bărbaţi să-i ofere locurile lor, dar i-a refuzat politicos. Bineînţeles, asta însemna că, deşi îmbrăcată cu uniforma de liceu, începuse să semene cu o tânără atrăgătoare. Ştia de mult lucrul ăsta, dar abia acum realiza că poate avea şi avantaje.

Ştia că şi cei doi soldaţi de lângă ea o găseau atrăgătoare. Ii zâmbeau mereu şi unul dintre ei chiar îi oferise o ţigară pe care fata o refuzase politicos. Sophie ştia că sunt inofensivi, aşa că nu-şi bătea capul cu ei. Nimic nu o va întrerupe să viseze la

reîntâlnirea cu Robert.

Trecuse un an şi jumătate de când îl văzuse ultima oară, de când o sărutase, de când îi tulburase mica lumea în care trăia.

Dar el avea să fie acasă de sărbători. Aşa îi spusese tatăl ei. Bineînţeles că şi Simon va fi acolo şi, în ciuda preferinţei pentru fratele vitreg mai mare, întotdeauna găsea în Simon o pradă uşoară şi îşi amintea că de fiecare dată se folosise de el cu multă neruşinare.

Dar Robert era alfel. Robert era un om imprevizibil. El era cel care o învăţase să călărească, să înoate şi să joace tenis, cel care vorbise cu ea considerând-o de vârsta lui, cel care îi destăinuia planurile şi ambiţiile, care a fost primul ce i-a stârnit interesul în privinţa cărţilor, muzicii şi poeziei.

Se uită pe geam, la peisajul care se derula pe fereastră. Işi amintea clar când l-a văzut prima oară pe Robert. Mama ei murise la naştere, iar tatăl, un doctor foarte ocupat din Londra, angajase câteva menajere care să aibă grijă de ei. Dar nu mersese aşa. Avea prea puţin timp de petrecut cu micuţa lui şi fără sprijinul mamei, se temuse ca nu cumva s-o neglijeze prea mult. Aşa că s-a mutat la Conwynneth, un orăşel, nu departe de Hereford. Aici, viaţa avea un curs mai domol, iar doctorul Kemble se relaxă şi începu să trăiască o nouă poveste alături de fiica sa.

Laura Ydris era o văduvă cu doi băieţi. Se ocupa singură de hanul din oraş de doi ani, de când soţul îi murise într-un accident de maşină. Fiul cel mic avea pe atunci doisprezece ani,
iar cel mare, şaisprezece. Ambii frecventau şcoala din Hereford.
Tatăl lui Sophie petrecea mult timp la han, şi n-a fost o surpriză pentru nimeni când cei doi au decis să se căsătorească.

Sophie avea pe atunci patru ani şi de la început se ataşase de mama ei vitregă, pentru că Laura nu era o mamă vitregă ca cele din poveşti. Era o femeie scundă şi vioaie, cu trăsături blânde, care o cucerise definitiv pe Sophie când îi spusese că întotdeauna îşi dorise o fetiţă numai a ei.

Problema mai rămânea cu cei doi băieţi. Dar amândoi înţelegeau cât de greu îi era mamei lor să se ocupe singură de han, aşa că se bucurară că putea să renunţe la muncă şi să aibă din nou o familie. Şi, plus de asta, îl plăceau pe doctorul Kemble şi erau în stare să aprecieze nevoile părinţilor lor. Sophie se simţise în elementul ei când aflase că se alesese cu doi fraţi mai mari.

Aceştia au răsfăţat-o foarte mult şi ei nu i s-a părut nimic ciudat sau egoist.

Sophie îl cunoscuse pe Simon primul. Robert era

plecat în vacanţă în Elveţia când logodna părinţilor lor fusese anunţată, iar când ajunsese acasă, Sophie şi Simon erau deja buni prieteni. Pentru băieţi era o noutate să aibă o surioară, dar Sophie, de cum îl zărise pe fratele mai mare, se declarase admiratoarea lui înfocată.

Era un băiat popular, care era în permanenţă înconjurat de tineri, dar care niciodată nu era atât de ocupat încât să nu poată vorbi cu Sophie. Prietenele lui se enervau repede, simţind că au
drept rivală o copilă.

In câţiva ani, Robert a plecat la universitate şi casa pe care doctorul Kemble o cumpărase când se căsătorise cu Laura devenise parcă goală. Timp de patru ani, Sophie acceptase cu greu să-l poată vedea pe Robert doar de sărbători, dar după acestă perioadă, băiatul reveni acasă, în Conwynneth, ca să lucreze pentru o firmă din Hereford.

In vremea aceasta, Simon pleca la universitate, dar Sophie nu-i simţi lipsa la fel de mult cum se întâmplase cu fratele său, pentru că Robert era din nou acasă şi la vârsta de doisprezece ani, îl găsea fascinant pe tânărul în care se transformase.

începea să devină domnişoară şi nu înţelesese de la început de ce se simţea atât de bine când Robert o privea într-un anume fel, sau de ce se simţea rău când

ieşea cu iubitele lui în oraş.

Fusese foarte supărată când tatăl ei decisese s-o trimită la un liceu cu internat. Nu voia să plece. Asta ar fi însemnat să-şi vadă fratele doar în vacanţe şi sperase că a trecut de perioada aceea. Tânărul era de acum major şi Sophie ştia că la întoarcere l-ar fi putut găsi chiar căsătorit.

Dar părinţii ei nu se arătară înduplecaţi şi chiar şi Robert nu părea dornic s-o ajute. Trebuise să plece, şi primul semestru şi-l petrecuse plângând în fiecare noapte.

Cu timpul însă, îşi dădu seama că dacă plângea, nu rezolva nimic. Cel mai bun plan era să înveţe temeinic, să treacă toate examenele şi să se întoarcă la timpul potrivit acasă.

Când petrecea acest timp în şcoală, află că fratele său avea o carieră în ascensiune. Era un bărbat isteţ şi i se oferise o slujbă într-un concern londonez care avea legături cu întreaga lume. închiriase un apartament la Londra şi plecase în prima lui călătorie importantă, în Africa Centrală. Exact atunci Sophie avea două vacanţe pe care şi le petrecu acasă, fără să-l vadă deloc. Fusese foarte supărată atunci şi refuzase toate încercările lui Simon de a o binedispune, ba chiar şi invitaţia pe care acesta şi un grup de prieteni i-o făcuseră într-o excursie la Lake District. Ştia că părinţii erau îngrijoraţi din cauza

ei, dar spera să nu afle ce o deprima atât de mult.

învăţase foarte bine în liceu şi obţinuse multe note bune, spre deliciul familiei şi al profesorilor săi.

La Crăciunul următor, Robert era din nou acasă, iar felicitările lui au însemnat pentru ea mai mult decât toate celelalte la un loc. Şi în timpul acelei vacanţe Robert o sărutase...

Strânse pumnii când îşi aminti. Familia Kemble avusese oaspeţi de sărbători. Veniseră nişte prieteni de-ai tatălui său, din Londra, două cupluri şi cei cinci copii ai lor. Bănuia că tatăl ei îi invitase pentru a-i alunga apatia pe care o observase la ea în vacanţa din vara trecută. Dar cum Robert era şi el acasă, Sophie nu putea să se simtă altfel decât bine.

Ceilalţi adolescenţi, o fată de şaisprezece ani şi patru băieţi cu vârste cuprinse între treisprezece şi optsprezece ani erau foarte drăguţi, dar din punctul de vedere al Sophiei, nici nu se comparau cu fraţii ei vitregi. Chiar şi Simon, care preda acum la o şcoală din Conwynneth, era mai atrăgător decât ei. Bineînţeles, pentru că Sophie crescuse printre adulţi, avea şi gusturi mai mature.

îi plăceau bineînţeles lucrurile tinereşti, dar datorită lui Robert învăţase să le aprecieze şi pe cele serioase. Participase la toate jocurile organizate pentru tineri de părinţii ei, dar era mereu conştientă de privirea lui

Robert şi de fata pe care o adusese cu el de la Londra. După cum îi spusese mama ei vitregă, aceasta era secretară la biroul unde lucra fiul ei, iar Sophie n-o plăcea deloc.

Şi asta nu fiindcă ar fi avut vreun motiv anume să facă asta, pentru că fata, Emma, era frumuşică şi drăguţă şi deloc diferită de fetele pe care Robert le adusese în casa părinţilor de-a lungul anilor.

Dar felul în care-l privea pe Robert o făcea pe Sophie să fie gata de atac. O surprindea privindu-l cu o anume strălucire în ochi şi Sophie îşi dădea seama că nu va fi o concurentă uşor de înlăturat. Şi apoi, s-a întâmplat ceva care a făcut-o să uite de toate astea..

De Crăciun, familia ei obişnuia să deschidă cadouri şi să se bucure alături de cei dragi, dar a doua zi dădeau o petrecere la care invitau aproape toţi vecinii.

Mâncarea era din belşug şi voia bună nu lipsea nici ea. Sophie purtase rochia pe care o primise în dar de la părinţii ei, prima rochie lungă, croită pe trupul ei delicat, dintr-o catifea de culoarea mierii, care dădea pielii ei un aspect auriu.

Vacanţa petrecută în Spania alături de părinţi cu trei luni în urmă, o ajutase să capete un bronz frumos şi, cu puţin machiaj şi un ruj discret, se văzu în oglindă, înainte să coboare, ca pe o femeie. îşi amintea că privirea lui Robert o făcuse să înnebunească de plăcere.

Apoi, îşi revenise şi-şi spusese că toţi băieţii aveau să alerge după ea în acea seară.

în timpul cinei, simţise că Robert n-o slăbeşte cu privirea, dar de fiecare dată când se întorcea să-l privească, el se făcea că se uită la altcineva. Nici măcar n-o invitase la dans, aşa că Sophie făcuse ceea ce obişnuia când era supărată: îl tachinase pe Simon. Şi pe ringul de dans, când acesta o trase mai aproape de el, fata înţelese că nu se prefăcuse doar când zisese că-i place şi mai înţelese că atitudinea ei le deranjase pe celelalte fete prezente, care făcuseră pasiuni pentru fiii doctorului din sat.

Era târziu când Sophie îşi dăduse seama că Robert dispăruse şi o căută pe Emma, îngrijorată. Dar Emma era încă printre invitaţi, dansând cu fiul fermierului.

Şi mama ei vitregă observase că Robert lipsea.

- Simon, zise ea, du-te şi dansează cu Vicky, iar tu, Sophie, du-te şi caută-l pe Robert. Probabil e în biroul tatălui său. Ştii cât de mult îl plictisesc petrecerile astea!

Sophie făcuse întocmai cum i se spusese şi-l găsise pe Robert stând relaxat, pe scaunul tatălui său, cu picioarele întinse lejer pe birou, citind o carte.

- Mama m-a trimis să te caut, zise ea, simţindu-se ca o intrusă.

-Aşa a făcut? întrebă el, fără să se sinchisească să

se ridice.

- Da. Vii din nou la noi?

- Mulţumesc, dar nu cred.

Reluase cititul, de parcă ăsta era sfârşitul conversaţiei şi Sophie se simţi iritată. Nici măcar nu-şi ceruse scuze pentru purtarea lui.

Aşa că, furioasă, intră în birou, închise uşa în urma ei şi dădu roată măsuţei până ajunse lângă el. Când băiatul o văzu stând nemişcată în faţa lui, zise cu indiferenţă:

- Du-te şi distrează-te, Sophie. Eu mă simt foarte bine aici. Nu intenţionez să mă obosesc, fiindcă mâine dimineaţă mă întorc din nou la Londra.

Sophie îl privi, supărată că peste câteva ore avea să plece şi n-avea să-l mai vadă câteva luni bune.

- Nu crezi că eşti cam plictisitor? Stai aici, de unul singur, ca o domnişoară supărată!

Robert zâmbise, dar nu zisese nimic, iar Sophie îşi dorise să-i poată trage o palmă ca să-l trezească la viaţă.

- Nici măcar n-ai dansat cu mine! se bosumflă ea.

- Ai băieţi de vârsta ta cu care să dansezi. Şi, plus de asta, Simon e mai mult decât dornic să-ţi facă pe plac.

Sophie îşi pierduse cumpătul atunci, îi aruncase cartea din mână şi încercase să-l ridice de pe scaun. Dar el nu se urnise niciun centimetru când o trăsese şi

pe ea pe picioarele lui musculoase şi o sărutase, aşa cum nu îndrăznise nimeni s-o facă până atunci. După asta, îi dăduse drumul, bâlbâise o scuză şi plecase din birou. De atunci nu-l mai văzuse, dar înţelesese că relaţia lor nu va mai fi niciodată la fel.

De câte ori venise în vacanţe, de fiecare dată se nimerea să fie plecat undeva. Trecuseră optsprezece luni de la acea întâmplare.

Ştia că şi Robert o evita, fiindcă o aştepta să crească şi să se maturizeze înainte ca între ei să ia naştere ceva. Şi chiar aşa se şi întâmplase în acest timp. Sophie se simţea o altă persoană acum. Fusese grea perioada liceului, dar acum şcoala se terminase. Avea o vacanţă de şase luni în care se putea hotărî dacă să urmeze sau nu o facultate, şase luni în care se puteau întâmpla multe lucruri frumoase...

Oftă. Ce multe lucruri se puteau întâmpla în această perioadă şi în mai puţin de o oră avea să-l revadă pe Robert.

Se întoarse cu spatele la fereastră şi observă privirea plină de dorinţă a unuia dintre soldaţi. Ştia că era o fată atrăgătoare. Se transformase din toate punctele de vedere, iar Laura îi promisese că-i va cumpăra o nouă garderobă deoarece a absolvit cu note maxime.

Se uită din nou pe geam şi simţi cum i se strânge

stomacul. Trecuseră de un indicator care le arăta că mai aveau puţin până la Hereford.

Privi la picioarele sale. Două valize şi o geantă plină cu cărţi îi dăduseră multă bătaie de cap până când un hamal binevoitor i le cărase gratuit până la tren.

- Pot să te ajut? o întrebă unul dintre soldaţi când ajunseră în staţia de la Hereford.

- Ă, cred că mă descurc, zise ea.

- Dar nu e nicio problemă. Toţi coborâm aici. Te aşteaptă cineva?

- Cred că da.

- Oh, ce noroc avem! zise el bosumflat, iar fata zâmbi.

Trenul opri în cele din urmă şi cei doi soldaţi îi coborâră
ambele valize, lăsând-o să care doar geanta cu cărţi. Era atentă la ce spunea unul dintre ei şi abia de-l auzi pe bărbatul care i se adresă:

- Bună, Sophie. îmi pare bine să te revăd!

Se uită la bărbatul care se apropiase de ea şi începu să tremure uşor. Nu se schimbase aproape deloc. Poate se mai subţiase puţin dar...oare ochii aceia negri aruncau priviri de oţel ca acum? Pielea bronzată trăda lunile petrecute în zone cu climat blând, iar părul, acum mai des, se ondula în cascade scurte, pe gât. Purta blugi strâmţi şi un tricou răsfrânt la gât, care îl făcea să

radieze de masculinitate. Şi în ciuda faptului că n-o mai văzuse de multă vreme, părea foarte furios. Dar de ce? Oare era supărat că reuşise să-i găsească pe cei doi soldaţi s-o ajute?

Sophie aşteptase întâlnirea asta de aproape un an. Nu va permite nimănui s-o strice!

Lăsă geanta jos şi se repezi spre el. îl luă în braţe şi îşi presă buzele pe ale lui. Bărbatul o cuprinse şi el cu braţele ca să nu se dezechilibreze, după care încercă s-o îndepărteze de el.

- Sophie! murmură el, nervos. Sophie, pentru Dumnezeu! Cei doi soldaţi lăsară jos valizele şi se îndepărtară zâmbind jenaţi. îşi trecu mîna prin păr şi privi în jur să vadă dacă-i
observase cineva.

Dar Sophie nu avea remuşcări pentru gest. Simţise că la un moment dat şi el îi răspunsese sărutului, aşa că ştia cel puţin că nu-i era indiferentă. Zâmbi şi zise:

- La ce te aşteptai? Să ne dăm mâna?

- Ăsta e tot bagajul tău? o întrebă Robert, impacientat.

- Nu te bucuri să mă vezi? întrebă ea.

- Bineînţeles că mă bucur, Sophie. Deja ţi-am spus asta. Luă cele două valize în mâini. Ie descurci cu geanta?

- Da, mă descurc, mulţumesc.

Merseră amândoi spre ieşirea din gară şi ajunseră în parcare, unde o maşină sport îi aştepta.

- E nouă, nu-i aşa? comentă ea admirativ. Ce e? Un Aston Martin?

- Nu. Un Jensen, zise el, mândru. Intră. Nu e încuiată.

Fata intră încântată şi când studia interiorul maşinii, îşi făcu şi el apariţia la volan. Oh, Dumnezeule! Deja nu mai conta nimic altceva pentru ea. Oare ce ar fi făcut dacă l-ar mai fi sărutat o dată? Se întoarse spre el să-l privească.

- Mai bine ţi-ai prinde centura, zise el, iar fata făcu întocmai, nedorind să-l supere.

- E o maşină super! Mi-aş dori să pot conduce şi eu!

- Cred că tatăl tău va avea grijă să iei lecţii de şofat, acum că ţi-ai terminat şcoala. Porni maşina şi adăugă: apropo, felicitări! Am auzit că te-ai descurcat excelent la examenele finale.

- Mulţumesc, zise ea, cu ironie.

- Acum, ce s-a mai întâmplat? Cred că ai o şansă bună să mergi la Oxford. Tu nu?

- Nu vreau să mai vorbesc despre şcoală şi examene. Am lăsat totul în urmă. Se întoarse din nou, să-l privească. Tu ce mai faci, Robert? De când eşti acasă? Şi cât mai stai, de data asta?

- Sunt bine, zise el, cu ochii la drum. De fapt, sunt în Anglia de câteva luni. Acum lucrez la North Wales.

- Serios? Asta e minunat! înseamnă că ajungi acasă aproape la fiecare sfârşit de săptămână.

- Nu chiar, Sophie. Mai am şi alte lucruri de făcut, zise el, cu răceală.

Sophie se mai potoli puţin. Era atât de serios! N-avea să ajungă la el cu atitudinea asta. Schimbă subiectul.

- Ce mai fac cei de acasă? Mama şi tata sunt bine? Şi Simon? Am primit o scrisoare de la el săptămâna trecută. Tu de ce nu mi-ai scris niciodată, Robert? Am crezut că o vei face.

Robert îi ignoră ultima întrebare şi răspunse:

- Părinţii sunt bine, iar Simon e foarte încântat de slujba pe care o are. Ba chiar intenţionează să rămână la catedră, în Conwynneth, toată viaţa.

- Şi de ce să n-o facă? E fericit acolo. Nu e neliniştit ca tine.

- Aşa sunt eu? Neliniştit?

- Printre altele, zise ea. Ei bine, nu eşti? Sunt sigură că ultima firmă la care ai lucrat nu voia să te piardă.

- Mi s-a oferit şansa de a avea o slujbă mai bine plătită şi şansa de a vedea lumea, înainte să fiu prea în vârstă ca să mă mai bucur de ea. Nu văd ce mă nelinişteşte aici. Sunt sigur că şi tu vei fi de aceeaşi părere când...

- N-o să fiu!

- Cum să ştii asta de pe acum?

- Pentru că nu sunt...genul aventuros. Sunt mai degrabă...o fată de casă. îşi privi degetele fără inele. Bineînţeles, dacă m-aş căsători şi soţul meu ar avea o slujbă care să-l facă să călătorească...

Urmă o pauză, după care Robert zise:

- De fapt, Sophie...

Dar nu continuă, fiindcă afară începu să tune şi să fulgere şi o văzu cum tresare.

- Ti-e frică de furtună, nu-i aşa? Nu trebuie. Eşti în siguranţă în maşină.

- {tiu, îmi pare rău, zise fata, încercând să-şi ascundă teama. Continuă, te rog.

- Cine erau soldaţii aceia din gară?

- Nimeni cunoscut. Am fost nevoită să stau în picioare din Paddington şi am împărţit cu ei acelaşi culoar. Apoi, la coborâre, au insistat să-mi care bagajul. Nu înţeleg de ce. Iu pricepi?

Dar bărbatul n-apucă să răspundă, fiindcă o ploaie torenţială începu să curgă din cer şi să îngreuneze vizibilitatea. Iunetele nu mai conteneau şi Sophie nu ştia cât va mai rezista fricii pe care o simţea. Spre uşurarea ei, Robert trase pe dreapta şi opri motorul.

- Nu putem continua acum, zise el. Orium, nu va dura mult.

E o furtună de vară. Ar trebui să te obişnuieşti cu ele.

- Ştiu. îşi scoase centura şi se întoarse spre el. Măcar dacă îl vedea, mai uita de tunete. Măcar avem timp să mai vorbim, zise ea. Spune-mi ce aveai de gând să zici.

- Da, zise bărbatul, după care scoase o ţigară dintr-o tabacheră şi, după ce şi-o aprinse, inhală adânc.

Nu spuse nimic, ci o privi câteva clipe cu seriozitate. Sophie se simţea tare ciudat. Tunetele nu conteneau şi frica o făcea să fie vulnerabilă în faţa lui, a bărbatului iubit, care se purta ciudat...Oare ce se întâmpla cu el? Şi ce se întâmpla cu ea? îşi privi mâinile transpirate şi observă că doi nasturi de la piept se deschiseseră. Uniforma îi rămăsese mică, dar asta n-o împiedica să nu se simtă jenată. Cu degete tremurătoare, încercă să-i închidă, dar dădu greş. Robert puse ţigara deoparte şi-i închise el.

Până să-şi dea seama ce se întâmplase, atmosfera fu dintr-o dată luminată de un fulger puternic şi un copac fu despicat în două la câţiva metri de ei, iar de sus turna cu găleata şi zgomotul picăturilor de ploaie pe capotă era infernal.

Sophie începu să tremure incontrolabil, şi Robert o trase lângă el şi o sprijini de corpul lui cald şi puternic.

- Linişteşte-te! Totul va fi bine, crede-mă!

- îmi pare rău, Robert, dar mi-e frică de furtună, nu mă prefac. Te rog să nu te enervezi!

- Nu m-am enervat. Stai liniştită.

Fata se lipi şi mai mult de el şi-i mângâie pielea cu mâna.
Robert începu s-o mângâie, s-o sărute pe faţă, iar ea nu se opuse. Bărbatul începu să respire greu, să asude şi, la un moment dat, o îndepărtă de el. Mai trase un fum din ţigară şi exclamă:

- Oh, Doamne!

- Robert... zise ea.

- Nu spune nimic, o rugă el. Nu spune nimic. Doar lasă-mă să gândesc limpede. {tiam că n-ar fi trebuit să-l las pe tatăl tău să mă convingă să vin după tine.

- Să te convingă? A fost nevoie...să te convingă?

- Nu, cred că nu...Doamne, Sophie, eşti sora mea!

- Sora ta vitregă! îl corectă ea.

- Bine, bine, sora vitregă. Dar chiar şi aşa, sper că-ţi dai seama că e ridicol!

- Ridicol? De ce e atât de ridicol?

- Nu fi naivă, Sophie. Ti-a venit ideea asta de acum câţiva ani, de Crăciun, când se întâmplase să beau mai mult decât...

- Nu e adevărat!

- Ba da. Ce alt motiv ar mai fi pentru...ce s-a întâmplat?

- {i acum?

- {tiam eu că nu trebuia să vin. Bănuiam ce scenă ţi-ai plănuit pentru întâlnirea noastră, după acel incident.

- Incident?

- Da, Sophie, incident. Pentru Dumnezeu, cum te aştepţi să-i spun? N-ai idee ce am simţit după...ce te-am atins. Mi s-a făcut rău, înţelegi? Rău! Eu, un bărbat experimentat de douăzeci şi opt de ani, sărutam un copil de şaisprezece!

- N-a fost chiar aşa!

- Ba da, aşa a fost. M-am dispreţuit pentru ce am făcut.

- Şi te dispreţuieşti şi acum? întoarse capul să-l privească.

- Tu ce crezi?

- Nu ştiu ce să cred.

- Nu? Doamne, Sophie, ştii ce tocmai ai făcut? Eşti o fată frumoasă, ştiu că asta nu e o scuză, dar mă ademeneşti.

- Serios?

- Oh, te rog, opreşte-te. Ştii la fel de bine ca şi mine de vina pe care o ai. Ştii bine şi de ce soldaţii aceia s-au oferit să-ţi care valizele. Nu credeam că vei fi aşa o bătaie de cap când vei creşte.

- Oh, nu mă mai răni!

- De ce nu? Ţie nu-ţi pasă dacă-i răneşti pe cei din jurul tău. Nu mai face o tragedie din asta. Bine, îmi cer scuze pentru ce s-a întâmplat. Cred că a fost vina mea!

- Nu vorbi aşa!

- Bine, nu-mi voi cere scuze, dacă nu vrei. Am uitat în ce societate permisivă trăim!

- Oh, Robert, îmi pare rău, zise ea, aproape izbucnind în plâns.

Robert respiră adânc.

- Bine, Sophie, e în regulă. Cred că putem s-o luăm de la început, ce zici? Uite, tu uiţi de sentimentalismele, astea iar eu ...Ei bine, poate tatăl tău avea dreptate până la urmă. Poate a fost bine că am venit să te întâmpin.

- Tata? Ce ştie tata despre asta? La ce te referi?

- Fireşte că i-am spus ce s-a întâmplat.

- Oh, sper că nu vorbeşti serios!

- De ce nu? Sophie, mi-era greaţă de ceea ce am făcut. Irebuia să le dau un motiv că nu mă întorc acolo când vii tu!

- Dar...nu erai plecat din cauza muncii...?

- Nu, Sophie. Irebuia să-i spun, înţelegi? Mi-era ruşine...

- Ruşine? Nu-i venea să creadă. Nu i se putea întâmpla ei una ca asta. Nu după toate câte trăise alături de el. Nu! Oh, Robert, zise ea, n-o să te iert niciodată!

- Dar nu încerc să te fac să mă ierţi. Pur şi simplu vreau să-ţi spun cum stau lucrurile. Nu vreau să continui să-ţi imaginezi că ceea ce s-a întâmplat atunci de

Crăciun, a fost mai mult decât un impuls.

- Dar a fost!

- Ba nu, Sophie. Oftă. Credeam că eşti mai matură. Cred că asta a fost prima ta experienţă, dar la mine nu era aşa şi cu siguranţă că n-a fost mai mult decât o experienţă!

- Nu şi pentru mine, zise ea, cu hotărâre. Oh, nu înţeleg cum de poţi spune lucrurile astea după...după ceea ce tocmai s-a întâmplat.

- Oh, Doamne, Sophie! Sunt şi eu om! Iu ai provocat ce s-a întâmplat adineauri. {tiu că şi eu te-am ajutat, dar ... Nu sunt mândru de ceea ce am făcut, însă, Sophie, voiam să te fac să te simţi în siguranţă, din cauza furtunii. Am mai făcut asta, îţi aminteşti? într-o noapte, ai venit la patul meu din cauza furtunii. Aveai opt ani pe atunci. Erai îngrozită. Ie-am lăsat să stai cu mine. Te-am luat în braţe ca acum. Dar ce s-a întâmplat acum, după asta, n-a fost din vina mea!

- Eşti îngrozitor! exclamă ea. N-am crezut niciodată că poţi fi atât de crud, Robert!

Bărbatul îşi trecu exasperat o mână prin păr. Se uită pe geam şi văzu că, spre fericirea lui, ploaia se oprise. Porni maşina şi demară.

- Mai bine te-ai aranja puţin, zise el. Ne apropiem de casă. Sau poate vrei să dai explicaţii pentru ceea ce s-a întâmplat?

Fata îşi aranjă enervată hainele pe ea, scoase din geanta de umăr o perie cu care îşi descurcă părul răvăşit şi se pregăti fizic, dacă nu şi sufleteşte pentru reîntâlnirea cu familia. Pe plan psihic, nu era în stare de nimic.Toate speranţele şi fanteziile pe care şi le făcuse în legătură cu Robert se evaporaseră în neant. N-avea chef să vadă pe nimeni acum. Voia doar să se târască într-un colţ, ca să-şi lingă rănile însângerate.

Capitolul 2

Casa familiei Kemble era una veche, situată la periferia satului. Cei doi soţi o modernizaseră, dar rămăsese dominant aerul de vechime. Tuturor le plăcea aşa cum este acum şi n-ar fi schimbat-o pentru nimic în lume.

Sophie îşi aducea aminte cu drag de copilăria şi de adolescenţa petrecute în acea casă: zilele lungi de vară, când mergea să pescuiască sau să înoate cu băieţii, să joace tenis sau crichet în grădina mare din spatele casei; toamna, când începeau să facă focul şi să coacă castane; iarna când zăpada dădea o înfăţişare de poveste copacilor din curte, iar ei stăteau cu toţii în jurul focului şi beau vin fiert. Dintotdeauna fusese fericită în acea casă, iar acum îi venea greu să realizeze că fericirea ei depinde atât de mult de Robert.

în dimineaţa care urmase după venirea ei, se trezi cu o senzaţie stranie şi cu o uşoară durere de cap. Se întrebă de la ce se simţea aşa, dar imediat îşi aminti de lucrurile care se întâmplaseră în ziua precedentă şi-şi îngrop' faţa în pernă. Oh, Doamne, se gândi ea cu disperare, ce o să fac?

Când ajunsese, seara trecută, era aproape ora cinei. Spre uşurarea ei, tatăl era plecat la un pacient şi doar Laura şi Simon erau prezenţi s-o întâmpine. Se gândi la Simon cu afecţiune. Era un băiat atât de normal, atât de

bun şi de blând. O făcuse să se simtă bine şi în largul ei şi, chiar dacă uneori Sophie îl surprinsese că o priveşte ciudat, îşi zise că n-avea cum să bănuiască ce se întâmplase.

Când tatăl ei ajunsese acasă, cei patru terminaseră deja cina şi Sophie se simţea puţin mai liniştită. Robert plecase imediat după masă. Scornise o scuză că trebuie să se vadă cu unul dintre vechii lui prieteni, cu care fusese coleg la universitate, aşa că nimeni nu comentă nimic. {i dacă Sophie n-ar fi fost atât de preocupată de problema ei, ar fi observat că şi mama ei şi Simon s-au simţit mai relaxaţi la plecarea lui.

Fata încercă să le povestească bucuroasă despre ultimele luni petrecute la liceu şi era aproape sigură că-i convinsese că singura ei grijă era alegerea unei universităţi la care să se înscrie.

Se uită la ceas. Oh, nu putea fi trecut de zece, nu? Aşteptase trează să audă un zgomot de la maşina lui Robert şi chiar şi după venirea acestuia, se mai foi în pat înainte să adoarmă. Dar de ce n-o trezise nimeni? se întrebă ea. Dar, până la urmă, de ce să vrea să o trezească? Era mai bine să doarmă şi să uite cele întâmplate.

Oricum, nu putea sta în pat toată ziua. Le datora asta părinţilor săi, să se adune şi să se poarte normal. Până la urmă, nu se schimbase nimic, ăsta era cel mai

minunat lucru. în ceea ce-l privea pe Robert, era tot surioara lui, de care avusese mereu grijă.

încercă să nu se mai gândească la asta. Acum, îi era foarte dificil să creadă că fratele ei n-o văzuse şi altfel decât aşa. Va trebui să accepte asta, dar deocamdată, va trebui să încerce să se poarte cu el aşa cum o făcuse dintotdeauna. Relaţia lor a fost mereu una profundă şi serioasă. Nu credea că se distrusese şi ea. Cine ştie? Poate cândva, în viitor, lucrurile se vor schimba şi chiar s-ar putea simţi atras de ea...

Se ridică din pat şi făcu baie, după care îşi puse lenjeria şi chiar când căuta o pereche de pantaloni în şifonier, se auzi o bătaie în uşă.

- Cine e? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată, dar îşi reveni când auzi vocea mamei sale.

- Oh, te-ai trezit! zise femeia care intră, aducând o tavă cu micul dejun. Ţi-am adus aici mâncarea. Aseară arătai cam palidă şi i-am spus tatălui tău că ai nevoie de odihnă.

- Mă simt bine, mamă, dar e foarte drăguţ din partea ta.

- Ei, de ce nu te îmbraci din nou în pijama şi te întorci în pat? zise femeia, aşezând tava pe o măsuţă. E o dimineaţă răcoroasă şi n-ai nimic de făcut. Tatăl tău se va întoarce de la spital abia după o jumătate de oră, apoi vei putea coborî ca să bei cafeaua cu el.

- Bine, zise fata, care prefera să stea în pat decât să mănânce
toată mâncarea adusă de mama ei.

Laura îi aşeză tava pe picioare şi luă şi ea loc lângă ea.

- Eşti bine, draga mea? întrebă ea, studiind-o.

- Desigur, zise fata, care deja începea să se îmbujoreze. De ce n-aş fi?

- Sigur, ai dreptate. Făcu o pauză. Graham White a trecut pe aici săptămâna trecută, ca să întrebe când vii. Abia aşteaptă să te vadă.

- Graham White? Oh, adică băiatul acela din Irefyddol.

- Da, îl ştii pe Graham. Iatăl lui şi al tău obişnuiau să joace golf împreună.

- Oh, da, zise fata care, conştientă de privirea mamei sale, luă o furculiţă în mână. Nu prea-l cunosc atât de bine. E la facultate, nu?

- Da, a termitat primul an. De fapt, chiar l-am invitat la sfârşit de săptămână. M-am gîndit că poate jucaţi tenis împreună.

- Oh, mami! zise fata, fără să-şi mai ascundă tristeţea. Dar pot juca tenis cu Simon şi cu Robert!

- {tiu asta, şi mai ştiu că Simon ar fi încântat să petreacă timp cu tine, dar cred că Robert va fi mai... ocupat.

Sophie îşi concentră toată atenţia în farfurie.

- Bine, atunci pot să mă joc şi singură.

- Dar ar trebui să ai prieteni de seama ta, Sophie! Ai petrecut prea mult timp cu Simon şi cu Robert.

- Sincer, mamă, nu trebuie să faci planuri pentru mine. Sunt în stare să mă distrez şi singură. De fapt, chiar mă gândesc să mă
angajez.

Ideea aceasta tocmai i se năzărise, dar Laura n-avea cum să ştie asta, iar când o auzi, păru îngrijorată.

- O slujbă, Sophie? Oh, nu cred că tatăl tău te va lăsa.

- De ce nu? Până la urmă, nu era o idee atât de rea, se gândi
ea.

- Ei bine...pentru că abia ai terminat liceul. Cred că speră să-ţi petreci anul ăsta cu noi, înainte de a pleca la universitate.

- încă nu m-am hotărât dacă vreau să merg la universitate.

- Cum? Să nu mergi? întrebă femeia, îngrozită. Nu fi prostuţă, Sophie, bineînţeles că vei merge la universitate. Tatăl tău are vise mari pentru tine. Sunt sigură că nu vrei să-l dezamăgeşti!

- Universitatea nu înseamnă totul, insistă ea.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Ei bine, poate vreau să fac altceva. De exemplu, să mă căsătoresc.

- Să te căsătoreşti? Sophie, ştii bine că spui prostii! Doamne Sfinte, ai doar şaptesprezece ani! Sper că nu te gândeşti să-ţi abandonezi studiile pentru...a te căsători!

- După cum am mai spus, încă nu m-am hotărât, zise fata, enervată.

- Ei bine, sunt sigură că dacă o să-i spui asta tatălui tău, îl vei supăra foarte tare. Sophie, ştiu că îi iubeşte pe băieţi, ştiu că i-a ajutat cum a putut, dar tu eşti speranţa lui! Eşti fiica lui! Sunt sigură că asta trebuie să însemne ceva pentru tine. Sunt sigură că o să-l laşi să facă şi pentru tine ce a făcut pentru băieţi.

Sophie se foi, neliniştită. Laura avea dreptate, ca întotdeauna. Dacă decidea să nu-şi continue studiile, tatăl ei avea să fie foarte dezamăgit. {i rănit.

-îmi pare rău, mami, nu prea mi-e foame, zise ea, împingând tava la o parte.

Laura luă tava şi, spre ieşire, zise:

- îmi cer scuze, Sophie. E prima dimineaţă acasă şi deja te supăr. Nu e nicio grabă. Putem lăsa lucrurile aşa şi decizia ta, oricare va fi aceea, mai poate aştepta.

- Oh, mami, zise ea, venind spre Laura şi luând-o în braţe. Nici eu n-am vrut să te supăr. Dar aş putea să-mi iau o slujbă. Mulţi tineri fac asta. {i aş putea să lucrez până să merg la universitate.

Laura se uită la ea cu afecţiune. Dintotdeauna, între ele fusese o relaţie frumoasă. De ce să vrea să strice asta?

- Bine, draga mea. Vom vorbi despre asta, dar nu acum. Lasă-l pe tatăl tău câteva zile pentru a se obişnui cu tine aici. {tii că i-a fost foarte dor de tine.

- Bine, zise ea. Cred că acum o să mă îmbrac şi o să ies afară, să revăd locurile. {tii că mereu îmi place să fac asta.

Laura luă tava şi plecă, părând mulţumită de noua preocupare a fiicei sale vitrege. Fata luă din şifonier o pereche de blugi pe care şi-i trase pe ea şi observă cu stupoare că-i rămăseseră mici şi erau foarte strâmţi, cu toate că anul trecut chiar picau de pe ea. Va trebui să-i poarte până va putea merge la cumpărături. Irase pe ea şi un tricou albastru şi-şi perie părul
lung, de culoare blond-argintie.

îşi întâlni fratele, Simon, la ieşirea din cameră şi acesta se arătă îngrozit:

- Oh, Doamne! sper că n-ai de gând să ieşi din casă îmbrăcată aşa!

- De ce nu? Nu-ţi place cum arăt?

- Oh, ba da, mie îmi place, dar ceva îmi spune că nu-i va plăcea şi tatei.

- N-am ce face. Nu înţeleg, anul trecut îmi veneau bine, iar acum abia am reuşit să-i îmbrac.

- Ia-ţi haina şi o să mergem în Hereford să-ţi cumpăr eu câteva perechi. Sunt liber în dimineaţa asta.

Sophie era tentată de oferta lui, dar încă nu-l văzuse pe Robert şi nu ştia care-i sunt planurile. Singurul lucru pe care-l ştia cu certitudine era că sigur el n-o va dori în preajmă.

- Nu sunt sigură, începu ea.

- Rob nu e aici, zise Simon, parcă citindu-i gândurile. A plecat să pescuiască împreună cu prietenul lui, John. Au stabilit asta, aseară.

- Oh, înţeleg, zise Sophie şi se îndreptă spre scări. Tati s-a întors?

- Cred că acum se aude maşina lui. Ce facem? Mergem la Hereford?

- Bine, dacă vrei, zise ea. Dar am promis că voi bea cafeaua cu tata.

- Bine, zise băiatul. Atunci, voi fi gata într-o jumătate de oră.

Simon avusese dreptate că doctorului Kemble nu-i va plăcea s-o vadă în acei blugi.

- Sophie, nu poţi ieşi nicăieri îmbrăcată aşa, îi zise el, în timp ce îşi beau împreună cafeaua.

- Simon mi-a spus că mă duce la Hereford ca să-mi cumpere câteva perechi. Doar că...

- {tiu, n-ai bani.

- Cum de-ai ghicit? De fapt, mami mi-a promis că o

să-mi cumpere nişte haine. Ioate mi-au rămas mici.

- Nu mă miră, exclamă bărbatul. Ai crescut. Eşti o domnişoară, de acum.

- Da, zise ea şi nu ştia de ce, dar cuvintele lui îi aminteau de respingerea lui Robert.

- Du-te la Levinson. Mama ta are cont acolo, aşa că-ţi poţi cumpăra tot ce-ţi doreşti.

- Mulţumesc. Dar nu voi cumpăra multe azi. Voi aştepta până va putea veni şi ea.

- Bine, cum vrei, zise tatăl ei, care acum îi scria un cec. Poftim, zise el, oferindu-i cecul, iar Sophie rămase uimită când îl citi.

- Dar, tati...

- Pune-l la bancă, într-un cont pe numele tău. Nu vreau să vii la mine de câte ori ai nevoie de o pereche de şosete sau de un ruj nou.

- Dar tati, ăsta îmi ajunge ani de zile.

- Mai bine. Dar ceva îmi spune că nu va fi chiar aşa. Iotul se scumpeşte şi nu vreau ca fiica mea să aştepte reducerile pentru a-şi cumpăra ce doreşte.

- Oh, tati, zise ea, sărind de pe scaun şi luându-l în braţe. Te iubesc!

Bărbatul o aşeză pe genunchii lui şi o privi cu afecţiune. Fata nu putea rezista privirii lui. începu să plângă şi tatăl o lăsă s-o facă, ţinând-o tot timpul în braţe. Când se mai linişti, îi dădu o batistă şi zise:

- {tiu tot ce s-a întâmplat. Rob mi-a povestit. Dar ai suportat cam rău. E firesc să se întâmple aşa. E un bărbat foarte atrăgător. Orice fată ar simţi acelaşi lucru. Dar trebuie să te gândeşti că Rob are cu doisprezece ani mai mult ca tine. El are viaţa lui, şi tu pe a ta. Acum, haide, du-te şi spală-te pe faţă şi pregăteşte-te să pleci cu Simon. Şi, Sophie, te rog, nu începe să-ţi faci idei cu el, da?

Sophie merse şi se schimbă într-o fustiţă pe care o primise cadou cu un an în urmă şi un tricou crem. Cu părul prins într-un coc la modă, părea mai în vârstă şi Simon o privi cu luare aminte când urcă în maşină.

- Drăguţ, comentă el. Eşti gata?

- Da, zise ea, în timp ce făcea semn cu mâna tatălui şi mamei, care ieşiseră să-i conducă. Să mergem.

Pe drum, cei doi vorbiră puţin şi Sophie simţea cum se relaxează în compania fratelui ei.

în Hereford, au găsit cu greu un loc de parcare, fiindcă era înţesat de turişti.

Au mers apoi spre magazinul Levinson, şi, înainte să intre, Sophie zise:

- Nu trebuie să vii cu mine la articole de damă.

- De ce? Nu vrei asta?

- Am crezut că tu nu vrei, zise fata.

- Cum? Crezi că vreau să cumperi pantaloni asemănători cu cei pe care-i purtai mai devreme? o

tachină el.

- Bine, răspunse fata, zâmbind. Mulţumesc.

- N-ai pentru ce. O să-mi facă plăcere parada ta. O zisese privind-o intens.

în cele din urmă, Sophie îşi cumpără câteva perechi de pantaloni şi câteva tricouri şi fratele ei se dovedi încântat de alegerile făcute. Când se întoarseră la maşină, Simon sugeră să ia prânzul în oraş.

- Dar nu se va supăra mami? Nu ne aşteaptă cu masa?

- Nu, i-am spus că s-ar putea să nu ajungem pentru prânz.

- Bine, Simon. Hai să mergem.

- Bine. Unde vrei?

Au mâncat la un restaurant italian, pe care Simon obişnuia să-l frecventeze când venea în oraş. Mâncarea a fost excelentă şi Sophie era mulţumită că-i acceptase invitaţia.

- Ţi-a plăcut? o întrebă el, văzându-i expresia senină.

- Mm, a fost minunat!

- Ei bine, e prima masă pe care ai mâncat-o de când ai ajuns acasă. Aseară abia ai ciugulit câte ceva, iar dimineaţă am văzut că mama s-a întors cu tava plină cu mâncare.

Sophie încercă să schimbe vorba:

- S-a deschis de mult localul ăsta? Parcă de Paşte nu

era aici.

- De trei luni, cred, zise Simon. O privi cu atenţie. Ştii că părinţii au aranjat să mergem în august în Franţa?

- în Franţa? întrebă Sophie, surprinsă. Dar...să mergem cu toţii?

- Tu, eu, mama, tata, familia Page...

- Oh, nu! Nu Vicky Page!

- Şi părinţii ei. Mama şi tata au închiriat o vilă în Britania. N-ar trebui să-ţi faci griji. Ea după mine umblă şi o ştie toată lumea. Până la urmă, e partida perfectă. E localnică şi mai e şi fata veterinarului. Din păcate, nu e pe gustul meu.

Sophie îl privi cu multă compasiune.

- Cred că au ajuns la concluzia că e timpul să te aşezi la casa ta, zise ea.

- Cred că da, spuse el, privind-o. Dar nu cu Vicky Page, zise, urmărind-o cu ochi arzători.

Sophie se îmbujoră. Oh, Doamne, nu! Probabil că-şi imagina lucruri. Nu se putea ca Simon să fie interesat de ea!

- Cred că...sunt destule fete în sat cu care poţi începe o relaţie. ŞL.până la urmă, Hereford nu e departe...

- Sophie, zise băiatul, care-i acoperi mâna cu a lui. Nu mai vorbi prostii! {tii bine la ce mă refer. Nu mă interesează alte fete. Iu eşti cea pe care mi-o doresc şi

sunt sigur că ştii despre ce e vorba.

- Oh, Simon!

Sophie retrase mâna de sub a lui şi le puse în poală pe amândouă.

- Nu-i nimic, zise băiatul. {tiu că tu nu simţi la fel. Dar deocamdată eşti prea tânără ca să ştii ce vrei. Scoase un pachet de ţigări şi luă una pe care o aprinse. Sunt pregătit să aştept. Dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi găseşti o soţie între timp.

- Oh, Simon, de ce mi-ai spus asta?

- Păreai foarte tristă după ce ai vorbit cu Rob. Uite ce e, Robert ne-a povestit tuturor ce s-a întâmplat. M-am înfuriat foarte tare atunci, dar acum am trecut peste moment. Bănuiesc că e firesc să se mai întâmple asemenea lucruri. Probabil că fac parte din procesul de maturizare. {tiu că mereu l-ai divinizat pe Rob, dar sunt sigur că asta a fost tot. Rob e prea mare pentru tine. Prea experimentat. Lui îi trebuie cineva ca...Emma.

- Emma? Emma Norton? Sophie simţi că i se face rău. Deci, mai era încă în preajma lui această fată? {tia că nu se înşelase când îşi zisese că ea nu putea fi la fel de uşor de îndepărtat ca celelalte fete.

- Ei, oricum, hai să nu mai vorbim despre asta, acum, zise el, chemând chelnerul. Mai bem nişte cafea, după care mergem la Brecon Beans. Ne-ar prinde bine o plimbare, nu? {i am ajunge la timp pentru ceai. Zâmbi

când Sophie îl privi ciudat. Nu-ţi face griji. N-o să-ţi fac avansuri! Cel puţin, dacă nu vrei şi tu asta.

Brecon Beans era un parc naţional care cuprindea cele mai frumoase dealuri din ţinut. Sophie venise de multe ori aici, împreună cu părinţii ei, iar când mai crescuse, mersese cu băieţii şi rămăsese peste noapte cu cortul.

Era o zonă minunată şi era atât de bine să iasă din maşină şi să facă o plimbare în aer curat! Peste tot, munţii erau împăduriţi şi adăposteau izvoare cu apă curată şi cascade spectaculoase. Simon se ţinu de cuvânt şi nu mai făcu nicio aluzie la ceea ce-i spusese la masă, iar Sophie se relaxă pe deplin.

Au ajuns acasă puţin înainte de ora cinci şi au observat o maşină parcată lângă cea a lui Robert.

- E maşina lui John, răspunse Simon privirii ei întrebătoare. îl ştii pe John?

- Cred că mi-aduc aminte de el, vag. Nu prea a venit pe la noi când eram eu în vacanţe.

- Ei bine, vino să-l cunoşti. O să-ţi placă. E logodit cu Joanna White. Când vine şi Emma, ies în oraş toţi patru. O ştii pe Joanna, nu?

- E cumva sora lui Graham White?

- Da, aşa e...Oh, am uitat, ai făcut o cucerire în familia lor, nu-i aşa? Fratele ei a trecut pe aici

săptămâna trecută şi a întrebat de tine.

- {tiu. Mi-a spus mami. L-a invitat la sfârşit de săptămână. Dar nu înţeleg de ce. Am jucat tenis cu el de Paşte, atâta tot.

- Cred că e din cauza farmecului tău irezistibil, zise el şi
amândoi izbucniră în râs.

Robert şi John erau în sufragerie, bând cafea şi amândoi se ridicară când cei doi intrară.

John Meredith nu era la fel de înalt ca Robert, dar părea mai bine făcut decât el. Zâmbetul lui era dulce şi i se adresă Sophiei cu multă admiraţie.

- Bună, Sophie! Tu eşti, nu? Doamne, cât te-ai schimbat! îi luă mîna într-a lui şi i-o reţinu mai mult decât era necesar. Ultima dată când te-am văzut abia de-mi ajungeai la umăr. O privi din cap până-n picioare.

- Mă tem că nu prea-mi amintesc de tine, zise fata, cu privirea plecată.

- Mda, cred că am efectul ăsta asupra oamenilor. Dar...

- Putem termina ce am început? întrebă Robert, oarecum iritat. Am ceva de făcut în seara asta, ştii doar.

- Bine, bine, nu mai fi atât de morocănos! răspunse prietenul lui. Dar tu ai tot timpul şansa să vorbeşti cu fata asta minunată...

- John, te rog! aproape izbucni Robert, iar bărbatul

veni lângă el, fără să mai facă un alt comentariu. Unde ai fost, Simon? îl întrebă pe fratele lui, care se pregătea să se retragă cu Sophie.

- Pe aici, răspunse vag băiatul.

- Pe unde, anume?

- Am mâncat în Hereford şi apoi am mers să ne plimbăm în Brecon Beans.

- Aţi fost plecaţi toată ziua?

- Da, şi dacă vrei un raport, o să-ţi întocmesc unul.

- Nu crezi că ar fi fost mai indicat ca Sophie să-şi petreacă prima zi acasă, cu tatăl ei?

Sophie se îmbujoră şi chiar şi John părea oarecum deranjat de situaţia la care era nevoit să fie martor. Dar Simon îşi păstrase calmul.

- Cred că mai bine ţi-ai vedea de treaba ta.

- E treaba mea.

- Ba nu e. {i eu locul tău, aş tăcea din gură. Ori eşti cu Emma, ori nu eşti? Sau oamenii vor începe să creadă că eşti gelos?

Atmosfera se încinsese şi, când Sophie credea că nu va mai fi mult până la bătaie, John interveni:

- Acum, Robert, dacă ai terminat, poate putem continua. {tii, şi eu am planuri pentru seara asta.

Simon se întoarse şi ieşi pe uşă, iar Sophie îl urmă. Nu-i mai văzuse niciodată pe cei doi băieţi purtându-se aşa, iar lucrul ăsta o neliniştea foarte mult. îl prinse pe

Simon exact când intra în bucătărie.

-Simon?

- Stai liniştită, Sophie, nu te mai îngrijora! Nu s-a întâmplat nimic!

- Serios?

- Serios, zise Simon, calm. Sophie, uneori cred că Robert intervine acolo unde n-ar trebui să o facă. După ce zise asta, deschise uşa şi intră.

Capitolul 3

Următoarele două săptămâni au fost agitate. Doctorul Kemble aflase că în comună e epidemie de pojar, aşa că Sophie îl însoţise în fiecare dimineaţă la spital ca s-o ajute pe doamna Lewis, asistenta lui, să împartă medicamente şi vaccinuri. îi părea bine că avea o ocupaţie şi că-l vedea mai mult pe tatăl ei decât pe cei doi fraţi.

Robert se pare că-şi petrecea o scurtă vacanţă înainte de a se întoarce la muncă, în North Wales, dar era tot timpul plecat de acasă şi fata nu îndrăznea să-l întrebe unde merge şi cu ce se ocupă. Pe de altă parte, Simon era încântat de concediul lui şi apărea mereu pe la spital, inventând o scuză jalnică, cum că prefera cafeaua făcută de doamna Lewis.

La sfârşitul celei de-a doua săptămâni, Simon a plecat la Hereford cu mama lui, iar Sophie se întoarse mai devreme de la spital. îi plăcea să se plimbe prin sat, să vadă că nu erau multe lucrurile care se schimbaseră în timpul în care fusese la şcoală şi adora să hrănească raţele sălbatice de pe lac cu biscuiţi crocanţi.

Casele erau majoritatea albe şi aveau pervazurile pline de flori, iar oamenii erau mereu binevoitori şi politicoşi. Se plimba pe alee, apropiindu-se de casă, când observă că o maşină încetineşte în spatele ei şi la un moment dat, chiar opreşte. îl recunoscu pe John

Meredith la volan.

- Bună, Sophie, zise el, măsurând-o cu privirea.

- Bună, John, zise fata, acoperindu-şi ochii din cauza soarelui. Nu-i aşa că e o dimineaţă minunată?

- încântătoare, răspunse el, fără să-şi dezlipească ochii de la
ea.

Sophie îl privi oarecum jenată.

- Bine, eu mă duc acasă. E foarte cald şi abia aştept să beau ceva rece.

- Asta sună a invitaţie, zise el, deschizând uşa de lângă scaunul şoferului. {i mie mi-ar plăcea o astfel de băutură.

- Oh...n-am vrut să crezi...ăăă, adică, dacă vrei, sunt sigură că mama va fi încântată să-ţi pregătească una.

- Oh, poate nu m-am făcut bine înţeles. Voiam să spun că mi-ar face plăcere să te servesc eu cu ceva rece.

- Nu cred...

- Ei, haide! Casa mea nu e departe. Vino să bem o bere. Nu ţi-ar plăcea să şi înotăm? făcu o pauză. Iata a construit o piscină anul trecut.

Sophie nu ştia ce să zică. Invitaţia lui era foarte tentantă, dar nu-l cunoştea prea bine, iar faptul că Robert era prietenul lui n-o ajuta cu nimic.

- Va...trebui s-o întreb pe mama, zis ea în cele din

urmă.

- Bine, fu el de acord. Urcă-te în maşină şi o să te duc eu acasă. Poţi să-ţi iei şi costumul de baie.

- Eşti foarte sigur că o să mă lase să vin, nu-i aşa?

- De ce nu? Ţi se pare că invitaţia mea e suspectă?

Sophie nu răspunse. Imediat cum ajunseră acasă, alergă înăuntru.

Doamna Forrest, menajera, tocmai ştergea praful.

- Doamnă, Forrest, unde e mama?

- A plecat la Hereford, cu Simon. De ce? S-a întâmplat ceva?

- Cum? Ă, nu. Robert e acasă?

- Nu, sunt singură. Ai băut cafea? Vrei să-ţi fac una?

- Oh, nu, am băut cu tata, la spital. De fapt, am venit doar ca să-mi iau costumul de baie.

- Costumul? Dacă mergi să faci baie, ai grijă de piele, să nu te arzi. Soarele e prea puternic acum!

- O să am grijă, zise fata, care se grăbi pe scări.

Când coborî, avea pe sub fustă şi tricou un costum albastru şi aduse cu ea şi un prosop.

- Gata? o întrebă John, când o văzu.

- Gata.

Nu mai fusese niciodată în casa familiei Meredith şi era foarte emoţionată că o va face acum, fiindcă familia lui John era înstărită şi de obicei era cea care aducea noutăţile în oraş.

Ajunseră repede şi Sophie admiră încântată casa bărbatului. Era construită în mai multe stiluri arhitectonice şi culoarea dominantă a faţadei era cea a mierii.

John parcă maşina în curte şi o ajută pe Sophie să coboare.

- Pe aici, zise el, arătându-i o alee, printre tufişuri, care ducea spre casă. Se pare că Veronica şi prietenii ei folosesc deja piscina.

Sophie avu un moment de ezitare. N-o cunoştea pe sora lui John, iar gândul că va petrece următoarele ore în compania ei şi a unor oameni necunoscuţi nu-i surâdea prea mult.

- Poate ar fi mai bine să plec...zise ea.

- De ce? Doar nu ţi-e teamă să cunoşti oameni noi, o provocă
el.

- Nu, dar...Cum să-i spună? {tia că locul ei nu era acolo. Nu era logodnica lui şi nu avea ce căuta lângă el. Cum rămâne cu Joanna? întrebă ea, în cele din urmă?

- Lasă-mă pe mine să mă gândesc la ea, da? zise el zâmbind, după care o conduse într-o curte luminoasă.

O piscină frumoasă ocupa centrul terenului şi era înconjurată de o alee cu şezlonguri şi măsuţe colorate. Câţiva tineri se bălăceau în apă şi râdeau zgomotos.

John fu recunoscut imediat şi cu toţii îl salutară, iar

Sophie simţi că şi ei i se acordă o atenţie aparte.

- Hai să bem ceva mai întâi, sugeră el, după care o conduse la barul de pe alee. Ce-ai dori? O bere, un lichior, o cola?

- O cola, te rog.

John îi zâmbea necontenit şi după ce scoase capacul de la
sticlă, o întrebă:

- Pahar sau pai?

- Cred că mă descurc aşa.

Fata luă o gură din suc şi observă că o roşcată, puţin mai în vârstă decât ea, ieşi din apă şi se îndreptă spre ei.

- Ei bine, cu ce te-ai ocupat azi, John? întrebă ea, cu ochii la fată.

- Bună, Ronnie, ţi-o prezint pe sora lui Rob, Sophie. Sophie, ea e sora mea, Veronica.

Fata dădu mâna cu ea, afişând o grimasă pe faţă.

- Ei, Sophie, abia ai terminat şcoala, nu-i aşa?

- Aşa e.

- Mda, spuse fata, care privi plictisită în jur. Cred că-i ştii pe băieţi, nu? John, poate faci tu prezentările. Făcu o pauză. Apropo, Joanna a sunat mai devreme. Cred că voia să ia prânzul cu tine sau ceva de genul ăsta.

- Eşti sigură, Ron?

Spre surprinderea Sophiei, Veronica se îmbujoră

instantaneu şi adăugă:

- Ei bine, a sunat, poate că va mai suna, ce ştiu eu?

- Şi eu sunt de aceeaşi părere, zise John, apoi către Sophie: acum eşti gata să înoţi? Sau mai vrei să bei ceva?

Sophie o văzu pe Veronica privind-o ciudat şi plecând de lângă ei.

- Nu cred că surorii tale i-ar plăcea asta.

- Ştii ceva, zise John, mângâind-o pe păr, nu prea-mi pasă.

Celorlalţi invitaţi nu părea să le pese atât de mult de comportamentul băiatului. Era tare plăcut să te joci în apă, iar Sophie se obişnui repede cu răcoarea ei. Se trezi abordată de ceilalţi tineri şi îi făcea plăcere să vadă că toată lumea o admira şi căuta să intre în vorbă cu ea. Se distra de minune şi habar n-avea cât era ceasul până când văzu un bărbat înalt, care stătea lângă piscină şi care o scruta cu privirea. Era îmbrăcat într-un costum impecabil, verde, care-i scotea în evidenţă bronzul şi trăsăturile hotărâte ale feţei. Era Robert şi John îl observase, pentru că ieşea din bazin şi se îndrepta spre el.

- Bună, Rob!

- Nu vii şi tu? întrebară cei din apă, dar bărbatul nu-i privi.

- Cred că fratelui tău nu i-a plăcut că John te-a adus

aici, veniră comentariile din partea Veronicăi.

- Nu înţeleg de ce.

- Oare? {tii că John e logodit, nu? Ţie ţi-ar plăcea ca logodnicul tău să se joace cu altcineva?

-John şi cu mine...nu ne jucam...

- îmi cunosc fratele mai bine decât tine, Sophie. Am văzut cum te priveşte. Crede-mă, John e interesat de tine. Făcu o grimasă. Poate n-ar fi trebuit să-ţi spun asta, dar cred că nu eşti genul de fată care să profite de o asemenea situaţie.

- Mulţumesc, zise Sophie şi se aventură să iasă din apă şi să meargă până la prosop, sub privirea lui Robert. Dar John o văzuse şi o strigă, aşa că Sophie se înfăşură în prosop şi merse spre ei. îşi concentră atenţia asupra lui John şi încercă să nu se
lase intimidată de furia din privirea lui Robert.

- Mă tem că va trebui să pleci, Sophie, zise el, cu regret. Fratele protector a venit după tine. încercam să-l conving că nu te-am răpit. Dar zice că n-ai spus nimănui unde mergi.

- Nu aveam cui să spun, zise Sophie privindu-şi în ochi fratele vitreg. Mama era plecată cu Simon la Hereford şi tata rămăsese la spital.

-Ai fi putut să-i spui doamnei Forrest. îţi dai seama că te caut de o oră peste tot? Tatăl tău e mort de îngrijorare. Ai noroc că mama şi cu Simon nu s-au întors

încă, fiindcă i-ai fi preocupat şi pe ei!

Sophie se făcu palidă, iar John încercă s-o salveze.

- Hei, Rob, cred că eşti cam dur, nu? Până la urmă, pe mine ar trebui să dai vina, nu pe ea. Eu am invitat-o aici!

- Ia-ţi hainele, Sophie. Plecăm, zise Robert.

Fata ezită un moment, după care merse la unul dintre şezlonguri, unde îşi lăsase hainele, se şterse cu prosopul şi le îmbrăcă.

- Sunt gata, zise ea, după ce veni la cei doi bărbaţi.

- Bine, zise Robert şi o luă înainte. Sophie vru să-l urmeze, dar John o prinse de mână.

- îmi pare rău, zise el.

- Nu e vina ta.

- Poate nu în totalitate. Dar cine ar fi crezut că Rob se va enerva aşa? Dădu din umeri. Când te mai pot vedea?

Sophie ştia că Robert se oprise şi o aştepta.

- Sper că nu eşti serios!

- De ce nu?

Chiar, de ce nu? se întrebă Sophie.

- Irebuie să plec, zise ea, retrăgându-şi braţul din mâna lui.

- Pot să te sun? insistă el.

- Cred...că da, zise ea încurcată şi se grăbi să-l ajungă pe fratele ei.

Ajunseră la maşina parcată în curte şi se urcară amândoi.

- Vrei să deschizi tu porţile? întrebă el.

- Deschide-le singur! replică ea.

Bărbatul o privi furios, dar nu zise nimic. Ieşi din maşină şi le deschise singur, după care reveni, şi scoase maşina în stradă. Ieşi, le închise şi apoi porni din nou.

Sophie îi văzu privirea şi era sigură că depăşise limita. Mai bine cobora ea şi deschidea afurisitele alea de porţi!

- Sper că nu ţi-am creat multe neplăceri. îmi pare rău că tata e îngrijorat. Dar asta nu-ţi dă dreptul să-mi vorbeşti aşa în faţa...unui străin zise ea, iritată.

Robert nu mai zise nimic şi continuă să conducă.

- Ce-ai vrea să-ţi spun? izbucni ea, în cele din urmă.

Robert o privi. Oh, oare cine era străinul acesta? Cine era cel
care parcă voia acum s-o ucidă? în mod clar că nu cel cu care copilărise, nu cel căruia îi încredinţase iluziile primei iubiri.

Robert privi din nou drumul. Casa părintească se ivea la orizont.

- Nu vreau să-mi spui nimic, zise el, în cele din urmă. Doar
să nu mai dispari aşa fără să spui cuiva unde te duci!

- Of, ce încurcătură!

- Ştiu, şi nu te-aş sfătui să ai de-a face cu John Meredith. Are o logodnică şi sunt sigur că dacă află, se va supăra.

- Ştiu asta. Nu sunt un copil! Privirea lui Robert o făcea să plângă. De ce trebuie să te porţi aşa cu mine? Pe vremuri eram prieteni!

Bărbatul nu spuse nimic. Ajunseră în faţa casei şi opri maşina. Sophie vru să iasă cât mai repede, ca să nu-l mai vadă, dar nu reuşi.

- Vrei, te rog să deschizi uşa? E blocată.

- Imediat, zise el. Trase aer în piept şi adăugă: îmi pare rău, Sophie, n-ar fi trebuit să-ţi vorbesc aşa, în faţa lui John. Am exagerat. îmi pare rău.

- Nu-i nimic, Robert, zise fata, iertându-l imediat şi dorindu-şi s-o fi privit-o, în loc să fixeze volanul.

Se întoarse spre ea şi adăugă:

- Trebuie să merg la Gloucester, după-amiaza asta. Vrei să vii cu mine?

- Tu vrei?

- Altfel nu te-aş fi întrebat, nu?

- Sunt tare răvăşită, zise ea.

- Vrei să vii?

- Ştii că vreau, îl privi ea cu ochi verzi şi luminoşi.

Robert se uită la ea câteva clipe lungi, apoi se întoarse şi deschise portiera.

- Atunci, îţi sugerez să nu mai vorbeşti prostii şi să

mergi să te pregăteşti. Plecăm imediat după prânz.

Spre uşurarea Sophiei, tatăl ei nu se supără atât de mult când află unde fusese şi, considerând că Robert a certat-o destul, i-a ţinut doar o predică despre cum trebuie să anunţe pe cineva unde se duce. Apoi a plecat în birou.

Simon şi Laura ajunseră exact până la masa de prânz, iar Sophie era pregătită să-i întâmpine.

Robert le spusese în timpul mesei că va merge cu ea la Gloucester şi vestea fu primită diferit de către membrii familiei. Mama era puţin entuziasmată, tatăl avea îndoieli, iar Simon firbea de nervi.

- Eu voiam s-o duc pe Sophie pe ţărm, în după-amiaza asta, din moment ce e atât de cald afară, zise el, iritat. Ce naiba să facă ea la Gloucester? Oraşul nu e un loc potrivit unde să petreci o după-amiază ca asta! I-ar plăcea să stea la plajă şi să înoate, nu-i aşa?

înainte ca Sophie să zică ceva, Robert adăugă:

- Cum Sophie a înotat toată dimineaţa, poate îi va plăcea o schimbare de decor, nu crezi?

- Sophie...a fost să înoate...

Simon şi Laura păreau surprinşi.

- Am fost la familia Meredith, explică fata. Când...mă întorceam de la spital, l-am întâlnit pe John şi el m-a invitat.

- Nu mi-ai spus, zise Simon, supărat.

- Nici n-am avut când.

- Dar de ce te-a invitat John acasă la el? întrebă Laura.

- Nu cred că trebuie să-ţi răspundă cineva la întrebarea asta, nu? întrebă Robert.

- Dar Sophie e atât de tânără, zise ea.

- în noiembrie va împlini optsprezece ani! adăugă Simon.

- Chiar şi aşa, continuă mama lor, încă surprinsă de ceea ce auzise. John e logodit...

- Dacă e logodit, Laura, zise doctorul Kemble, asta nu înseamnă că a şi orbit! Acum, adăugă el, ridicându-se, vă rog să mă scuzaţi, dar merg în birou să-mi beau cafeaua. Trebuie să mă pregătesc să merg la spital. Apoi voi trece pe la Doris. Nu-i place să vină în cabinetul meu, aşa că preferă să merg eu la ea. Din nou are probleme cu tensiunea.

După ce terminară de mâncat, Sophie strânse farfuriile murdare.

- Le spăl eu, zise ea, dar Laura se împotrivi.

- Nu-ţi bate capul cu ele. Doamna Forrest mă va ajua să le pun la loc, mai târziu. Se uită la Robert. Plecaţi acum?

- Da, în cinci minute, zise el, ridicându-se şi ieşind din cameră. După o clipă, se ridică şi Simon şi merse după el, iar Sophie îi aruncă mamei sale o privire

disperată.

- Ce să fac? o întrebă ea.

- Du-te cu Robert, nu aşa i-ai spus?

- Da, dar...

- Aminteşte-ţi de Emma, zise ea, şi atunci nu se va întâmpla nimic.

După ce femeia ieşi din bucătărie, Sophie căzu pe gânduri. Oare ce voise să spună cu asta? Doar relaţia fratelui ei cu Emma Norton nu era una serioasă, nu?

- Eşti gata? întrebă Robert şi fata reveni la realitate.

Era îmbrăcat elegant, cu un costum albastru care se potrivea cu ochii lui. Fata se uită oarecum ciudat la hainele ei.

- Eu sunt îmbrăcată cum trebuie? întrebă ea, zâmbind.

- Sigur că da, veni răspunsul lui.

- Eşti sigur? Unde mergem? Poate ar trebui să port ceva mai elegant?

- Ei, haide, Sophie! N-am toată ziua la dispoziţie, zise el, impacientat.

- Ei bine, atunci poate ar fi mai bine să te duci singur, spuse ea, bosumflată.

Robert veni la ea şi-i puse mâinile pe umeri.

-Arăţi bine, zise el. îmi place fusta, îţi vine foarte bine. Acum, putem pleca?

Sophie îi zâmbea când observă că Simon îi privea cu

ciudă pe amândoi. Niciunul dintre ei nu-l simţise când intrase.

- Până la urmă te duci, nu? zise mai mult ca o declaraţie decât ca întrebare.

- Da, mă duc, zise Robert. Dacă, bineînţeles, n-ai nimic de obiectat, adăugă el.

- Ba am multe de obiectat, le tăie el calea. Ce joc ai de gând să faci?

- Oh, Simon, te rog!

Sophie se simţea cumplit. Era a doua oară pe ziua de azi când era motivul certei dintre doi bărbaţi. N-a crezut niciodată că viaţa ei ar putea fi atât de complicată.

- Păstrează-le pentru tine, Simon, zise Robert, pe un ton periculos.

- Şi dacă n-o fac?

- Ce naiba se petrece aici? zise Laura, care intră enervată. Interveni între cei doi. Pleci Robert, sau nu? îţi aminteşti că familia Page vine la cină, da? N-au văzut-o pe Sophie de când a ajuns acasă.

Fata crezu că cearta dintre cei doi avea să continue, dar se relaxă când văzu că nu era aşa.

- N-o să întârziem, zise Robert. La revedere! adăugă el şi, cu Sophie de mână, părăsiră camera.

Capitolul 4

Sophie îşi dădu seama că tremură când se urcă în maşină. N-ar fi crezut niciodată că Simon, acel Simon drăguţ şi blând, ar putea avea un astfel de comportament. Robert.... ei bine, el avea alt caracter. întotdeauna fusese destul de imprevizibil, iar ea, mai mult ca oricine, n-ar trebui să se mire de purtarea lui.

Robert porni maşina şi, aproape de ieşirea din orăşel, scoase o ţigară din pachet şi o aprinse. Abia atunci, observă Sophie că nu era singura care tremura de nervi. Of, nu-i făcea deloc plăcere ca fraţii să se certe din cauza ei. Se sprijini de banchetă şi încercă să se relaxeze. Oftă. Avea toată după-amiaza în faţa ei şi atâtea ore plăcute de petrecut în compania lui Robert! De ce să nu încerce să se bucure de aceste momente?

Robert îi observă oftatul şi întrebă, pe un ton care se dorea a fi normal:

- Ce e între tine şi Simon? Ce ţi-a spus despre mine?

Sophie rămase surprinsă.

- Nu-mi amintesc să-mi fi spus ceva anume despre tine.

- Nu? veni întrebarea lui sceptică. Atunci ce ţi-a spus despre
el?

- Ce ar putea să-mi spună?

- Sper că nu e supraveghetorul tău, nu?

- Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea, cu indignare.

- Nu-mi place cum se poartă cu tine. Ca şi cum s-ar simţi responsabil pentru siguranţa ta.

Urmă o tăcere, după care zise:

- Nu vreau să-ţi faci iluzii în privinţa lui.

- Nu cred că e treaba ta! zise fata, iritată.

- Ba cred că e.

- Şi bănuiesc că pretinzi că şi John Meredith se află pe aceeaşi poziţie cu Simon, nu?

- Bineînţeles.

- Bineînţeles, repetă ea, cu ironie. Şi bănuiesc că atunci cînd vei găsi pe cineva potrivit pentru mine, o să-mi spui, nu-i aşa?

- Ti-am mai spus deja, eşti prea tânără ca să te implici într-o relaţie. Oh, şi pentru Dumnezeu, Sophie, doar nu te gândeşti să ai o relaţie cu Simon!

- Am spus eu asta?

- Nu, dar ştiu ce simte Simon pentru tine.

- Şi ar trebui să-mi spui asta?

- De ce nu? Sunt sigur că ţi-a spus-o şi el deja, nu?

- De unde ştii?

- Pentru că mi-a spus-o!

-înţeleg, zise Sophie. Dar orice aş decide, tu n-ai nicio treabă cu asta. Iu o ai pe Emma, aşa e?

- Cine ţi-a spus asta?

-Mai contează? Important e că e adevărat. {i chiar

te gândeşti să te logodeşti cu ea, nu?

- Mai bine n-am discuta despre asta acum, zise el.

- Oh, nu, doar n-am dreptul să-ţi pun întrebări, nu-i aşa? Iu vrei ca toate să se întâmple după bunul tău plac. Ei bine, să ştii că am să fac ceea ce doresc, da? Iar dacă prietenul tău, John Meredith, îmi cere să ies cu el în oraş, o voi face.

Iăcerea care se aşternu între ei dură mai mulţi kilometri. Sophie privea absentă pe geam. Oare de ce aceptase să vină cu el? Ar fi trebuit să fie mai precaută. Când credea că Robert va întoarce şi va merge spre casă, îl auzi spunând:

- Uite ce e, avem toată după-amiaza la dispoziţia noastră. Crezi că am putea încerca să ne purtăm ca doi oameni civilizaţi? Nu cred că mai suport atmosfera asta tensionată.

Sophie îl privi indiferentă:

- N-ar fi mai bine să ne întoarcem?

- Nu vreau asta, zise el şi-i puse mâna pe picior.

- Oh, Robert, zise fata, aproape să izbucnească în plâns. îşi puse mâna peste a lui şi continuară drumul aşa.

Gloucester era un oraş turistic şi în acea perioadă a anului era plin de vizitatori. Casele străvechi purtau amprenta arhitecturii elisabetane, iar hanurile şi parcurile completau această atmosferă străveche.

Sophie petrecu câteva ore frumoase în catedrală, bucurându-se de picturile somptuoase.

Când ieşiră, Robert îi zise:

- Sophie, trebuie să rezolv câteva lucruri în centru, aşa că voi fi puţin ocupat. E o treabă plictisitoare pentru tine. Prin urmare, te rog să petreci o oră pe undeva până voi fi şi eu liber, da?

Sophie, nu-şi putu ascunde dezamăgirea. Deja magia se rupsese. Parcă încerca să scape de ea.

- Nu te mai bosumfla aşa! zise el. Uite ce e, lângă catedrală e o bibliotecă foarte frumoasă. Sunt sigur că acolo nu-mi vei simţi lipsa şi promit să nu întârzii mai mult decât ţi-am spus.

- Pariem? zise Sophie, încă îmbufnată.

Robert voia să mai spună ceva, dar adăugă doar:

- Bine, ne vedem acolo, la patru şi un sfert, da? Să fii cuminte!

Şi, dând din cap în semn de la revedere, se îndepărtă.

în bibliotecă, se întâmplă ca Sophie s-o întâlnească pe una din vechile ei colege de şcoală. Sally Vincent locuia în Gloucester, dar terminase şcoala până-n Crăciun şi cele două fete nu mai păstraseră legătura.

- Cred că e minunat! zise ea, îmbrăţişând-o pe Sophie printre rafturile de cărţi. Irebuie să facem schimb de adrese, Sophie. Am vrut să te sun după ce am

plecat, dar ştii cum sunt lucrurile astea...

- Da, zâmbi Sophie. Eu...

- Ei bine, de fapt am fost plecată în străinătate. {tii, mama are o verişoară care s-a căsătorit cu un om de afaceri austriac şi am stat cu ei. A fost minunat! Ai fost vreodată în Austria?

- Nu, dar...

- Anotimpurile parcă se întrepătrund acolo. {i tot timpul te trezeşti făcând fel de fel de sporturi: Schi...şi altele. E minunat! {i vara e atât de cald şi...Oh, dar şi tu ai terminat şcoala acum, Sophie, nu-i aşa? Ie-ai hotărât ce ai de gând să faci?

Sophie abia reuşi să mai scoată câte un cuvânt, ici şi colo, dar oricum, îi făcu bine pălăvrăgeala fostei sale colege, după tensiunea de mai devreme. Iar până la venirea lui Robert, făcuseră deja schimb de adrese şi Sally era de părere că Sophie trebuia să participe la una din petrecerile date de părinţii ei.

Robert ajunse chiar mai devreme decât planificase şi, când o zărise pe Sophie, nu fu mirat să vadă că nu era singură. Sally se arătă încântată de el şi-i şopti prietenei sale:

- N-ai de gând să mă prezinţi?

Sophie făcu întocmai şi observă cu gelozie cum Sally începe să-şi încerce farmecele cu Robert. Acesta se mai relaxă în compania fetei şi Sophie se simţea ignorată

total.

- Ce zici, începu Sally, dacă tu şi fratele tău vitreg aţi veni la mine acasă la cină, în seara asta? Sunt doar eu şi părinţii mei, şi tatei i-ar plăcea un om cu care să poarte o conversaţie inteligentă. Toţi prietenii mei sunt cam plictisitori şi evită să rămână singur cu ei. Spune-mi că o să veniţi, zise ea cu ochii la Robert.

- Mă tem că n-o să putem onora invitaţia. Părinţii noştri au oaspeţi diseară la cină, şi ne aşteaptă să ne întoarcem.

- Oh, ce păcat! se întristă Sally. Totuşi, am numărul de telefon al Sophiei! Poate altă dată!

- Poate, zise Robert cu indiferenţă, spre plăcerea surorii sale.

- Ei bine, mi-a făcut mare plăcere să te revăd, Sophie, sper să ţinem legătura.

- Sigur că da, zise fata, fără entuziasm.

- Cred că ar trebui să plecăm. Robert o luă pe Sophie de braţ.

- Oh, chiar trebuie? întrebă Sally. Nu contează. O să vă sun curând. Abia aştept să mai vorbim, zise ea, privindu-l pe Robert.

îşi luară rămas-bun şi Robert, când ieşiră, zise:

- Era cam sufocant acolo, nu-i aşa? Cum ai suportat-o timp de o oră?

- Oh, eu...doar Sally a vorbit. Uneori, nici nu eram

atentă.

- Vorbeşte cam mult, nu?

- Crezi? întrebă ea.

- Tu nu? Doamne, e obositoare!

- Da?

- Bineînţeles.

- Mie mi se pare că e o persoană foarte vioaie.

- Crezi asta?

- Bineînţeles.

- Bine, atunci n-o să te contrazic.

- Credeam că-ţi place.

- De ce? Pentru că a vorbit atât cu mine? Oh, Sophie, nu te mai purta aşa! Dacă e prietena ta şi o placi, e problema ta! Dar asta nu înseamnă că trebuie s-o plac şi eu!

- Am crezut că-ţi place.

- Cunosc o sută de fete ca ea. Londra e plină de acest gen. Crede-mă, pentru mine nu e o noutate.

{i Sophie îl crezu.

- Ce zici dacă am bea un ceai? întrebă el.

Dar la ora aceea toate localurile erau pline, aşa că, după ce au aşteptat douăzeci de minute la o coadă, Robert zise:

- Cred că e inutil. Ce zici, mai bine cumpărăm nişte suc şi nişte sandvişuri şi mergem undeva în afara oraşului, să le mâncăm.

- Hm, ar fi super! exclamă fata voioasă, aşa că făcură întocmai.

Era atât de bine să mai iasă din oraş, iar Robert nu părea dornic să se întoarcă repede. Găsiră un loc lângă un pârâu şi, înainte să coboare, Robert îşi dădu jos cravata şi sacoul şi se făcu mai lejer. Apoi scoaseră mâncarea şi băuturile şi se aşezară pe iarba înmiresmată.

- E mult mai bine aici decât într-o cafenea aglomerată, comentă el. Sunt ani de când n-am mai ieşit la un picnic!

Mâncară în linişte şi admirară priveliştea. Se auzea doar apa care curgea lin în pârâiaşul de lângă ei. După ce terminară sandvişurile, Robert bău dintr-o cutie de bere şi apoi se întinse pe iarbă.

Sophie bău şi ea o cutie de Cola, apoi strânse pungile, le duse în maşină şi se întinse lângă Robert. Nu avea chef de nimic. Era atât de bine să stea alături de el, în soarele cald al amiezii, nu voia să adoarmă şi ştia că poate rezista, dar atmosfera părea atât de înceţoşată şi ochii atât de grei...

Simţi că ceva o gâdilă pe faţă. Deschise ochii şi-l zări pe Robert stând lângă ea cu un pai în mână, încercând s-o trezească.

- Ştii că e şase şi jumătate? întrebă el, amuzat.

- Şase şi jumătate? Dar familia Page vine la ora

şapte şi ştii că mamei îi place să servească cina la opt şi un sfert!

- Ştiu, zise el, dar nu părea deranjat.

- O să întârziem!

- Aşa e!

- Nu-ţi pasă?

- Nu chiar, zise şi-i mângîie obrazul, apoi curbura gâtului, sânul şi talia. Privirea lui era arzătoare, şi vocea sună delicios de senzual când o întrebă: ce-ai zice, dacă, în schimb, ai lua cina cu mine? în apropiere e un restaurant care are mâncare excelentă...

- Dar, Robert, i-ai spus lui Sally...

- Că nu putem lua cina cu ei? Oh, ştiu. Ti-ai fi dorit asta?

- Ştii bine că nu, zise ea, relaxându-se sub mîngâierile lui blânde. Dar ce va zice mama ta?

Robert aplecă capul şi o sărută pe gât.

- Nu vreau să-mi petrec seara cu mama. Vreau s-o petrec cu tine.

- Dar Robert...zise fata, căreia i se părea tot mai greu să fie coerentă. Pe drum, ai zis...

- Pe drum, încercam să nu mă mai port ca acum. Dar, oh, Sophie, haide, s-ar putea să fie ultima oară...Haide, nu mai căuta motive pentru orice. Sărută-mă. Nu, nu aşa, aşa...Iar gura lui o acapară pe a ei într-o dulce contopire.

O sărută de multe ori. Săruturi lungi, care o făceau să-şi piardă minţile. Avea mereu impresia că visează, şi ştia că dacă se va trezi se va simţi foarte rău. N-o sărutase niciodată astfel şi avea impresia că făceau ceva greşit, dar nu ştia ce. O mângâia într-un fel care o făcea să se arcuiască de plăcere şi să vrea mereu mai mult. {i când ştiu că nu mai poate rezista dacă nu primeşte mai mult, îl simţi retrăgându-se. Stătea lângă ea, cu capul în mâini.

Sophie îşi dădu seama că dacă el nu avea puterea să se oprească, ea nu l-ar fi oprit pentru nimic în lume. Faptul că n-a profitat de vulnerabilitatea ei, însemna foarte mult pentru ea. Se ridică şi ea şi-l luă în braţe. îşi odihni capul pe umărul ei, şi zise:

- Ie iubesc, Robert. îmi pare rău, dar nu pot să nu simt asta.

- {i mie îmi pare rău, Sophie, zise el, după o clipă de tăcere. Fiindcă mi-e teamă că şi eu te iubesc...

- Oh, Robert, îl privi ea în ochi. Să nu-ţi pară!

- Haide, zise el, ajutând-o să se ridice. Cred că avem nevoie de lumină, de oameni şi de muzică. Locul ăsta mi se pare prea liniştit pentru acest moment.

Au mâncat la un local mic, pe care l-a ales Robert. Mâncarea a fost delicioasă, aşa cum i-o descrisese bărbatul şi Sophie nu-şi mai amintea dacă s-a mai simţit vreodată atât de bine şi de fericită. Au vorbit mult la

cafea şi s-au sorbit din ochi, iar când a venit momentul plecării, au mers fără grabă până la maşină.

Sophie se simţea bine, dar ceva o îngrijora. La masă nu discutaseră nimic din ceea ce-i preocupa pe amândoi, iar ea simţea nevoia s-o asigure de ceea ce simţea pentru ea. Din punctul ei de vedere, lucrurile nu fuseseră niciodată mai simple şi mai clare.

în maşină, el părea concentrat să iasă din parcare, iar Sophie, în timp ce-şi prindea centura cu degete tremurătoare îşi spunea că trebuia să-i spună ceva pe drum. Doar acum erau singuri, nu?

Dar n-a făcut-o, şi călătoria spre casă s-a desfăşurat într-o linişte deplină. Când ajunseră, maşina familiei Page mai era încă parcată în curte.

- La naiba! Exact ce-mi trebuia!

Fata îl privi nedumerită.

- Ei bine, mulţumesc pentru o seară minunată, zise ea înţepată, şi vru să coboare, când simţi cum mâinile lui o trag mai aproape de el.

- Nu-mi mulţumi, Sophie, zise el, îngropându-şi faţa în părul ei. Oh, Sophie, cât de mult vreau să fac dragoste cu tine! Respiraţia lui era întretăiată. Ştiam că nu trebuia să încep niciodată asta! Ştiam că dacă va fi aşa, nu mă voi putea opri!

Gura lui era înfometată şi posesivă, iar Sophie o primi cu pasiune. îi ţinea faţa în mâini şi o săruta

neîncetat când uşa din dreptul şoferului se deschise şi de afară intră aer rece.

- Porcule! începu Simon, cu ură. Nu puteai s-o laşi în pace, nu?

Robert şi Sophie ieşiră din maşină în linişte. Fata era sigură că se va lăsa cu bătaie şi se temea pentru amândoi.

- Simon, te rog, începu ea, luându-şi fratele de mână, dar acesta se smuci de lângă ea.

- Intră, Sophie. Asta e între Robert şi mine!

- Ba nu! Nu e! Robert, te rog, nu face nimic din ce-ai putea regreta mai târziu!

- Iu ai căutat asta, Simon, zise el.

- Oare? {i mă întreb, tu ce ai căutat? O femeie nu-ţi este de-ajuns, nu-i aşa? Irebuia s-o ai şi pe a mea!

Sophie interveni între ei:

- Nu sunt femeia ta, Simon!

Dar bărbatul o ignoră.

- Oricum, Robert, acum, din păcate, nu poţi regla conturile cu mine. Ai musafiri. Oh, nu familia Page, care e şi ea aici şi e tare curioasă unde ai dus-o pe Sophie toată seara, ci şi Emma, Robert, logodnica ta! Nu crezi că ar fi indicat să intri şi s-o saluţi înainte să se întrebe, ca şi mine, ce te-a reţinut atât pe autostradă?

Capitolul 5

Sophiei i se făcuse rău, incredibil de rău, şi nu voia decât să urce în camera ei şi să zacă în pat. Părinţii îi văzuseră paloarea, aşa că nu interveniseră în decizia ei şi nu insistaseră să coboare pentru musafiri.

După dezvăluirea lui Simon, Robert îşi reveni în câteva secunde, dar, încă sub puterea şocului, plecă în casă, lăsând-o pe Sophie tremurând lângă maşină. Lui Simon i se făcuse milă de ea, şi încercă să o încurajeze în timp ce aproape că o căra înăuntru.

Abia ajunsă în camera ei, o greaţă de la tot ce i se întâmplase o făcu să fugă în baie preţ de câteva minute. Când se întoarse, îl găsi pe Simon lângă uşă, cu un prosop în mână, pe care i-l întinse să-şi şteargă faţa.

Acum era din nou în pat, simţindu-se rău şi tremurând. îl rugă pe Simon s-o lase singură.

- Dar...eşti sigură că te simţi bine?

- Oh...da, cred că mi-e rău de la ceva ce am mâncat.

- Oh, nu-mi spune minciuni, Sophie, izbucni băiatul. Mai bine ai recunoaşe că habar n-aveai că Robert e logodit! Nu ţi-a spus! {i ăsta era şi motivul pentru care tatăl tău l-a trimis să te ia de la gară: ca să-ţi spună asta! Dar se pare că a uitat.

- Simon, te rog, zise fata, cu buzele uscate.

- Oh, aş fi în stare să-l omor, serios!

- Sunt obosită, Simon...

- Fratele meu! Fratele meu sfânt! {tii că l-am admirat întotdeauna? Dar nu e nimic altceva decât un...mare porc!

- Simon! îl reduse la tăcere mama lui care intrase în cameră. O privi o clipă pe Sophie, apoi i se adresă lui: du-te jos, Simon. Vicky te aşteaptă să-şi ia la revedere de la tine.

Simon arăta de parcă voia să se împotrivească, dar văzând faţa palidă şi obosită a Sophiei, ieşi fără să mai spună ceva, trântind uşa în urma lui.

Laura se apropie de pat şi o ajută pe fată să se dezbrace de haine şi apoi să îmbrace pijamaua. Sophie o privi apoi aşteptând să se întâmple ce e mai rău.

Dar Laura o întrebă simplu:

- Cum te simţi?

- Sunt bine.

- Oare? Oh, draga mea, nimeni n-a vrut să te rănească.

- Să mă rănească? Nu ştiu la ce te referi.

- Ba da, ştii. L-am auzit pe Simon în timp ce vorbea cu tine.

Robert nu ţi-a spus, nu-i aşa? Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-a făcut-o. Erai prea fericită în preajma lui ca să fi ştiut. Dădu din cap. Ar fi trebuit să-l ascult pe tatăl tău. Ştiu că nu era de acord cu asta. Ar fi trebuit să te opresc atunci când ai plecat cu Robert. Dar am crezut

cu toţii că ştiai...Se opri. Ei bine, până la urmă, tot ai fi aflat. Emma a venit aici pentru câteva zile. Robert se va întoarce săptămâna viitoare la Cymtraeth, dar ea va rămâne în continuare. S-au logodit şi plănuiesc să facă nunta în cursul anului.

Sophie, care credea că nu va mai putea suporta o durere mai mare, îşi dădu seama că tocmai o făcea. Fără să-i pese de ceea ce ar putea gândi mama ei, se rostogoli pe pat şi-şi îngropă faţa în pernă, izbucnind în lacrimi.

- Oh, Sophie! o mângâia mama ei pe păr. Sophie, nu reacţiona aşa rău! Trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu, iar tu ar fi trebuit să ştii asta! într-o zi, trebuia să găsească fata potrivită - o femeie pe care s-o poată iubi...

- Dar n-o iubeşte! El mă iubeşte pe mine!

- Ştiu că te iubeşte, draga mea, doar eşti surioara lui. Amândoi băieţii mei te iubesc...

- Nu, nu! ţipă fata. Nu aşa. El mă iubeşte! Chiar mă iubeşte!

- Opreşte-te, Sophie! Laura începea să se enerveze. Nu trebuie să-ţi pierzi controlul în felul ăsta! Nu e bine pentru tine, şi cum crezi că s-ar simţi Emma dacă te-ar auzi?

- Nu-mi pasă de Emma!

- Atunci, nu eşti foarte drăguţă, nu-i aşa? Sophie,

Emma va fi cumnata ta. Ar trebui să te bucuri pentru amândoi. Cred că vor fi foarte fericiţi împreună şi gândeşte-te cât de bine ţi-ar fi să ai o soră...

Răspunsul Sophiei fu să-şi tragă o pernă peste cap, pentru a nu-şi mai auzi mama.

- Sophie, cred că te porţi ca un copil! zise ea, cu dezaprobare în glas. Am încercat să am răbdare cu tine, să te înţeleg, dar nu pot suporta un comportament atât de egoist! Cred că mai bine te las să-ţi revii! Vorbim mai târziu. Făcu o pauză. Dar te implor să nu-i spui Emmei nimic despre asta. Nu vreau s-o supăr şi o să mă dezamăgeşti dacă încerci să strici relaţia pe care o are cu Robert!

Sophie nu răspunse nimic. îşi auzi mama deschizând uşa şi exclamând:

- Robert! Ce cauţi aici?

Sophie se opri din plâns şi ascultă conversaţia.

- Ie căutam, mamă. Familia Page pleacă. Se uită peste umărul ei, în dormitor. Unde e Sophie?

Laura încercă să-i blocheze vederea, dar fata se ridică şi-l privi.

- Oh, Doamne, Sophie, exclamă el şi ar fi dat-o la o parte pe mama lui ca să intre, dacă aceasta nu l-ar fi împins şi nu i-ar fi tras
o palmă peste faţă, singura pe care îndrăznise să i-o dea în toată viaţa ei.

- Să nu îndrăzneşti să te apropii de ea! Nu crezi că ai făcut destule?

Robert îşi privi mama surprins, acoperindu-şi obrazul cu palma.

- Ce s-a întâmplat cu Sophie? întrebă el, mirat.

- O doare capul, replică mama lui, cu un ton care se dorea calm. O durere de cap îngrozitoare.

- Vreau să vorbesc cu ea.

- Nu poţi, îl opri femeia. Robert, te rog!

Sophie nu putea răbda tonul implorator al mamei sale. Se acoperi cu pătura şi nu se mai ridică .

- Sophie! Sophie, vorbeşte cu mine! îl auzi ea pe Robert spunând.

- Pleacă, bombăni ea. Pleacă! Nu vreau să vorbesc cu nimeni! Auzi că uşa se închise după câteva clipe şi dădu pătura la o
parte, sperând că mama ei rămăsese înăuntru, cu ea. Dar era singură.

Sophie dormi un somn greu şi se trezi a doua zi dimineaţă devreme, când primele raze ale soarelui îşi făcură apariţia în camera ei. Avea o puternică durere de cap şi un gust ciudat în gură şi abia ajunse la baie unde reuşi să ia două aspirine şi să bea un pahar cu apă. Pentru câteva clipe, uită ce se întâmplase cu o zi în urmă, dar amintirile neplăcute nu întârziară să revină.

Acum nu se mai mira că Robert ezitase să-i declare

dragostea. Poate chiar nu simţea nimic pentru ea. Chiar se întreba dacă n-o făcuse fiindcă se simţise vinovat că ea îi spusese că-l iubeşte.

Ridică ochii şi se privi în oglindă. Arăta îngrozitor. Era palidă şi avea cearcăne profunde. Doamne! Oare ce a crezut Robert când a văzut-o în asemenea hal?

îi era groază de ziua care începuse. îi era groază de întâlnirea cu Emma. O durea să şi-l imagineze pe Robert alături de această fată. Oare chiar o iubea? Sau avea un alt motiv pentru care se căsătorea cu ea? Dar ce alt motiv să fie? Nu era o fată bogată şi n-avea nici relaţii în domeniul afacerilor, cum aveau celelalte fete cu care mai ieşise Robert. Era o fată frumoasă, dar Robert cunoscuse o mulţime de fete frumoase. Dădu din cap. Oh, oare cum să treacă peste aceste momente ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Robert ce aştepta de la ea? Cum dorea să se poarte după tot ce trăiseră împreună? Oare aseară, voia să-i spună ceva important? Venise în camera ei ca să-i spună că avea de gând să rupă logodna cu Emma?

Oh, atâtea gânduri, atâtea îndoieli! Ştia că se va îmbolnăvi dacă se mai gândea mult la asta! Deja durerea de cap o făcea să se simtă rău, iar aspirinele nu păreau s-o ajute.

Se ridică din nou de pe pat şi merse în baie unde făcu un duş rece. Apa o învioră şi-i mai dădu puţină

energie, şi fata reuşi să se îmbrace ca să coboare. Se pieptănă şi îşi ciupi puţin obrajii ca să se îmbujoreze, şi când se uită în oglindă îi plăcu ce văzu. Parcă nu mai arăta ca şi cum ar fi fost pe jumătate moartă!

Era doar puţin trecut de ora şapte când coborî în sufragerie şi văzu că nimeni nu mai era treaz. Puse un ibric de ceai pe foc şi aduse ziarele în sufragerie.

Camera încă mai mirosea a tutun, aşa că deschise toate geamurile ca s-o aerisească. Aerul de afară era răcoros şi înviorător şi respiră de câteva ori adânc. Apoi se aşeză pe canapea, aşteptând ca ceaiul să fie gata şi încercând să se concentreze, între timp, la ştirile zilei.

Iitlurile se derulau în faţa ochilor ei fără ca fata să le acorde vreo importanţă anume. Câţiva parlamentari ţineau o conferinţă de presă, la un bal de caritate se strânsese o sumă frumuşică pentru un orfelinat, fata unui premier francez se logodise cu un băiat din Hereford...

Ibricul începu să fiarbă şi Sophie lăsă ziarul şi merse să pregătească ceaiul. Pregăti şi pentru părinţii ei două ceşti pe o tavă şi adăugă biscuiţii preferaţi ai tatălui său. Se gândi chiar să le ducă un ceai şi băieţilor, dar apoi îşi dădu seama că trebuia să facă asta şi pentru Emma, pe care n-avea nicio intenţie s-o vadă mai devreme decât trebuia.

Laura era deja trează când fata ciocăni la uşa

dormitorului părinţilor şi păru uşurată când o văzu intrând.

- Bună dimineaţa, şopti Sophie, nedorind să-şi trezească tatăl. Unde să pun asta?

- Aici, zise femeia, eliberând măsuţa de lângă pat. Cum te simţi în dimineaţa asta?

- Oh, sunt bine, zise ea, pe un ton convingător.

- Sophie...îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat...

- Nu-i nimic, serios, zise ea, şi dădu să iasă. N-avea chef să vorbească despre asta acum. Ne vedem mai târziu, zise repede, după care ieşi pe uşă.

Pe hol, se gândi să meargă la Robert, să lămurească situaţia. Se apropie, ezitând uşor, şi deschise uşa. Oh, patul lui nu era făcut. Nici măcar nu dormise în el. Oare...a îndrăznit să doarmă cu Emma?

Cum a putut să-i facă asta? După tot ce s-a întâmplat ieri...

Coborî şi încercă să se mai liniştească, luând o gură de ceai. Oh, cum a putut să facă una ca asta? se întreba ea, încontinuu.

Era atât de supărată când se gândea la asta, încât nu băgă de seamă că cineva traversează curtea. Dar când uşa din spatele ei fu deschisă, sări ca arsă, aproape să-şi verse ceaiul pe ea.

-îmi pare rău dacă te-am speriat, zise Robert. Nu credeam că s-a trezit cineva.

- Unde...ai fost? întrebă fata surprinsă. Purta acelaşi costum verde de ieri.

Robert nu-i răspunse imediat. Merse la bucătărie şi îşi turnă şi el o ceaşcă de ceai.

- M-am plimbat. Tu ce faci?

- Abia m-am trezit.

- Ai dormit bine?

- Tu ai dormit?

- Nu m-am culcat.

- Robert!

- Am vorbit cu tatăl tău până la patru dimineaţa. Apoi, n-am putut suporta atmosfera de aici, aşa că am mers pe jos până la High Apsdal, explică el.

Sophie rămase uimită.

- Dar sunt patru kilometri până acolo!

- {tiu, zis el, trecându-şi o mână prin păr. Doamne, sunt un dezastru. Am nevoie de un duş.

- Cred că eşti epuizat, zise ea. Făcu o pauză. Ce...ai vorbit cu tata?

Despre una, despre alta...

- Despre mine?

- Printre altele, zise el, golindu-şi ceaşca de ceai. Acum, te rog să mă scuzi. N-am mult timp la dispoziţie. Irebuie să fac un duş şi apoi să mă schimb înainte să plec.

- Pleci? Dar...nu poţi să pleci!

- De ce nu?

- Nu trebuie să faci asta, zise ea. Adică, ştiu că aseară m-am făcut de râs, dar îţi promit că nu se va mai întâmpla. Ie asigur. Nu pleca din cauza mea! N-o să te fac să te simţi prost. îţi promit.

Urmă un moment de tăcere, după care Robert trecu pe lângă ea bombănind:

- Nu fi ridicolă, Sophie!

Iânăra rămase în urma lui, privindu-l cum se îndepărtează. Oare ce a vrut să spună cu asta? De ce pleca acum? {i cum rămânea cu logodnica lui?

Sigur aseară, după ce adormise ea, urmase o ceartă teribilă.

Oare tatăl ei era în stare să-i spună să plece? Oare Laura ştia despre asta? Sau Robert decisese că e mai bine aşa? Şi unde se va duce? Când? Va mai rămâne la micul dejun, sau nu?

Nu avea nici pe cine să întrebe, dar dacă se gândea bine, poate era mai înţelept să plece. Nu dorea să-şi distrugă relaţia cu tatăl ei şi nici s-o îndepărteze pe Laura de fiul ei.

Ce-ar putea să facă? încercase să-şi ceară scuze lui Robert, dar nu reuşise decât să-l enerveze şi mai mult. Oare dacă încerca să-l facă să rămână de dragul mamei sale, avea sorţi de izbândă sau nu? Oare ar fi ascultat-o? Se îndoia.

Stătea pe canapea, gândindu-se la asta, când mama ei vitregă coborî cu tava.

- Tatăl tău încă doarme, zise ea. Nu vreau să-l trezesc. Am vorbit cu Robert. Se pregăteşte să plece.

- Da. Abia a venit. S-a plimbat până acum.

- Ştiu. Mai e ceai? Mi-ar mai prinde bine o ceaşcă.

- Sigur, zise fata, umplându-i-o. Poftim.

- Mulţumesc. După ce-l beau, pregătesc micul dejun. Ti-e foame?

- Nu.

- Nici mie. Robert vrea să mănânce?

- Nu ştiu. Nu l-am întrebat. După o pauză: unde pleacă?

- Merge acasă, la Londra, să rămână în acest sfârşit de săptămână, după care luni pleacă la Cymtraeth.

- Dar de ce? Doar...Emma e aici, nu?

- Sunt sigură că ştie şi el treaba asta. Oh Doamne, dădu ea din cap, nu credeam că se va ajunge vreodată aici!

- La ce să se ajungă? Mamă, ce s-a întâmplat aseară?

Laura îşi termină ceaiul şi împinse ceaşca la o parte.

- Nimic care să te preocupe pe tine, Sophie. Sunt sigură că în cele din urmă lucrurile se vor aranja. Iar în ceea ce o priveşte pe Emma, ea trebuie să ştie că Robert a fost nevoit să se întoarcă mai devreme la

serviciu, da?

Sophie nu înţelegea nimic. Ce însemnau toate astea? Ridică din umeri. Ce mai conta acum? Dacă Robert avea ceva să-i spună,
0 făcea când o văzuse. Cu siguranţă, tot ce trăiseră va fi dat uitării şi peste câteva săptămâni singura grijă a lui şi a Emmei va fi nunta.

Laura începu să scoată mâncarea din frigider. Sophie simţi că
1 se face greaţă la gândul că va trebui să mănânce ceva. Ieşi în sufragerie şi acolo o găsi şi Robert, când coborî în viteză din camera lui.

- Unde e mama? întrebă el, cu răceală.

- în bucătărie. încercă să se calmeze şi adăugă: Robert, de ce pleci? Nu vreau s-o faci din cauza mea!

Robert veni în faţa ei şi zise:

- Nu-ţi mai plânge atâta de milă! Am treabă la Londra. Asta e
tot.

- {i...ieri? reuşi ea să întrebe, cu voce tremurătoare.

- Cred că mai bine ai încerca să uiţi ce s-a întâmplat ieri. Sophie îngheţă. Până atunci, credea că Robert pleacă pentru
că nu suporta să-şi vadă logodnica suferind fiindcă el iubea pe altcineva. Probabil că arăta îngrozitor, când îşi dădu seama de asta, fiindcă Robert zise enervat:

- Nu mă privi aşa, Sophie! Oh, pentru Dumnezeu! E pentru binele tău! îţi pierzi timpul cu mine!

Şi, pufnind, trecu pe lângă ea şi merse în bucătărie.

Capitolul 6

Singura persoană care se pare că dormise bine în acea noapte era Emma. Coborî la două ore după ce Robert plecă spre Londra şi nu părea să se întrebe dacă s-a întâmplat ceva până atunci.

Sophie şi mama ei erau în bucătărie, bând cafea şi evitând să vorbească despre lucruri personale, când Emma a părut timid în uşă, cerându-şi scuze că le-a întrerupt.

- îmi pare rău, doamnă Kemble. Cred că am dormit prea mult. Aveţi nişte paturi atât de confortabile!

- Nu-i nimic, Emma. Intră.

Laura o privi ciudat pe Sophie, care în cele din urmă îşi ridică privirea spre fată. Era neschimbată. Aceeaşi timiditate prefăcută, acelaşi zâmbet forţat...Arăta drăguţ în rochiţa ei simplă şi cu părul negru, ondulat uşor, care-i încadra faţa cu trăsături delicate. Era o fată căreia nicio mamă nu i-ar refuza nimic. Doar ea era în stare să vadă adevărul din spatele acestui chip de păpuşă. Oh, sau nu era aşa? se întrebă ea, şi coborî privirea în ceaşca ei cu cafea. Oare cum altfel putea s-o vadă pe Emma dacă gelozia o rodea pe dinăuntru?

- Bună, Sophie, zise fata, venind spre ea. îmi pare rău că nu te-ai simţit bine aseară. Acum eşti mai bine?

Sophie o privi şi încercă să se stăpânească.

- Bună, Emma. Da, mulţumesc.

Emma se aşeză lângă ea.

- Cred că ai mâncat ceva care nu ţi-a priit, zise ea, privind bucuroasă bucătăria. Mm, e o cameră foarte frumoasă, schimbă vorba. E atât de intimă! îmi plac la nebunie casele vechi. Ţie nu? Mi se pare că au mai mult caracter decât cele noi. Nu eşti de aceeaşi părere?

Sophie nu zise nimic, iar Emma continuă vesel:

- Chiar îi spuneam lui Robbie că după ce ne vom căsători, trebuie să ne cumpărăm o căsuţă la ţară. Poate chiar ceva aici, în Conwynneth. Ar fi frumos, nu-i aşa? Cum eu nu am părinţi, m-aş simţi minunat să fac din nou parte dintr-o familie.

Laura îi aruncă din nou o privire Sophiei.

- Şi nouă ne-ar plăcea, Emma...

- Unde e Robbie? Nu m-am uitat în dormitorul lui. Am ascultat puţin la uşă şi mi s-a părut că sforăie. N-am vrut să-l deranjez.

- Cred că era soţul meu cel pe care l-ai auzit, zise Laura. Te rog, serveşte-te, îi întinse ea ceaşca de cafea, după care zise: de fapt, Robert a plecat.

- A plecat?

- Da, a intervenit ceva neprevăzut şi...a trebuit să se întoarcă mai devreme decât era planificat. {i cum tu dormeai...

- înţeleg, zise fata, luând o gură de cafea. A spus când

se întoarce?

- Nu cred că se mai întoarce până pleci tu, draga mea. Dar nu-ţi face griji, o să încercăm cu toţii să te facem să te simţi bine în micul tău concediu.

- Sunt sigură de asta, doamnă Kemble. {i ştiţi că mereu îmi place să stau aici. Doar că-mi pare rău că Robbie a trebuit să plece...Dar nu-i nimic. Ne vedem destul la Londra.

Sophie strânse şi mai tare cana de cafea în mână.

- Sigur, Emma, ştiam că vei înţelege. Eşti o fată aşa de bună!

Sophie nu mai putea suporta una ca asta. Se ridică şi zise:

- Cred că ies la o plimbare. E o dimineaţă atât de frumoasă...

- Dacă mă aştepţi câteva minute, vin cu tine, exclamă Emma imediat, bând pe fugă cafeaua.

Sophie îşi privi mama rugător, dar nu primi niciun ajutor.

- Bine, cedă ea. Te aştept în grădină.

Aerul de afară era răcoros şi proaspăt. Nu-şi dădea seama cum putuse suporta tensiunea din bucătărie. Se plimbă puţin prin grădină, şi se auzi strigată:

- Sophie! Bună, Sophie!

Fata se întoarse şi văzu un bărbat înalt, îmbrăcat în

pantaloni scurţi şi tricou şi purtând o rachetă în mână. Grozav! Exact ce-i lipsea acum! Enervantul Graham White! Se forţă să surâdă când
bărbatul se apropie de ea.

- Bună, Sophie. îţi mai aminteşti de mine?

- Sigur că da, Graham, bună.

- Am trecut să văd dacă ai timp pentru un joc, zise el, arătându-i racheta. Apoi continuă. Trebuia să vin săptămână trecută, dar am fost foarte răcit şi abia mi-am revenit...

- Ghinion, nu?

- Aşa e, da. Răcelile de vară sunt cele mai greu de suportat. Oricum, acum sunt aici. Jucăm?

- Oh, nu pot, zise fata, încercând să pară credibilă. I-am promis Emmei că ies la o plimbare cu ea. O ştii pe Emma?

- Nu. Dar e logodnica lui Robert, nu? Sigur că am auzit de ea. Sora mea e logodită cu John Meredith şi...

- Ştiu, ies cu toţii în oraş, zise ea, dorindu-şi să nu mai audă asta. Uite-o că vine. O să-ţi fac cunoştinţă.

Şi în timp ce făcea asta, îi trecu prin cap o idee.

- Din moment ce Graham e aici, am putea juca noi tenis, iar Graham ar juca apoi cu campioana. Ce zici, Emma?

Fata ezită.

- Nu joc prea bine tenis, zise ea.

- Oh, nici eu, minţi Sophie.

Curtea din spatele casei găzduise multe jocuri de-ale ei cu Robert şi Simon, însă niciodată nu fusese martor la un meci atât de prost din partea Sophiei. Dacă Graham observase că ceva nu era în regulă, nu făcuse nimic ca să evite asta. După ce meciul dintre ea şi Emma se încheiase, Sophie plecase şi-i lăsase pe cei doi să joace.

Urcă în camera ei, simţind că n-are chef să vorbească cu nimeni. Se gândea îngrozită că va trebui să suporte câteva săptămâni bune această atmosferă.

***

în următoarele zile, Sophie reuşi să evite orice conversaţie cu Emma, lucru care, spre surprinderea ei, n-a fost deloc greu. îşi ajuta tatăl în fiecare dimineaţă la spital şi mama ei îl delegase pe Simon să se ocupe de fată. Aşa că Sophie avu timp la dispoziţie să se gândească la viitorul care i se aşternea în faţă.

într-o zi, Simon o prinse singură în sufragerie şi o încolţi:

- Ce faci, Sophie? Mă eviţi?

- Nu fi ridicol! De ce să fac asta?

- Nu te-am mai prins singură de mult.

- Asta pentru că eşti mereu ocupat cu Emma.

- Da, să nu-ţi iasă ţie în cale! Simon vârî mâinile în buzunare. Oh, Sophie, eşti supărată pe mine?

- Vorbeşti prostii şi ştii bine asta, zise ea. Acum, vrei te rog, să mă laşi să trec?

- Eşti supărată pe mine, nu-i aşa? nu cedă băiatul. De ce? Pentru că ţi-am spus adevărul despre Robert? Nu voiai să afli, asta e, nu?

- Aş prefera să nu vorbesc despre asta, dacă nu te superi.

- Mai devreme sau mai târziu, va trebui s-o faci.

- Oare? Simon, te rog, mama ne aşteaptă la masă.

- La naiba cu masa! izbucni el. Sophie, spune-mi ce vrei să spun şi o să spun!

Sophie îl privi deznădăjduită şi-şi puse mâna pe braţul lui.

- Simon, eu...

- Oh, aici erai, Simon! interveni Emma veselă, iar Simon oftă şi se întoarse spre ea. Te-am căutat peste tot. Uite, aici sunt pozele despre care ţi-am povestit.

Sophie se întoarse să iasă, iar Simon merse să vadă fotografiile. Ar fi plecat din cameră, dacă Emma n-o striga:

- Vino şi tu, Sophie, să le vezi. Sunt unele pe care le-am făcut în Portugalia în aprilie. Nu e aşa că sunt reuşite?

Sophie se încordă. Ştia că fratele ei vitreg lucrase în Portugalia din februarie până în mai, dar nu ştia că primise vizite de la prietena lui. însă Emma nu era doar o prietenă, nu?

Pe Sophie o sfâşie să vadă poze cu ei doi dansând într-un club, stând la plajă, sau plimbându-se pe străzile oraşului.

- Foarte drăguţe, zise ea încordată şi, evitând privirea lui Simon, plecă din cameră.

După-amiază, când stătea în dormitorul ei şi încerca să citească un roman, uşa se deschise şi Simon intră în cameră.

- Ce faci aici? E o după-amiază superbă.

- Atunci, de ce nu te bucuri de ea? i-o tăie fata.

- Am venit după tine. Ştii că diseară e un bal în oraş? Vor fi muzică bună şi băuturi răcoritoare. Cred că va fi o seară frumoasă. Vrei să mergi?

- Nu, mulţumesc.

- Sophie!

- Ei bine, nu vreau să merg.

- De ce nu?

- Fiindcă n-am chef de dans. Făcu o pauză. Du-te tu. Ia-o şi pe Emma. Sunt sigură că va fi încântată să meargă cu tine...

- Nu mai fi aşa de nesuferită! Emma chiar merge. John Meredith şi Joanna au invitat-o cu ei.

- Oh, atunci, ghinionul tău!

- Sophie, nu mai fi sarcastică. {tii bine că nu mă interesează Emma. Ea e problema lui Robert.

Sophie îi evită privirea.

- Sophie, te rog, tu mă faci să spun asta! Te rog, vino la bal cu mine.

- Invit-o pe Vicky!

- Nu vreau s-o iau pe Vicky! Oh, Sophie, ce vrei să fac? Cum vrei să-ţi demonstrez că te doresc pe tine? Că am şi eu sentimente?

- îmi...pare rău, Simon. îl privi resemnată. Până la urmă, de ce trebuia să sufere şi el? Dacă vrei să merg cu tine la bal, voi merge.

- Oh Sophie, cât mă bucur! zise el şi o sărută.

Fata nu simţi nici repulsie nici afecţiune pentru el. Doar compasiune. Dar îl lăsă să se retragă primul şi când o făcu, zise:

- Mai bine ai pleca acum, Simon. Nu mi-ar plăcea să aud ce ţi-ar spune mama ta dacă te-ar găsi aici, aşa.

- Nu-mi pasă de ce spune ea, zise el, vrând s-o sărute din nou, dar Sophie se retrase.

- Mie îmi pasă. La ce oră trebuie să plecăm, diseară?

- John şi Joanna o iau pe Emma la opt. Cred că am putea pleca şi noi atunci.

Bărbatul ieşi mulţumit şi, rămasă singură, Sophie se gândi dacă era bine să-l lase pe Simon să credă că va putea simţi ceva pentru el.

Sophie coborî abia după ce Emma plecase. îmbrăcase

o rochie lungă, verde, care-i venea de minune. Fusese un cadou de la Luara şi ştia că aşa le va demonstra părinţilor că-şi revenise după cele petrecute. Dacă tatăl ei avea vreo obiecţie în ceea ce priveşte ieşirea cu Simon, atunci o ţinea pentru el, fiindcă nu-i spusese nimic Sophiei.

Simon o privi cu multă admiraţie şi, deşi tânăra ştia că niciodată el nu va stârni în ea ceea ce făcuse fratele său, îi plăcea să se bucure de acest sentiment.

Când ajunseră la bal, petrecerea era în toi. Sala era spaţioasă şi era plină de tineri. Formaţia cânta deja pe scenă şi răcoritoare şi gustări erau răspândite pe mesele care înconjurau ringul de dans. Dansară cu toţii şi chiar şi Emma părea să se simtă bine. O invitaseră câţiva băieţi la dans. Doar Simon nu intervenise, monopolizând-o toată seara pe Sophie.

însă la un moment dat, între ei apăru John Meredith, care o rugă pe tânără să danseze cu el. Sophie îşi dori curând să nu fi acceptat invitaţia lui John, fiindcă imediat formaţia începu să cânte o melodie lentă, ceea ce-l făcu pe bărbat s-o tragă aproape în braţele lui şi să-şi pună capul pe umărul ei.

-E mai bine aşa, nu? murmură el, în timp ce-i săruta urechea.

- Cred că ar trebui să ai grijă cum te porţi, John. Nu mi-ar plăcea ca logodnica ta să spună că te-am încurajat.

- Oh, ce romantică eşti, Sophie, zise el cu ironie şi fata simţi în respiraţia lui mirosul de whisky.

- Iar tu cred că ai băut prea mult, îl mai îndepărtă ea.

- Ba nu, pe onoarea mea. Am băut doar două pahare.

- Şi cât de mari erau?

- Ah, asta nu se pune! zâmbi el.

Sophie, simţind că n-o slăbeşte cu privirea, zise:

- Sunt mulţi oameni aici. Crezi că e organizată cu mult timp înainte o seară ca asta?

- Poate, zise el, cu indiferenţă. Apoi continuă, cu ochii la ea: fratele tău vitreg ţi-a spus oare că arăţi delicios de bine în seara asta?

- Nu folosind cuvintele astea.

- Mă gândeam eu. Ei bine, o să-ţi spun eu: arăţi minunat!

Deveni serios. Vrei să ieşi la cină mâine seară cu mine?

- Bineînţeles că nu!

- De ce nu?

- Pentru că nu pot!

- Din cauza Joannei?

Sophie tăcu. Avea impresia că toată lumea le auzea conversaţia, cu toate că ştia că nu poate fi aşa, din cauză că muzica era foarte tare.

- Ei bine? întrebă din nou bărbatul. E din cauza Joannei?

- Aşa ar trebui.

- Atunci, înseamnă că nu e doar din cauza asta.

- Oh, John, de ce mă inviţi la cină? {tii bine că ar trebui să-i fii credincios logodnicei tale!

- Asta e treaba mea! Dar tot aş vrea să luăm cina împreună, mâine seară.

- îmi pare rău.

- Ti-e teamă de ceea ce ar purtea spune părinţii tăi? Făcu o pauză. Sau ţi-e teamă de ceea ce ar putea spune Robert?

- La ce te referi?

- Oh, nu-mi veni mie cu astea, Sophie! Toată lumea ştie ce simţi pentru Robert, sau, mă rog, ce crezi că simţi.

Sophie îl privi uimită.

- Nu ştiu la ce te referi.

- Nu mă face s-o spun, Sophie!

- Ce să spui?

- Sophie, toată lumea ştie că ai făcut o pasiune pentru Robert de ani de zile. Oh, şi când părinţii tăi şi-au dat seama de asta, te-au trimis la un liceu cu internat.

Sophie era îmbujorată.

- înţeleg. Mulţumesc că mi-ai spus.

- Oh, haide, Sophie! Chiar ştia toată lumea. Iar eu am aflat printre primii, doar eram prietenul lui Robert.

- Şi ai vorboit cu el despre asta?

- La naiba! Nu! Ar trebui să-l cunoşti pe Robert! Privi în jur. Hai să bem ceva.

Fata îl urmă fără să se împotrivească, deşi ştia că nu era bine să fie văzută în compania lui.

Merse şi luă două sucuri, după care zise:

- Hai să le bem pe hol. Aici e prea cald.

Sophie ezită puţin, dar îşi spuse că nu făcea nimic rău, iar dacă Joanna se simţea ofensată de comportamentul ei, atunci ar fi fost mai bine să-şi ţină în frâu bărbatul.

- La ce te gândeşti acum? o întrerupse John. Sper că nu te-ai supărat din cauza a ceea ce ţi-am spus?

- Nu, de fapt mă gândeam la Joanna, zise ea, deschizându-şi cutia cu Cola.

- Ce e cu ea? întrebă bărbatul, sprijinindu-se de perete.

- O iubeşti?

- De ce mă întrebi?

- O iubeşti?

Bărbatul dădu din umeri

- Cred că da.

- Atunci, de ce vrei să ieşi cu mine?

- Dacă o iubesc pe Joanna, asta nu înseamnă că nu sunt conştient de farmecele altor femei.

- Mulţumesc.

- Pentru ce?

- Pentru că mi-ai spus femeie. E prima oară când cineva face asta.

- Dar nu ultima. Oh, Sophie, o să ieşi cu mine mâine seară, nu-i aşa?

- O să mă gândesc la asta, ezită fata.

- O să trec să te iau mâine, la şapte şi jumătate, zise el.

- Părinţii mei vor afla, îl avertiză.

- {i?

- Se pare că eşti foarte sigur de Joanna.

-Aşa e. Dar nu şi de tine, Sophie. Sper că n-o să mă laşi baltă.

- Va trebui să aştepţi ca să afli, zâmbi ea.

Dintr-o dată, se auzi zgomot şi câţiva tinerti, printre care şi Simon, Emma şi Joanna, ieşiră pe uşa de lângă ei.

-John! Aici erai! exclamă Joanna, venind spre el şi privind-o suspicios pe Sophie. Parcă dansaţi.

- Am dansat, dar ne era prea cald şi sete şi...îşi privi logodnica, nu cred că e vreo lege care să interzică să bei prea multă Cola, nu-i aşa?

Joanna îşi controlă cu greu iritarea şi zise:

- Nu, nu cred. Apoi, spre Sophie: tu eşti bine? Sper că logodnicul meu nu ţi-a făcut avansuri, nu?

- Nu, de fapt, chiar vorbeam despre tine, Joanna, răspunse ea zâmbind, după care plecă de lângă ei şi intră

din nou în salon.

Simon intră în urma ei şi o prinse de mână. O privea furios.

- Ce naiba crezi că faci? întrebă el, abia şoptit.
- Nu ştiu la ce te referi, răspunse fata, refuzând să-l privească.
- Ba ştii. Cum crezi că s-a simţit Joanna când a văzut că aţi dispărut amândoi?
- Sincer, nu-mi pasă.
- Ce se întâmplă cu tine? aproape zbieră el.
- Poate încerc să-mi acopăr spatele.
- Nu eşti coerentă în ceea ce spui.
- Nu? Ei bine, cred că tu ştiai de ce sunt trimisă la şcoală cu internat, nu? Şi cu siguranţă, ştiai şi motivele.
- La ce te referi?
- Ştii bine ce spun. Ai fost de partea lor şi ai ştiut tot timpul ce se petrece.
- De partea cui?
- De partea părinţilor noştri!

Simon aruncă o privire în jurul lui, ca să se asigure că nu sunt ascultaţi, apoi zise:

- De unde ştii asta?
- De la John.
-John? Ce ştie el despre asta?
- Se pare că totul

- Atunci, ar face mai bine să-şi ţină gura.
- Să înţeleg că acum ştii despre ce vorbesc, nu-i aşa?
- Totul face parte din trecut.
- Oare? Eu nu cred.
- Nu e important.
- Nu? Atunci, de ce am fost trimisă de acasă?
- Probabil că oricum ai fi plecat.
- Oricum, repetă ea.
- Ei, până la urmă nu înţeleg de ce te superi aşa.
- Nu cred că mă supăr degeaba când vine vorba despre viaţa mea personală.
- Nu cred că asta era ideea, iar dacă John ţi-a spus asta, să ştii că e un mare mincinos.
- Nu a spus exact aşa, zise Sophie, oftând. Oh, hai să uităm de tot. Dansează cu mine. Grupul nostru a intrat pe uşă şi simt nevoia să fac ceva nebunesc.

Simon o trase spre el şi zise:

- Sărută-mă! Aşa o să le spulberi toate bănuielile că-l iubeşti pe Robert.
- Nu, Simon, îl împinse ea. Tu eşti prea drăguţ ca să fii folosit.

începură să danseze şi după câteva melodii, preotul din Hereford îi făcu semn lui Simon să se apropie. Cei doi merseră spre el.

- Bună, Sophie. Simon, îmi pare bine să te văd. Am o

propunere pentru tine. {tiu de la colegii tăi profesori că ai făcut nişte poze minunate când aţi mers în Cornwall şi mă întrebam dacă ai dori să faci o prezentare pentru enoriaşii mei. Ne-ar prinde tare bine cineva care să ne povestească despre asta. Vrem să mergem într-o excursie acolo şi am dori să cunoaştem mai bine locurile.

- Oh, aş fi încântat. Dar nu sunt un povestitor prea grozav.

- Oh, te rog, nu e o cerinţă pretenţioasă.

- Atunci, sigur, aş fi chiar încântat.

- Domnule Evans, i se adresă Sophie, aceea e cumva doamna Tarrant, profesoara de istorie? întrebă ea.

- Da, o cunoşti, Sophie?

- Oh, nu, dar am citit un articol despre ea în ziar şi voiam să ştiu dacă e ea, asta e tot. în liceu am făcut greaca şi cărţile ei mi s-au părut absolut fascinante.

- Ai vrea s-o cunoşti? întrebă vicarul, cu entuziasm.

- Oh, sigur că da, zise fata.

- Atunci, vino cu mine.

O conduse la un grup de oameni de vârsta a doua şi se adresă femeii:

- Harriet, am adus pe cineva, care vrea să te cunoască. E fiica doctorului Kemble, Sophie.

Prezentările fură făcute şi, după câteva minute, femeia exclamă:

- Ce drăguţ e să afli că tinerii din zilele noastre învaţă în şcoală greaca! Toată lumea e preocupată acum de franceză, germană, italiană, şi mulţi sunt cei care uită de limbile clasice, cum ar fi greaca şi latina.

- Mă tem că la latină nu sunt prea bună, zise fata.

- Dar îţi place greaca, nu-i aşa? {i te interesează şi mitologia, nu? După o pauză, femeia zise: nu-ţi cauţi cumva o slujbă?

Sophie era prea surprinsă ca să răspundă, dar Simon i-o luă înainte:

- Sophie va merge la universitate la anul.

- Oh, serios? întrebă femeia. {i ce-ai de gând să faci până atunci?

- Nu...m-am gândit serios până acum, zise ea.

- Atunci, poate ar trebui. Uite ce e, am nevoie de un traducător, adică de o persoană care să ştie mai mult decât cuvintele de bază.

Sophie îşi privi fratele şi acesta răspunse în locul ei:

- Nu cred că tatăl Sophiei şi-ar dori ca ea să-şi găsească o slujbă.

- De ce nu? Are nevoie de bani, nu?

- E foarte drăguţ din partea dumneavoastră să vă oferiţi...spuse şi fata.

- Prostii! Am nevoie de un translator şi mi se pare că tu eşti cea mai potrivită.

- {i ce ar trebui să fac, mai exact, doamnă Tarrant?

- Ar însemna să petreci şase luni în Grecia, cu mine. Acolo am oameni care strâng informaţii şi mereu îmi place să fiu mai aproape de sursă, ca să-i simt vibraţiile. Apoi, când ne vom întoarce, vei avea mult de citit şi de conspectat, şi corespondenţă...

- Eu nu ştiu să bat la maşină.

- Prostii! Toată lumea ştie să bată la maşină! Şi, plus de asta, eu nu vreau o secretară. Pe mine nu m-ar putea ajuta decât o persoană care să cunoască limba.

Era o mare tentaţie, Sophie nu putea nega asta, dar doar când se gândea că vor fi atâţia kilometri între ea şi Robert, simţea cum
i se strânge inima...

- Poate ar fi bine să plecăm, zise Simon, văzând-o pe Sophie palidă.

- Ei bine, Sophie? Cum rămâne? o provocă femeia. Vrei să te gândeşti la asta? Pot să te las câteva zile, ca să vorbeşti cu părinţii tăi.

- Mi-ar plăcea să mă mai gândesc, zise ea. Pot să vă sun când iau o decizie?

- Bineînţeles.

După ce se îndepărtară de cei doi, Simon o întrebă furios:

- Cum adică vrei să te mai gîndeşti la ce ţi-a propus

femeia aceea? Ştii bine că nu poţi accepta una ca asta!

- De ce nu?

- Pentru că nu vreau eu. Mi-a fost de ajuns că Rob a...Oh, Doamne, nu vreau ca vreun nespălat de grec să pună mâna pe tine.

- Oh, Simon!

- Nu mă lua pe mine cu asta. Şi, plus de asta, tatăl tău nu va fi niciodată de acord.

- Eu n-aş fi prea sigură de asta! Oare nu asta aşteaptă? Să se ivească în viaţa mea un prilej care să mă îndepărteze de Robert?

- Oh, mereu Robert! exclamă el, exasperat.

- Cred că vreau să merg acasă, zise fata.

Emma ajunse la ei şi-i întrebă:

- Plecaţi?

- Da, răspunse Simon.

- Oh, atunci voi merge şi eu cu voi. M-a obosit zgomotul ăsta. {i, plus de asta, nu-i la fel fără Robbie.

Sophie nu mai spuse nimic şi merse să-şi ia haina de la garderobă. Indiferent ce spunea Simon, nu era o idee aşa de rea să plece pentru o vreme din Conwynneth.

Capitolul 1

Dar decizia în ceea ce priveşte propunerea doamnei Tarrant a trebuit să fie amânată, fiindcă în ziua următoare balului, Sophie se trezi cu o răceală cruntă. Se duse totuşi la spital să-şi ajute tatăl, iar acesta o trimisese imediat acasă, cu o reţetă şi cu ordinul strict de a nu părăsi patul. Astfel a petrecut toată săptămâna, agonizând între febră şi tuse şi nefiind capabilă să facă vreun plan anume pentru viitorul ei apropiat.

Fireşte, deşi îngrijorat pentru starea în care era, Simon era totuşi încântat de această amânare a deciziei. Fără să-i pese că ar putea lua răceala de la ea, petrecea cu ea ore întregi, citindu-i şi glumind, făcând-o să nu se simtă izolată.

Singura problemă fusese John Meredith, care, neştiind de răceala ei, venise a doua zi, aşa cum stabilise, s-o scoată în oraş. Când aflase de starea ei, pusese zeci de întrebări şi în zilele următoare îi umpluse camera cu zeci de buchete de flori. Soţii Kemble, ca şi Simon, nu-i aprobau comportamentul, dar nici nu doreau să se certe cu el sau să fie nepoliticoşi.

Emma plecă la sfârşit de săptămână şi, înainte de asta, veni la Sophie să-şi ia rămas-bun. Simon avea s-o ducă la Londra şi se pregătea şi el de plecare. Era prima oară când cele două erau singure, însă Sophie nu se simţea deloc în stare să poarte o conversaţie. Oricum,

Emma nu dorea să rişte să contacteze vreun virus, aşa că-i spusese din uşă:

- Sper să-ţi revii repede, Sophie. E păcat să stai în pat când afară e o vreme aşa de frumoasă! Totuşi, ai primit nişte flori minunate!

- Sunt sigură că tata mă va lăsa să ies săptămâna viitoare.

- Sper că da. Şi ai de ce să fii bucuroasă - concediul în Britania, îi aminti fata. Eu şi cu Robbie vom veni câteva zile să stăm cu voi!

Sophie zâmbi, dar o făcu atât de fals, încât aproape se simţi jenată de comportamentul ei. în fond, cu ce drept o judeca ea pe Emma? Era o fată drăguţă până la urmă.

- Ţi-a făcut plăcere să stai cu noi? se forţă ea să întrebe.

- Cred că da, cu toate că nu sunt prea multe lucruri de făcut aici.

- Depinde şi de ce vrea fiecare să facă.

- Mă chestionezi? zâmbi Emma.

- Oh, nu, nu. Doar că sunt multe lucruri pe care le poţi face aici: poţi juca golf, sau tenis, te poţi plimba sau căţăra pe munţi.

- Mda, zise ea, plictisită. Eu nu prea sunt genul care să
prefere activităţile în aer liber.

Sophie vru s-o întrebe ce gen era dar se abţinu, gândindu-se că ar părea sarcastică, iar în starea în care era nu-i trebuia o discuţie în contradictoriu cu Emma.

Spuse doar, pe un ton inocent:

- Bănuiesc că la Londra îţi fac plăcere activităţile artificiale, nu?

- La ce te referi? întrebă fata, vizibil iritată.

- Ei, nu trebuie să te enervezi, dar cum locuieşti singură, bănuiesc că-ţi face plăcere să mergi la teatru, la restaurant, chestii din astea.

- Dar nu locuiesc singură, zise fata. Oh, şi ştiu că ţi-ar plăcea să crezi că e aşa. Doar că atunci când Robbie e acasă, nu mai avem nevoie de nimic altceva. Noi ne suntem suficienţi unul altuia.

Sophie înghiţi cu greu. Oare ce auzise? Cum se putea aşa ceva?

- Nu m-am referit la asta... începu ea, dar Emma o întrerupse.

- Oh, ba da, exact la asta te-ai referit. Crezi că sunt oarbă, Sophie? Crezi că sunt proastă? Crezi că nu ştiu ce simţi pentru Robbie? Te-am văzut cum îl priveşti, cum îi vorbeşti...

- Emma! Emma! Eşti gata?

Vocea lui Simon o chema jos.

- Da, Simon, sunt gata. Cobor imediat! Se întoarse din nou în dormitor. Sophie, grăbeşte-te să te faci bine,

da? Vreau să fii domnişoara mea de onoare la nuntă!

Şi arborând zâmbetul ei obişnuit, închise uşa şi coborî la Simon.

Simon nu înţelese de ce plecarea Emmei o deprima atât de mult pe Sophie. Se aşteptase ca imediat ce fata va pleca din casă ea să-şi revină repede, dar nu s-a întâmplat aşa. Sophie era mai morocănoasă ca niciodată.

însă, dacă psihic nu se simţea bine, pe plan fizic îşi revenise şi tatăl ei îi dăduse voie să iasă în grădină şi să stea la soare.

Cam aşa îşi petrecu următoarele zile, când marţi, John Meredith veni s-o vadă. Laura ezită să-l primească, dar bărbatul îi spuse că are veşti de la doamna Tarrant pentru Sophie.

Mama fetei aflase câte ceva de la Simon despre această slujbă, şi, dacă la început fusese reticentă, apoi aprobase, dar spusese mereu că mai întâi tatăl trebuia să-şi de acordul.

Cu un zâmbet slab, Laura îl invită pe John în sufragerie şi merse s-o cheme pe Sophie.

- A venit John, zise femeia, intrând în camera fetei.

-John?

- Da. Are un mesaj pentru tine, de la Harriet Tarrant.

Fata nu se mai gândise la oferta femeii. Nu fusese în

stare s-o facă şi îşi spusese că e mai bine să nu ia o decizie pripită. Acum
însă ştia că avea de dat nişte explicaţii.

- Probabil că te întrebi ce are să-mi spună Harriet Tarrant.

- Nu chiar, răspunse Laura. Simon mi-a povestit ce s-a întâmplat la bal.

- Ah, înţeleg. Cred că ţi-a spus şi că mi-a oferit o slujbă.

- Aşa e, dar el nu era entuziasmat. Tu eşti?

- Nu sunt sigură.

- Cum adică?

- Nu ştiu. Mi-ar plăcea să lucrez în Grecia. Dar abia am venit, nu cred că aş dori să plec din nou.

- E o ocazie minunată! spuse Laura.

Pentru cine? aproape întrebă Sophie.

- Da, cred, bombăni ea. Cum arăt?

- Eşti cam palidă, dar în rest arăţi bine. Plus de asta, nu cred că vrei să arăţi bine pentru John Meredith, nu?

- Unde e? evită ea să răspundă.

- In sufragerie. O s-o trimit pe doamna Forrest să vă aducă nişte cafea.

- Mulţumesc, zise Sophie zâmbind, şi coborî.

John se ridică în picioare când o văzu.

- Palidă, dar interesantă, fu comentariul lui. Spune-mi, a fost nevoie de răceala asta ca să eviţi să ieşi cu

mine?

Sophie se relaxă auzindu-l glumind.

- Mi-a fost chiar rău, zise ea. Imi cer scuze că n-am putut veni la întâlnire.

- Da? Atunci e bine. Asta înseamnă că nu vei obiecta dacă fixăm alta.

Sophie se aşeză pe un fotoliu.

- Parcă aveai un mesaj pentru mine?

- Da. De la doamna Tarrant. A cinat cu noi seara trecută şi a adus vorba despre tine.

- Bănuiesc că a spus că mi-a oferit o slujbă. Asta o ştiam.

- Aşa e. Se pare că ai fascinat-o cu ceea ce ştii. Ai de gând să accepţi oferta?

- Nu m-am decis încă. Asta te-a trimis să-mi spui?

- Nu. Asta era întrebarea mea. Dar Corfu e o destinaţie atât de îndepărtată...

- Corfu?

- Da. {tiai că acolo lucrează, nu?

- Nu. Locul n-a fost menţionat. Deci, care e mesajul?

- Nu e nimic grav. Doar că m-a pus să te anunţ că mâine pleacă la Londra şi va rămâne acolo până la jumătatea lunii. Ii era teamă să n-o contactezi între timp şi să crezi că a plecat deja în Grecia.

- Oh, înţeleg. Sophie era încântată că mai avea câteva zile la dispoziţie ca să se decidă.

Doamna Forrest apăru cu cafeaua şi cei doi continuară conversaţia întrebându-se reciproc de membrii familiei.

- Acum, să trecem la treburi mai serioase, zise John la un moment dat. Ieşi într-o seară cu mine la cină?

- Nu pierzi timpul, nu-i aşa?

- Timpul înseamnă bani, cum ar spune tata.

- Chiar şi aşa...Oricum, trebuie să-ţi mulţumesc pentru florile pe care mi le-ai trimis. Sunt minunate.

- Cu plăcere, zise el. Dar pot să adaug că niciuna nu e la fel de frumoasă ca tine.

Fata izbucni în râs. De mult nu se mai simţise atât de bine. La un moment dat, uşa se deschise şi se aştepta ca Laura să apară să le strice cheful, dar, de fapt, Robert era cel care-i privea cu răceală.

- Bună, Rob, zise John, care sări imediat în picioare. Ce faci aici?

Robert intră în cameră.

- De ce n-aş fi aici, John? Este şi casa mea.

- Nu te întrebam de ce anume eşti aici. Pur şi simplu sunt surprins că ai venit.

Sophie îl măsură din cap până-n picioare. Arăta la fel de bine, sau poate mai bine ca oricând. Privirea lui neagră se odihni într-a ei...

- Ce mai faci, Sophie? întrebă el, politicos.

- Mai bine, mulţumesc, răspunse ea.

Robert i se adresă apoi lui John:

- Ce faci aici?

- Am venit la Sophie. Să văd dacă se simte mai bine şi să-i aduc un mesaj.

- Un mesaj? întrebă Robert, amuzat. Nu credeam că te-ai făcut curier, John!

John se încordă imediat. Era o ofensă directă.

- Nu, dar nici pe tine nu te-am crezut în rolul tatălui protector, replică el.

Sophie se ridică imediat. Se săturase de comportamentul certăreţ al fratelui său.

- John nu trebuie să-ţi dea raportul pentru ceea ce face, Robert! N-ai niciun drept să vii aici şi să te porţi de parcă ar comite vreo crimă! Am fost bolnavă şi John mă întreba cum mă simt. Se aştepta ca din moment ce Emma a plecat la Londra, să-ţi petreci timpul liber cu ea. Doar e logodnica ta, nu?

îi fusese greu să spună toate astea, dar avusese efectul aşteptat. Robert le întoarse spatele şi ieşi din cameră, trântind uşa în urma lui.

- Pfiu! exclamă John. Cred că s-a enervat!

- Nu fi ridicol!

- Nu sunt. Fratele ăsta vitreg al tău m-ar face carne tocată. Ştiu, fiindcă îl cunosc foarte bine.

- îmi pare rău, îl scuză ea. Nu ştiu ce se întâmplă cu el.

- Eu ştiu. E gelos!

- Gelos? Sophie se întoarse şi-l privi amuzată. Sper că nu eşti serios!

- Ba da! Şi nu e un lucru neobişnuit, Sophie! De ani de zile ai fost sclava devotată a lui Robert, adoratoarea lui, şi nu s-a gândit niciodată că vei creşte şi-ţi vei face prieteni de sex opus.

- Oh, John!

- Sigur că lui Robert nu-i place asta. îi subminează autoritatea, continuă el. Ca toţi oamenii, e egoist în ceea ce
priveşte lucrurile la care ţine.

- Dar eu nu sunt un lucru, sunt o persoană!

- Exact! {i Rob abia acum începe să înţeleagă asta! Iar faptul că e logodit îl îngrădeşte şi mai mult.

Sophie se gândi că poate exista ceva adevărat în afirmaţia lui. Iar pentru o clipă, chiar crezuse că se referă la alt gen de gelozie. Dar probabil că Robert era doar egoist şi nu-i plăcea s-o vadă că se poate înţelege la fel de bine şi cu alţi băieţi, în afară de el.

- Cred că mai bine plec, zise John în cele din urmă. Nu vreau să mă prindă şi Simon aici, glumi el.

- Nu mă mai tachina.

- Bine. Atunci, cum rămâne cu întâlnirea noastră? Mâine seară e bine?

- Tot mai vrei să mă scoţi în oraş?

- {tii cum se spune: Paza bună, trece primejdia rea. O să-mi iau o vestă antiglonţ şi o să port şi pistol cu apă la mine.

- Oh, John, eşti bun pentru mine. {tii asta, nu? chicoti ea.

John îi prinse bărbia în mâini şi-i studie faţa.

- {i tu ai putea fi bună pentru mine, zise el. Mâine seară, la şapte şi jumătate.

- Bine, zâmbi ea, şi-l conduse la uşă.

După ce se întoarse, Laura o aştepta în sufragerie.

- Ei bine? Care era mesajul?

- Nimic important, zise ea. Doamna Tarrant a plecat pentru câteva zile la Londra şi voia să nu încerc să iau legătura cu ea.

- Asta era tot? Dar nu putea să dea un telefon?

- Cred că putea, dar cum cina aseară cu familia Meredith, cred că John s-a oferit să mă anunţe el. Apropo, ies la cină cu el, mâine seară.

- înţeleg. Credeam că eu şi cu tatăl tău ţi-am explicat destul de clar că nu trebuie să ai o legătură cu acest băiat.

- îl plac, zise ea simplu.

- E mult prea mare pentru tine şi, în plus, e logodit.

- Asta e treaba lui!

- Sophie! izbucni mama ei. Ce se întâmplă cu tine? De când ai venit, se pare că-ţi place la nebunie să işti

certuri în casa asta!

- îmi pare rău!

- Oh, draga mea, nu vreau să mă cert cu tine, dar...Ştii că Robert e acasă?

- Da.

- Parcă a venit şi a vorbit cu John, nu?

- Da, poţi să spui şi aşa.

- De ce vorbeşti pe tonul ăsta?

- Fără niciun motiv. Sunt obosită, mami. Te superi dacă merg să stau puţin în grădină?

- Oh, bănuiesc că nu, zise ea. Du-te liniştită.

Fata ieşi în grădină şi se aşeză pe şezlong. încă se mai simţea slăbită şi se întreba când avea să-şi revină. Poate putea să-i ofere doamnei Tarrant un răspuns când va reveni în localitate. Dar deocamdată se simţea atât de debusolată!

Soarele strălucea uşor şi fata închise ochii. Păsările ciripeau deasupra ei şi câteva albine zumzăiau vesele peste florile mamei sale. Din casă, se auzea doar aspiratorul pe care doamna Forrest îl mânuia cu dexteritate în fiecare cameră.

Stătea acolo cam de o jumătate de oră când îşi dădu seama că aude nişte voci din ce în ce mai ridicate. Nu înţelegea ce se spunea, dar recunoştea glasurile ca fiind ale mamei sale vitrege şi ale lui Robert.

Se enervă şi încercă să se ridice. Calmează-te! îşi

zise. Poate n-are nicio legătură cu tine.

Dar de ce se certau?

Era clar, din vocile lor, că era un lucru serios. La un moment dat se făcu liniște, după care vocile explodară din nou, mai tari.

Următorul lucru pe care-l auzi fu o uşă de maşină trântită, apoi Robert dispăru într-un nor de praf.

Plecase din nou. De data asta, oare pentru cât timp?

Capitolul 8

Chiar dacă mama ei vitregă fusese cam distrată în timpul prânzului, Sophie fu surprinsă că n-a adus deloc vorba de cearta pe care a avut-o cu fiul ei. Le spusese doar că Robert trecuse în fugă pe la ei, în drum spre Londra.

Dar despre întâlnirea la care mergea Sophie, Laura povesti amănunţit şi doctorul Kemble se arătă împotrivă, la fel ca Simon.

- Nu te condamn, Sophie. Dar Meredith ar trebui să se gândească mai bine înainte să propună întâlniri altor fete de familie bună, spuse tatăl său.

- Asta înseamnă că dacă eu nu eram de familie bună nu conta? întrebă ea, enervată.

- Nu vorbi aşa tatălui tău! interveni Laura.

- Stai liniştită, Laura, mă descurc. Sophie, de ce vrei să ieşi cu bărbatul ăsta? Nu sunt destui tineri de vârsta ta cu care să ieşi?

- Tinerii de vârsta mea mă plictisesc!

Doctorul Kemble dădu din cap.

- Trebuia să mă aştept la asta. Ai stat prea mult în preajma lui Robert şi a lui Simon.

- Nu-i adevărat! Am fost plecată cinci ani de acasă! Şi, în orice caz, îmi place John. Este...o companie plăcută.

Apariţia doamnei Forrest îi distrase de la subiectul

discuţiei şi continuară să servească masa. Dar dialogul fu reluat în grădină, de Simon.

- Ştii că nici lui Rob nu i-ar plăcea să ai de-a face cu John Meredith.

- Crezi că-mi pasă de ce nu i-ar plăcea lui Robert?

- Da, cred că da.

- Cred că o să accept oferta doamnei Tarrant, spuse Sophie, gânditoare. Aşa, o să scăpaţi cu toţii de mine.

- Oh, nu mai vorbi prostii! zise John, cu mâna pe umărul ei. Ştii bine că Rob se ascunde în spatele întregii poveşti. Atitudinea ta faţă de John, resentimentul împotriva părinţilor, tentaţia de a accepta o slujbă care-ţi va permite să evadezi... Crezi că dacă fugi, lucrurile se vor rezolva de la sine?

- Şi atunci, ce sugerezi? Să trăiesc aici, ca o izolată?

- Bineînţeles că nu. îţi sugerez să începi să te gândeşti la viitorul tău şi nu la ce vei face câteva luni.

- Slujba doamnei Tarrant presupune mai mult decât câteva luni.

- Ce vrei să spui cu asta? Că ai renunţa la studii ca să devii translator? Să fii asistenta altcuiva când ai putea avea şi tu o
diplomă?

- Ar fi o muncă interesantă, Simon. Cred că mi-ar face plăcere.

- Să-ţi facă plăcere! Oh, ce pierdere de timp!

- Dar tu? Tu nu eşti ambiţios? Se pare că-ţi place să lucrezi în Conwynneth.

- E altă poveste.

- De ce?

- Eu nu sunt ca tine şi ca Rob. N-am o minte strălucită. Imi cunosc limitele.

- Poate mi le cunosc şi eu pe ale mele.

- Dar tu ai putea face asta. Sunt sigur.

- Poate. Dar dacă nu vreau?

- {tii ce vrei să faci?

- {tiam, zise Sophie, abia şoptit.

- Rob, bănuiesc, zise băiatul, aruncându-i o privire fulgerătoare. Ei bine, Rob se căsătoreşte cu Emma, şi cu cât accepţi mai repede asta, cu atât mai bine.

- Crezi că n-am făcut-o deja?

- Ar fi trebuit să-ţi dai seama că nu era bine. Părinţii au fost întotdeauna împotriva acestei legături.

- Dacă-ţi aminteşti bine, eu am aflat asta de curând. {i, în fond, dacă lucrurile stau aşa, tu de ce încerci să mă cucereşti? {tii că se va repeta povestea.

- Ah, dar eu sunt pregătit să folosesc o mică strategie. Nu mă grăbesc. Pot să aştept până îţi iei diploma, până faci ceva cu viaţa ta. în cinci sau şase ani se pot întâmpla o mulţime de lucruri, iar o tânără gândeşte diferit de o adolescentă.

Sophie îi evită privirea. O enerva planul lui rece şi

bine calculat. Oare mama lui ştia ce simte pentru ea? Şi va accepta relaţia asta, la timpul potrivit?

- S-ar...putea să cunosc pe cineva la universitate. De unde ştii că lucrurile se vor derula aşa?

- Dacă va fi aşa, atunci mă voi descurca uşor cu problema asta, dacă va fi cazul.

- Oh, Simon, nu vorbi aşa! Nu poţi aranja vieţile oamenilor după bunul tău plac!

Urmă o pauză, după care Simon zise:

- I-am promis preotului că-i voi arăta fotografiile acelea, după-amiaza asta. Vrei să vii?

Sophie dădu din cap în semn că nu şi întoarse privirea. Bărbatul se ridică de lângă ea cu o grimasă pe faţă. îl privi până intră în casă. Oh, oare nu va scăpa niciodată de acest cerc vicios? Laura, Robert, Simon, toţi încercau să-i manipuleze viaţa pentru propriile lor beneficii.

în seara următoare, John o duse pe Sophie să cineze la un restaurant la periferia oraşului Hereford. Era un local deschis de curând, dar care era înţesat de lume şi, în timp ce au fost conduşi la masa lor, câteva perechi îi recunoscură şi-i salută. Sophie deveni agitată, ştiind că atâtea perechi de ochi o privesc, dar John o făcu să se relaxeze cu glumele lui. Ochii lui îi spuneau că e atrăgătoare şi glumele că se simte bine în compania ei.

După masă, merseră la bar şi discutară despre filmele văzute, despre locurile prin care au fost, despre cărţi şi despre muzică. Era o atmosferă uşoară şi relaxantă, iar Sophiei îi făcu mare plăcere să discute cu însoţitorul ei.

Inainte de ora zece, au plecat spre casă şi John a parcat maşina la capătul străzii, ca s-o conducă pe jos până la uşă.

Casa era întunecoasă şi părea pustie, iar Sophie îşi aminti că părinţii ei şi cu Simon plecaseră la familia Page în acea seară. In uşa casei, Sophie se întoarse spre John şi zise:

- A fost o seară minunată. Mulţumesc că ai fost atât de drăguţ.

Deşi încerca să fie serioasă, Sophie părea amuzată.

- Sunt sigur că asta e replica pe care o foloseşti ca să tai elanul admiratorilor, zise el. Frumos, o să-mi amintesc asta.

Sophie chicoti.

- {tii la ce mă refer. Eşti drăguţ. Mi-aş dori...Nu mai continuă şi deschise poşeta ca să scoată cheia. Noapte bună, John.

John se încruntă.

- Nu e nimeni acasă?

- Nu cred. Părinţii au ieşit la cină la familia Page. Vor fi acasă curând.

- Vrei să intru cu tine?

- Eu...nu cred. Sunt sigură că nu le-ar plăcea asta.

Bărbatul încuviinţă.

- Bine, atunci ne spunem noapte bună aici. Noapte bună, Sophie, zise el şi, înainte ca ea să răspundă, îi depuse un sărut pe buze.

Fata scoase o exclamaţie când fu eliberată, mai ales că în acelaşi moment, pe terasă se aprinse lumina. Il privi din nou pe John şi zise, descurajată:

- Se pare că m-am înşelat. Au ajuns deja.

- Eşti sigură? Nu vrei să intru să verific?

- Dar, de ce? Oh, nu...Niciun hoţ n-ar aprinde lumina! Deschise uşa. Vezi, nici nu e încuiată. Intrară pe terasă. Mamă, tată, am venit!

John o urmă, împotriva protestelor ei. Fata intră în casă şi, văzând uşa deschisă de la biroul tatălui ei, zise:

- Tată, eşti acolo?

Aproape că se sperie când un bărbat ieşi din biroul doctorului. Dar nu era altul decât Robert.

- Bună, Sophie, zise el, privind-o când pe ea, când pe bărbatul din hol. Bună, John. Mă gândeam eu că tu erai.

John părea surprins.

- Parcă erai plecat, Rob. Ce faci, vizite fulger? Sau ai adus-o şi pe Emma cu tine?

Sophie îşi dăduse seama că adusese intenţionat

vorba despre ea, dar Robert doar dădu din cap.

- Sunt singur, John. Foarte singur. Unde sunt părinţii? întrebă el, cu ochii la Sophie.

- Sunt la familia Page. Cred că a mers şi Simon cu ei.

- înţeleg. Intri sau ieşi? zise el spre John.

- Am de ales?

- Cred că rămâne la latitudinea Sophiei. Apoi se întoarse şi intră în birou, trăgând cu putere uşa în urma lui.

- Ei bine, Sophie?

- Cred că mai bine ai pleca, îl conduse ea. Mulţumesc pentru această seară minunată.

- Bine, zise el, părând că vrea să mai adauge ceva. Şi mie mi-a făcut plăcere să ieşim. Ne mai vedem.

Sophie închise uşa cu un sentiment de uşurare. Şi asta nu fiindcă John plecase, ci mai mult pentru că Robert nu iscase un nou scandal.

Oftând, îşi lăsă poşeta pe canapea, se descălţă şi merse în bucătărie. Luă din frigider o cutie de Cola şi când o turna într-un pahar, îşi dădu seama că e privită.

Robert stătea sprijinit de perete, îmbrăcat lejer. Era evident că ajunsese acasă de ceva vreme.

- A plecat, zise el, privind prin bucătărie.

- Da. Vrei şi tu una? îi arătă spre pahar.

Robert dădu din cap.

- Unde aţi fost?

Sophie se forţă să ia o gură de Cola înainte de a răspunde.

- Am cinat la un hotel din Hereford. Cred că Swan se numeşte. Ai fost vreodată acolo?

- Presupun că te-a invitat ieri, când a trecut pe aici, nu-i aşa?

- Da, aşa e. De fapt, m-a invitat acum două săptămâni, dar cum în acea perioadă răcisem, n-am putut ieşi cu el.

- Oh, când a fost asta?

Sophie mai luă o înghiţitură de suc.

- Când Simon m-a luat la un bal în sat. John şi logodnica lui erau acolo. Se întâmpla când Emma era aici. Ei au invitat-o să-i însoţească. Nu ţi-a spus nimic?

- {i ţi-a plăcut de el? întrebă Robert, care părea să audă doar ce-i convine.

- Ce întrebare! zise Sophie, îmbujorată. Bineînţeles că mi-a plăcut!

Nu-şi dădu seama că Robert putea ajunge la ea doar din doi paşi.

O luă de umeri.

- Cât de mult ţi-a plăcut? Spune-mi! Vreau să ştiu!

- Doar...îmi place, începu ea să se bâlbâie.

- Aşa cum îţi place de Simon? Sau de mine?

- Nu cred că asta e treaba ta!

- Nu? O luă în braţe şi o ţinu atât de strâns, încât îi

putea simţi bătăile inimii. Oh, Sophie, nu te întreb aşa, pur şi simplu. Nu am un sentiment de curiozitate care îmi cere să aflu ce simţi exact pentru mine. Dar vreau să ştiu, o privi în ochi de data asta, dacă Simon sau John, sau oricine altcineva te poate face să uiţi lucrurile pe care ni le-am spus acum câteva săptămâni.

- Cum mă poţi întreba aşa ceva? Oh, cum poţi face asta? se tângui ea.

- Asta voiam să ştiu, zise Robert, privind-o cu dragoste.

O eliberă şi după o clipă ar fi îmbrăţişat-o iar, dacă Sophie nu i-ar fi spus pe un ton disperat:

- Te rog, pleacă şi lasă-mă singură. Respira greu. Nu ştiu ce vrei de la mine, dar nu pot să-ţi dau.

Robert veni la ea, ignorându-i vocea plângăcioasă, ignorând tremurul mâinilor ei. O sprijini de un perete şi veni aproape de ea. O ţinea aşa, înlănţuită, admirând trăirile care se derulau pe faţa ei expresivă.

- Oh, Robert, te rog, dă-mi drumul!

Bărbatul se apropie şi mai mult de ea şi, cu o precizie de felină, începu s-o sărute. Sophie uită tot şi răspunse cu pasiune sărutului şi mângâierilor care o făceau parcă să plutească. Nu-i păsa că părinţii se puteau întoarce în orice clipă şi-i puteau găsi aşa.

Şi de fapt, zgomotul maşinii tatălui său o aduse pe Sophie cu picioarele pe pământ. Se eliberă din braţele

lui şi, tremurând, ieşi din bucătărie, închizând uşa în urma ei, ca să-i lase timp şi lui Robert să-şi revină, şi merse în sufragerie să-i întâmpine. Se aşeză pe un fotoliu, luând o carte în mână.

- Am văzut luminile, zise Laura, intrând. Ştiam că eşti acasă.

- De fapt, zise ea, încercând să nu pară atât de răguşită, Robert a venit înaintea mea.

- Robert? întrebă ea încruntată. E aici?

- Oh, da! zise ea şi nu se abţinu să nu pară uşor iritată.

Acum îşi revenea din ceea ce trăise în bucătărie, şi sentimente
de ruşine şi de dezgust începeau s-o acapareze. Oare cum de s-a purtat atât de indecent? Cum a putut să-l lase s-o atingă aşa? Simon avusese dreptate. Era un porc care tânjea după ea, în timp ce logodnica lui era la Londra!

Sau poate ceea ce simţea pentru ea îl făcea să-şi piardă capul?

Legătura dintre ei existase de mult, dar era o fraieră dacă-l lăsa să facă lucruri care lui i se păreau că i se cuvin. Oare dacă nu ajungeau la timp părinţii, i-ar fi cedat? {i atunci, ce s-ar fi întâmplat?

- De când te-ai întors, Sophie? întrebă Simon şi era clar, din tonul lui, că dorea să ştie cât timp fusese

singură cu Robert.

- Nu ştiu, dădu ea din umeri. Douăzeci de minute. Poate chiar o jumătate de oră. De ce?

- Intrebam şi eu, zise el, vârându-şi mâinile în buzunare. Vrea cineva cafea?

- Eu aş vrea o ceaşcă, zise doctorul Kemble care se aşezase în fotoliu şi-şi luase pipa în mână. Tu vrei, Sophie?

- Nu, mulţumesc. Se ridică în picioare. Te superi dacă merg la culcare, tati? Mă simt cam obosită.

- Deloc, draga mea, zise tatăl ei, zâmbind, dar părea cam neliniştit.

Sophie se aplecă să-i sărute obrazul.

- Ne vedem mâine dimineaţă. Noapte bună, Simon.

In timp ce se apropia de bucătărie, auzi vocile mamei şi a lui
Robert, dar trebuia să le spună noapte bună şi lor. Deschise uşa uşor.

- Mamă, eu merg la culcare. Noapte bună.

Robert stătea pe un scaun şi bea o bere şi când o văzu, îi aruncă o privire răscolitoare. Sophie şi-ar fi dorit s-o ia din nou în braţe, s-o ţină strâns pentru totdeauna, să nu-i mai dea drumul niciodată...

- Bine, Sophie, noapte bună! o trezi mama ei din visare.

Nu o lăsă s-o sărute, aşa cum făcea de obicei.

Sophie închise
uşa şi fugi în camera ei. Se dezbrăcă şi merse să facă un duş. Amintirile cu ea şi cu Robert îi reveneau obsesiv în minte. Nu era corect să profite aşa de ea. Nu era corect ca în câteva clipe s-o facă să uite de ea.

Scrâşni din dinţi. Nu avea dreptul să-i răpească şansa de a fi fericită cu alt bărbat. Nu avea dreptul s-o facă să se simtă aşa. Mai ales că nu va mai dura mult până se va însura...

Strânse pumnii, simţind că îi dau lacrimile. Trebuia să se controleze, îşi zise. Trebuia să-şi dea seama ce fel de om era Robert de fapt. Ieşi din baie, înfăşurată într-un prosop. Ridică privirea şi-l văzu pe bărbat, stând în uşă.

- Vreau să vorbesc cu tine, Sophie.

- Mama ta ştie unde eşti?

- Vino! o rugă el.

- Nu cred că ar trebui să fii aici. E târziu şi sunt obosită...

- La naiba cu tine! Vino odată aici! O trase din uşa băii şi o aduse pe pat.

- Ce vrei?

- Am rupt logodna cu Emma ieri dimineaţă.

- Cum? Sophiei nu-i venea să creadă.

- M-ai auzit, zise el. {i ştii şi de ce.

Sophie începu să tremure şi abia reuşi să spună:

- Nu sunt sigură că ştiu.

Robert ridică privirea.

- Te iubesc, Sophie, zise el, fără emoţie. Intotdeauna te-am iubit şi cred că mereu voi simţi aşa.

Sophie se înfăşură şi mai bine în prosop.

- E...cam repede, nu-i aşa?

- Oh, Sophie! Opreşte-te! Bărbatul părea enervat. Dintr-o dată, se albise la faţă. Bine, e adevărat! Meriţi o explicaţie şi ţi-o voi da. Tatăl şi mama ta sunt împotriva relaţiei noastre. Au fost dintotdeauna. Cred că sunt prea mare pentru tine şi aşa şi e.

- Robert....

- Te rog, Sophie, lasă-mă să termin. Mai erau şi alte lucruri care nu puteau fi ignorate. Vârsta ta era unul dintre ele. Au mai spus şi că ne cunoşteam prea bine. Am fost prea apropiaţi, iar tu n-ai avut ocazia să mai cunoşti şi alţi băieţi, să ai şi alte relaţii. Au insistat să n-am de-a face cu tine. Acum doi ani, după cum ţi-am mai spus, după ce te-am atins, m-am dispreţuit. Erai atât de tânără, aveai toată viaţa în faţa ta. Incă o mai ai. In fine, le-am povestit părinţilor ce se întâmplase. Trebuia să-mi uşurez cumva conştiinţa şi parţial am reuşit. Cât erai plecată, credeam că au dreptate. Mi-am spus că voi trece cu timpul peste ce simt pentru
tine. Trebuia să-mi spun asta mereu, altfel înnebuneam.

- Oh, Robert! exclamă ea, dorind să-l îmbrăţişeze,

dar el o opri.

- Slujba mea era - e - interesantă, iar tu erai la şcoală. Munceam de fiecare dată când tu veneai în vacanţe, iar Emma era...disponibilă. Recunosc că am folosit-o, dar asta doar pentru că ea a dorit să fie folosită.

- I-ai spus vreodată Emmei despre mine?

- Cândva, i-am spus că te-am sărutat. După aceea i-am explicat, dar cred că a ghicit restul.

- Şi...acum?

- Nu mai puteam continua logodna cu ea. Nu sunt mândru pentru ce am făcut. Când am primit slujba asta în Wales, am intrat în panică. Şi asta pentru că ştiam că tu vei veni acasă în vacanţă şi eu nu puteam avea încredere în mine! Atunci, m-am îmbătat. Foarte rău. Şi în cursul serii aceleia, am cerut-o pe Emma în căsătorie. Nu-mi mai amintesc exact cum s-a întâmplat, dar ştiu că eram disperat să fac ceva. îşi trecu o mână prin păr. Cam asta e tot. Doar că...trebuia să-ţi spun de logodnă când am venit să te iau de la gară. Şi aş fi făcut-o, dacă nu ne-ar fi prins furtuna şi...

- Şi cum te-ai simţit după aceea?

- Cum crezi că m-am simţit? Am încercat să nu-ţi mai ies în cale. Cu toate astea, aveam timp liber, dar n-aveam ce face cu el.

- Te-ai dus la Londra, s-o vezi pe Emma.

- Da, aşa am făcut. Ea lucra, bineînţeles. Am mers la peşte cu
John, am mai făcut nişte cercetări, am urcat pe munte. Am încercat să mă obosesc cât pot de mult ca atunci când vine seara să dorm profund şi să nu mă mai gândesc la tine. Ridică din umeri. Dar n-a mers.

- {i ce-ai făcut?

- Stăteai mult cu Simon. Eram extrem de gelos. Iar apoi, când ai fost la piscină, la familia Meredith, Doamne! Aş fi putut să-l ucid pe John în ziua aceea!

- Cred că şi-a dat seama de asta, zise ea, zâmbind.

- Sunt sigur. Aşa că am trecut peste dorinţele părinţilor şi te-am scos în oraş. In ziua aceea, la Gloucester, ştiam că nu mă pot preface că nu-mi pasă. {i apoi, când ne-am întors, nu ştiam că Emma mă aşteaptă. Iţi jur că nu ştiam! Mama a invitat-o fără ştirea mea. Când am venit în camera ta...Oh, cred că ştii că în noaptea aia a fost o ceartă groaznică.

- Am bănuit.

- Aşa e. Cred că tu ai surprins doar consecinţele.

- Ai plecat în dimineaţa următoare.

- Da.

- Nu înţelegeam de ce, mama spunea că ai plecat la Londra, dar că Emma rămâne în continuare la noi.

- Da, am petrecut sfârşitul de săptămână acolo, gândindu-mă la toate câte s-au spus. Fuseseră aduse în

discuţie aceleaşi argumente care însă acum nu mi se mai păreau deloc plauzibile, cu toate că tatăl tău are un mare talent de a face ca lucrurile absurde să pară normale. Eram pregătit să fac efortul de a le accepta astfel. Apoi te-ai îmbolnăvit, şi nimeni nu m-a anunţat. Am sunat într-o zi ca să vorbesc cu mama şi doamna Forrest mi-a răspuns şi mi-a povestit tot. In orice caz, am reuşit să aflu şi de la mama şi ne-am certat din cauza asta. Chiar şi atunci, am stat departe de tine, dar când m-am întors, ce-am văzut? Beai cafea cu John şi-ţi făcea plăcere compania lui, şi nu a mea.

- A zis că erai gelos!

- Aşa şi eram! {i furios! Atunci mi-am dat seama că farsa asta nu mai poate continua mult. Am vorbit cu mama şi i-am spus că nu mai pot continua relaţia cu Emma.

- Cred că am auzit când vă certaţi.

- Nici nu mă îndoiesc. A fost foarte mirată când a văzut că nu mai puteam să-i accept dorinţele ca pe ale mele. Am plecat la Londra imediat. Am vorbit cu Emma aseară.

Sophie încercă să asimileze ce auzea. Oare chiar era posibil ca tot ce sperase să se întâmple în ultimele săptămâni, acum să devină realitate? Se pare că aşa era, dar îşi dorea să afle mai multe detalii despre cum se petrecuse totul. Voia să-l întrebe cum a primit Emma

vestea, dar nu putea face aşa ceva. Era un lucru care trebuia să rămână doar între ei.

Acum, Robert o privea neliniştit, aşteptând o reacţie din partea ei.

- {i acum? încercă ea să întrebe.

- Acum...cum am mai spus, depinde de tine. I-am spus mamei că am rupt logodna şi fără îndoială acum îi dă tatei veştile. In ceea ce mă priveşte, ce se va întâmpla în continuare va depinde în întregime de tine.

- Mama ta ţi-a spus că mi s-a oferit o slujbă?

Robert oftă.

- Da, mi-a spus. Mi-a spus-o când erai bolnavă. Mi-a spus-o ca şi cum ai accepta-o imediat ce ţi-ai reveni.

- Aşa a făcut? Sophie nu se mira. Doar ştia că va aproba decizia ei, fiindcă aşa ar fi scăpat de ea.

- Dar tu ce părere ai? Robert era mai calm acum. Ti-ar plăcea să lucrezi în Grecia?

Sophie începu să tremure. I-ar fi plăcut să lucreze în Grecia? Dacă nu era un lucru serios, ar fi izbucnit în râs. I-ar fi plăcut, decât să-l vadă pe el căsătorindu-se cu Emma. Dar nu i-ar fi plăcut, dacă ar fi cerut-o de soţie. Oh, dar el nu făcuse aşa ceva!

- Ai vreo alternativă?

- Nu te juca aşa cu mine, Sophie!

- Dar...nu ştiu ce anume vrei de la mine.

- Nu ştii? Robert o luă în braţe şi o împinse pe pat.

Ce naiba crezi că ţi-am spus adineauri? O sărută aşa cum făcuse şi în bucătărie. Ştii ce vreau, Sophie! Te vreau pe tine!

Fata îl îmbrăţişă şi răspunse mângâierilor lui, dar bărbatul o opri:

- Nu, Sophie! Nu aici. Trebuie să vorbim, mai întâi.

Bărbatul se ridică de pe pat şi merse spre fereastră. Exact în
acel moment se auzi o bătaie şi imediat se deschise uşa. Laura şi doctorul Kemble intrară. Sophie era încă întinsă pe pat şi îmbujorată, iar Robert era la fereastră.

- Oh, staţi liniştiţi, zise Sophie, încercând să fie coerentă. Nu m-a sedus.

- Robert, începu tatăl ei, mama ta mi-a spus că te-ai despărţit de Emma. Nu vreau să te întreb dacă e adevărat, pentru că e evident. Ii privi pe amândoi. Vreau să ştiu ce ai de gând să faci acum.

- Nu ţi-a spus mama şi asta?

- Ba da, mi-a spus că vrei s-o ceri în căsătorie pe Sophie. Dar e adevărat?

Sophie îl privi bucuroasă, iar Robert îi întoarse privirea.

- Aşa e, admise el, în cele din urmă.

- {i ai făcut asta?

- Nu încă.

- Atunci, mi-aş dori să n-o faci!

- Tată!

- Nu o poţi cere de soţie pe Sophie, continuă doctorul. Nu ţi-am spus până acum nişte lucruri, dar e timpul s-o fac. Cât a fost aici, Emma mi-a spus că e sigură că e însărcinată.

Capitolul 9

Aeroportul din Corfu era mic, dar eficient, iar drumul spre vila doamnei Tarrant a fost unul scurt. Casa era una tipică, cu pereţi albi şi acoperiş drept, cu ferestre mari şi înconjurată de o grădiniţă de flori. Avea în curte o piscină frumoasă, care părea excelentă pentru dimineţile călduroase şi pentru serile dogoritoare. în spatele vilei, terasa dădea spre o plajă privată, la Marea Ionică.

în primele zile la vilă, Sophie încercă să se obişnuiască treptat cu împrejurimile. îi cunoscu pe Nana şi pe Spiro, asistenţii doamnei Tarrant şi încercă să înţeleagă ce avea de făcut. Se trezea în zori şi mergea devreme la culcare, tabletele prescrise de tatăl său ajutând-o să se odihnească.

Bănuia că părinţii ei şi Simon se aflau deja în Britania, la momentul acela. încerca să se gândească mai mult la ei decât la Emma şi la Robert, dar îi era aproape imposibil să uite ce se întâmplase în ultimele două săptămâni.

După ce aflase de la tatăl său de starea Emmei, Robert fusese morocănos câteva zile, timp în care zisese că nu va fi făcut responsabil pentru copilul ei. Lui Sophie încă îi mai era rău când îşi amintea de acea nopate, în care tatăl ei, cu o simplă frază, îi distrusese toate visele. Nici nu se mai mira acum că Emma îl

lăsase pe Robert atât de uşor liber. Doar ştia că în curând avea să se întoarcă la ea şi avea să rămână lângă ea.

Ii fusese frică de reacţia lui Robert. Credea că avea să-i lovească tatăl, dar, din fericire, se abţinuse şi o întrebase pe ea dacă îşi crede tatăl.

Era nevoită s-o facă. {tia că tatăl ei nu-i putea spune minciuni doar ca să-i despartă. Dar când a încercat să-i spună lui Robert asta, nu se putuse stăpâni din tremur. Apoi, fără să mai aştepte ca doctorul Kemble să-i spună să plece, bărbatul ieşi ca o vijelie din dormitorul ei, apoi din casă, şi porni cu maşina, să se răcorească Dumnezeu ştia unde.

Când se întorsese în dimineaţa următoare, era palid, dar calm. Işi făcuse bagajele şi-i spusese mamei sale că pleca la Cymtraeth. Când se întorsese săptămâna următoare, Sophie era pregătită să plece cu doamna Tarrant.

Munca pe care Sophie o avea de făcut nu era una complicată. Avea timp destul să admire peisajele şi oamenii şi, deşi ar fi dorit să-şi petreacă toată ziua plângând, reuşea să-şi facă bine treaba.

Harriet Tarrant părea să agreeze compania tinerei. Când nu aveau mult de muncă, venea adeseori la Sophie şi stătea de vorbă cu ea, glumea, îi povestea despre fostul ei soţ, şi despre cum se hotărâse să scrie

despre mitologia greacă. Sophie nu vorbea mult despre ea, dar din tonul cu care povestea despre fraţii şi părinţii ei, se citea că exista ceva în spatele a toate astea.

La sfârşitul celei de-a doua săptămâni în Grecia, primi o scrisoare de la mama ei.

Era un răspuns la prima pe care le-o trimise ea când ajunsese, ca să-i înştiinţeze că a călătorit bine şi că a fost bine primită. Nu mai luase legătura cu ei de atunci, aşa că deschise plicul cu oarecare curiozitate. Dar rândurile pe care le citi în grabă îi aduseră paloare în obraji, iar doamna Tarrant, care se afla la câţiva paşi de ea, se îngrijoră. Fata împături scrisoarea şi o puse pe birou.

- Ce ce, draga mea? Ce s-a întâmplat? întrebă femeia. Eşti albă ca o coală de hârtie.

- Sunt...bine. E vorba despre fratele meu vitreg. E în spital!

Harriet se uită la scrisoare.

- Pot s-o citesc?

Fata i-o dădu şi merse la fereastră, privind în zare, absentă.

Femeia nu înţelegea cum i-a ascuns Laura aşa ceva fiicei sale. Se pare că Robert avusese un accident în Cymtraeth şi acum era
în spital, cu câteva fracturi şi plăgi multiple.

Harriet veni spre fată şi o îmbrăţişă cu compasiune.

- Oh, Sophie! Ce lucru îngrozitor! Cred că vrei să pleci să-l vezi, nu?

- Nu, răspunse fata.

- Nu? Dar am crezut că...

- Robert n-are nevoie de mine. Dacă citeşti mai departe, o să afli că logodnica lui stă acum în casa noastră.

- {i ce dacă ? Eşti sora lui vitregă. Ai tot dreptul să fii acolo!

- Nu, nu vreau să merg.

- Nu te cred, Sophie. Făcu o pauză. Oh, ştiu că nu te cunosc destul de bine, dar pari genul de fată căreia să-i pese de familia ei.

- Sigur că-mi pasă de ei. {i sunt foarte supărată din cauza lui Robert. Doar că...nu vreau să merg.

- {i nu crezi că părinţilor tăi, mai ales mamei tale, i-ar prinde bine vizita ta acum? Doamne, Sophie, sigur că le-ar prinde bine să te vadă. {i cred că şi fratele tău s-ar bucura...

- Nu! Nu mă mai întreba! Te rog, nu mă mai întreba! {i spre totala ei disperare, izbucni în plâns.

Harriet o lăsă să plângă câteva minute, după care îi şterse lacrimile şi zise:

- Acum, poate-mi spui de când eşti îndrăgostită de fratele tău vitreg, zise femeia, citindu-i gândurile.

Oh, cât de bine era să poată vorbi cuiva despre umilinţa prin care trecuse, despre dragostea imposibilă pe care o trăia...

- Deci, Emma s-a întors acasă. {i tu crezi că şi-au reluat logodna? întrebă Harriet după ce află povestea.

- Aşa trebuie.

- De ce?

- Cum poţi întreba asta?

- Chiar dacă Emma e însărcinată, iar copilul e al lui Robert, nu există nicio lege care să-l facă să se căsătorească cu ea.

- Dar...trebuie!

- De ce? Mulţi bărbaţi în aceeaşi situaţie n-au procedat aşa!

- Dar...Robert nu e aşa.

- Dar cum e?

- E un om de onoare.

- Crezi?

- Bineînţeles.

- Deci, crezi că acest om de onoare ar renunţa la responsabilităţile lui?

- Nu înţeleg...

- Sophie, mi-ai spus că Robert a afirmat că acel copil nu e al
lui.

- Da.

- Crezi că un om de onoare ar face asta? Adică, dacă ar fi sigur că e copilul lui?

Sophie era confuză. Incepu să se plimbe prin cameră.

- Nu ştiu, răspunse ea.

- Exact. Deci există posibilitatea ca acel copil să nu fie al lui.

- Dar al cui ar putea fi?

- Poate nu e niciun copil, zise Harriet încet.

- Nici...un copil? Dar tata e doctor. Şi-ar fi dat seama.

- A consultat-o?

- Nu ştiu. Nu cred.

- Deci, avem doar afirmaţia Emmei că ar fi însărcinată.

- Dar...n-ar îndrăzni!

- Oare?

- Cineva tot ar afla.

- S-ar putea să-şi fi asumat acest risc. Bărbaţii nu pun niciodată la îndoială virilitatea lor. Şi tu ai zis că Emma era amanta lui.

- Locuia cu el, da.

- Ti-a spus ea asta?

- Contează?

- S-ar putea.

- Da, cred că mi-a spus. Oricum, oamenii obişnuiesc să facă asta şi...Robert mi-a spus că a folosit-o.

- Cu toate astea, nu vezi că e doar o supoziţie? Dacă nu e însărcinată, Emma a fost o fată foarte isteaţă, nu vezi? Trebuie să fi observat că Robert nu mai avea aceleaşi sentimente pentru ea ca la început - dacă le-a avut vreodată. Şi era o lovitură de teatru să se confeseze tatălui tău. Ştia că el nu ţi-ar permite niciodată să ai o relaţie cu Robert, dacă lăsase o fată gravidă.

- Oh, Harriett, dacă ai dreptate?

- Dacă am, atunci vi s-a făcut o mare nedreptate.

- Şi acum, a avut acest...accident...

- Un accident, da, spuse femeia. O să mergi să-l vezi?

- Crezi că...ar trebui?

- Oh, nu Sophie, trebuie să decizi de una singură.

- Vreau să-l văd, zise fata. O, Doamne, dacă rănile lui sunt grave?

- Dacă era aşa, cred că mama ta ţi-ar fi spus.

- Da, da, ai dreptate.

- Du-te atunci şi vorbeşte cu această Emma, şi vezi dacă e sau nu însărcinată.

- Mă îndoiesc să nu fie.

- Atunci, trebuie să fii obiectivă. Du-te la Robert şi vorbeşte cu el, dacă e în stare s-o facă. Oftă. Sophie, s-ar putea să te fi grăbit să tragi concluzii, dar dacă fata e însărcinată...atunci trebuie să te gândeşti bine înainte

să iei o decizie. Dacă îl iubeşti cu adevărat pe Robert, poate te gândeşti să-l şi ierţi.

- Adică, ar trebui să-l las pe el să ia o hotărâre?

- Un copil nu e un motiv suficient pentru ca un bărbat să se căsătorească cu o femeie pe care n-o iubeşte. N-ar avea nimeni de câştigat din asta. Nici femeia, nici bărbatul, şi copilul cu atât mai puţin.

- Oh, dacă tata v-ar auzi!

- Nu m-ar aproba? întrebă femeia când Sophie dădu din cap. Atunci, înseamnă că trăieşte în trecut. Nimeni, ascultă-mă bine, nimeni n-ar trebui să-şi sacrifice viaţa din cauza unei greşeli.

- Dar erau...logodiţi.

- {tiu că ţi-e greu, dar trebuie să crezi că Emma era conştientă de tot ce se întâmpla.

- Nu ştiu ce să mai cred...

- Atunci, îţi sugerez să te gândeşti la Robert. S-ar putea să nu fie atât de grav rănit. Dar rănile lui par să fie foarte serioase. Te-ai gîndit ce se va întâmpla dacă orbeşte sau rămâne paralizat?

- Oh, nu!

- Te sperie asta?

- Da!

- Atunci, mai bine ai sta deoparte.

- Oh, nu! Crezi că-mi pasă de rănile lui? Nu-mi voi schimba sentimentele, dar voi suferi pentru el.

- Cred că m-am prostit, spuse femeia. Mi-am convins singură asistenta să mă părăsească.

Fata zâmbi.

- Dacă lucrurile nu merg bine...pot să mă întorc?

Harriet merse şi-şi aprinse o ţigară.

- Nu cred că trebuie să mai pui întrebarea asta, Sophie, zise

Sophie sosi acasă după trei zile. Deşi îşi anunţase venirea, nu fusese surprinsă când nimeni nu o aşteptase la aeroport. Merse la gară, luă un tren, şi când nici pe peronul din Paddington n-o aştepta nimeni, începu să creadă că se întâmplase ceva. Dar mergând spre ieşire, dădu de Simon. Cu lacrimi în ochi, îl îmbrăţişă.

- Calmează-te, sunt aici, zise el.

Tânărul o duse la maşină şi fu destul de drăguţ ca să n-o întrebe nimic. Era plăcut să ştie că măcar el n-o abandonase. Când porniră, Sophie întrebă:

- Cum se simte? E rănit grav? Ce s-a întîmplat?

- Ce ţi-a scris mama?

- Oh, nu mai îmi amintesc exact. Parcă mi-a scris că avea câteva oase rupte, fracturi... S-a întâmplat pe teren, nu? Când făcea muncă de cercetare?

- Da.

- Dar cum? N-au măsuri de protecţie?

- Ba da, de obicei au.

- Atunci?

- Dintr-un motiv sau altul, Rob nu-şi luase măsurile astea. A căzut într-o prăpastie. A avut noroc că n-a murit pe loc.

- Oh, nu!

- Mi-e teamă că da.

- A fost o prostie din partea lui.

- Dar de ce? De ce a făcut-o?

- Spui că a făcut-o cu un motiv anume?

- Nu ştiu ce să cred.

- Să ştii că şi mie mi-a trecut asta prin minte. Mai ales...în acele împrejurări.

- Oh, Simon! Şi rănile? Cât de grave sunt?

- Foarte grave. La început au crezut că are şi craniul fracturat, dar şi-au dat seama că era doar o contuzie. Te avertizez că e foarte rănit la faţă. Pietrele aproape i-au sfâşiat obrazul. A căzut în gol de la zece metri. Are câteva oase rupte, câteva coaste fracturate. Şi zgârieturi peste tot.

- Oh, Doamne! Şi când s-a întâmplat? Mama ta nu mi-a zis nimic.

- Acum zece zile.

- Zece zile? Dar eu am primit scrisoarea de la ea abia acum trei zile! N-a putut nimeni să mă anunţe mai devreme?

- Mama suportă cu greu asta, zise el, încercând să

se concentreze la drum. Cred că...într-un fel, dă vina pe tine.

- Pe mine? înţeleg. Poate are dreptate.

- Emma e la noi acasă. Ar fi vrut să stea cu mama la spital, la Caernarvon, dar Robert n-a vrut s-o vadă, aşa că tata a luat-o acasă la noi.

- Oh, dar de ce e tocmai acolo internat? E aşa departe! exclamă ea, apoi zise repede: vrei să mă duci tu la el?

-în seara asta, cu siguranţă nu.

- Atunci, mâine dimineaţă.

- Asta depinde de tatăl tău. A vrut să-ţi dea telefon ca să te convingă să nu vii, dar eu i-am spus că e inutil.

- Mulţumesc, Simon.

- Dar, să mergi la spital...

- Trebuie să merg. Nu înţelegi? Trebuie să-l văd pe Robert!

- De ce? Nu s-a schimbat nimic.

- Ce vrei să spui?

- Emma e însărcinată. Ne-a confirmat asta după ce şi-a făcut analizele.

- Cine i le-a făcut? Tata?

- Bineînţeles că nu, Sophie. Oh, nu înţelegi? Aşa trebuia să fie concediul nostru în Franţa?

- Aşa e.

- Au fost multe de făcut şi nimeni n-a avut timp de

Emma.

- Inţeleg. {i Robert tot mai susţine că nu e copilul lui?

- Sophie, Robert nu e în stare să admită sau să nege ceva.

- Dar ai zis că a refuzat s-o vadă.

- A refuzat să vadă pe toată lumea. Chiar şi pe mama.

- Cum?

- Da, nu l-a văzut nici măcar ea.

- Dar de ce?

- Oh, am câteva idei, dar sunt sigur că nu-ţi vor fi pe plac.

- Te rog, spune-mi-le!

- Bine, cred că e vina ta. După ce ai fugit în Corfu, lui Rob nu i-a mai păsat de ce se întâmplă cu el. Cred că a intenţionat să se rănească singur.

- Simon!

- Tu m-ai rugat să-ţi spun, îi aminti el. Nu a reuşit şi acum s-a ales şi cu cicatrice pe viaţă.

- Dar, Simon, ce era să fac? Chiar şi tu ai spus că părinţii nu vor fi niciodată de acord cu relaţia noastră.

- {tiu că asta am spus, dar trebuia să-ţi dai şi tu seama că şi eu am motivele mele pentru care vreau să fiu crezut. Crezi că eu nu-mi dau seama de vina pe care o am?

-Atunci, nu crezi că trebuie neapărat să-l văd pe Robert?

- S-ar putea ca nici pe tine să nu dorească să te vadă.

- Nu contează, o să încerc.

- Cred că ar fi mai bine să vorbeşti despre asta cu tatăl tău.

Au ajuns pe seară acasă şi tatăl lor le ieşi în întâmpinare.

- Deci, ai venit, Sophie, zise el, îmbrăţişând-o. Cred că Simon ţi-a spus că intenţionam să te conving să nu vii, dar dacă tot ai făcut-o...Zâmbi. Mi-a fost dor de tine.

Sophiei îi fu cel mai greu când intră în casă şi o găsi pe Emma pe canapea, tricotând. Arborase zâmbetul ei fals şi-i întinse mâna.

- E plăcut să te văd din nou, Sophie, zise ea, după care scoase afectată o batistă şi încercă să şteargă o lacrimă invizibilă. Nu că i-ar plăcea cuiva să se întâlnească în astfel de împrejurări...

- Aşa e, zise ea, uimită că cei doi bărbaţi de lângă ea se lăsau păcăliţi de ipocrizia ei.

Emma se prăbuşi pe scaun, aparent îndurerară, iar doctorul Kemble merse spre bucătărie.

- Cred că ţi-e foamne, Sophie. Ce ai vrea să mănânci?

Oh, nimic, zise ea. Am mâncat pe tren, minţi, ştiind

că nu s-ar putea atinge de mâncare.

- Atunci, poate bei nişte cafea.

- O fac eu, zise fata. Tu aşază-te, tati, pari obosit.

A fost o uşurare să meargă în bucătărie ca să mai scape de atmosfera tensionată, dar bucuria ei fu de scurtă durată, pentru că peste câteva clipe, Emma intră.

- Pot să te ajut? întrebă ea, destul de tare ca să se audă până în sufragerie.

- Mă descurc, mulţumesc.

- Iau eu ceştile, zise Emma.

Când aşeza ceştile şi zaharniţa pe tavă, îi aruncă Sophiei o privire speculativă.

- Cred că Simon ţi-a spus veştile bune?

- Care veşti? întrebă fata, ştiind că mai devreme sau mai târziu tot va trebui să facă faţă acestui moment.

- Despre copil, bineînţeles. Nunta trebuie s-o facem mai devreme, aşa a spus mama ta, dar din cauza accidentului, am întârziat lucrurile.

- Da, ştiam de copil.

- Vei fi mătuşă, nu-i aşa că e drăguţ?

- Nu crezi că mai bine am aştepta până se face Robert bine, ca să nu ne bucurăm dinainte?

- Nu pot să aştept atât de mult.

- Am înţeles că Robert a refuzat să te vadă.

- Pe nimeni n-a vrut să vadă, spuse Emma, cu răceală.

- Eu vreau să-l văd.

- Nu va dori el! Te învinovăţeşte pentru ce s-a întâmplat!

- Oricum, tot vreau să-l văd.

- îţi pierzi timpul.

- O să decid eu asta.

- Crezi că tatăl sau mama ta o să te lase să-l superi din nou?

- Nu l-am supărat.

- Ba da. Inainte să vii tu acasă, nu avea nicio problemă. Logodna, nunta, eram fericiţi, foarte fericiţi. Apoi ai venit tu şi ai distrus totul!

- Nu cred asta.

- Nu vrei s-o crezi! Te face să suferi gândul că o altă fată îl poate face fericit. Eşti geloasă, asta-i tot. Geloasă pe ceea ce avem şi pe iubirea noastră.

Sophie ar fi vrut să ţipe de ciudă. Să ţipe şi s-o facă să înţeleagă că ştia adevărul. Că ea şi cu Robert nu fuseseră niciodată...Oh, dar dacă avea dreptate?

După ce băură cafeaua, Emma merse să spele ceştile, iar Simon, înţelegând că Sophie vrea să vorbească singură cu tatăl ei, ieşi şi el.

- Tată, zise ea, aşezându-se lângă el, pe canapea. Vreau să merg mâine, să-l văd pe Robert.

- Nu cred că e o idee bună, zise doctorul, privind-o neliniştit. N-a vrut să vadă pe nimeni.

- {tiu. Dar vreau să încerc.

- De ce?

- De ce? Cum mă poţi întreba aşa ceva?

- Ce speri să rezolvi cu asta?

- Tată, îl iubesc pe Robert, ştii asta. {i el mă iubeşte pe mine.

Urmă o tăcere de câteva clipe, după care doctorul vorbi:

- Chiar dacă aş accepta că lucrurile stau aşa, tot m-aş împotrivi să te duci să-l vezi.

- Oh, tati!

- Sophie, te rog, înţelege! El e legat de Emma şi în curând se vor căsători!

- Nu avem decât afirmaţia ei că e însărcinată.

- Sophie! Ce motiv ar avea să mintă? Ce motiv ar avea să se confeseze la mine? Oh, Dumnezeule, la momentul acela, nici nu se punea problema să se despartă de Robert!

- Crezi?

- La ce te referi?

- Oh, o femeie ştie când un bărbat...Oh, tati, poate a ghicit...

- Nu vreau să mai aud nimic! O privi furios. Toată treaba asta a scăpat de sub control. Te rog să nu mă mai întrebi niciodată despre aşa ceva!

- Asta înseamnă că nu-l pot vedea pe Robert?

întrebă ea, cu buze tremurătoare.

- Nu cred că-ţi pot interzice să mergi la spital. Dar aminteşte-ţi că e foarte probabil să nu dorească să te vadă.

- Asta înseamnă că pot merge?

- Unde să mergi? întrebă Emma, care intrase în cameră.

- Sophie merge să-l vadă pe Robert, zise doctorul Kemble.

- Oh, serios? întrebă fata, iritată. Când?

- Nu ştiu. Sophie?

- Mâine, zise ea. Simon a zis că mă va duce.

- Atunci, merg şi eu, spuse Emma.

Tatăl lui Sophie ezită.

- Da, de ce nu? zise el, în cele din urmă.

Sophie rămase perplexă, dar se abţinu de la orice comentariu. Se scuză şi merse să despacheteze. Deci, şi Emma venea la spital cu ea. {i ce dacă? Asta nu schimba cu nimic lucrurile.

Capitolul 10

Spitalul nu era departe de centrul oraşului. Ajunseră după-amiaza devreme şi Laura îi aştepta la intrare. Se arătă extrem de dezamăgită de venirea Sophiei şi ca s-o facă să nu se simtă bine, vorbi mai mult cu Emma, o lăudă pentru felul în care suportă toate astea şi chiar o întrebă de starea de sănătate.

- Cum se simte? îndrăzni Sophie să întrebe, dar Laura nu o privi, când răspunse:

- E puternic, zise ea. De fapt, am reuşit să vorbesc cu el ieri-seară, dar încă se simte rău din cauza cicatricelor şi n-am reuşit să stau prea mult.

- Eşti sigură că doar din cauza asta e aşa? întrebă Simon, iar Laura izbucni:

- Nu începe, Simon! Nu crezi că am destule pentru care să-mi fac griji?

- Sophie vrea să-l vadă, zise el, cu nonşalanţă. Cu cine trebuie
să vorbească pentru a primi permisiunea?

- Mă îndoiesc că doctorii o vor lăsa la el. Până la urmă, nu e rudă de sânge, nu-i aşa?

Sophie scoase o exclamaţie de uimire, iar Simon o luă după umeri:

- Nu-i nimic, Sophie. Ştiu eu drumul. Cu siguranţă, asistenta lui Rob ne va ajuta.

- Aşteptaţi! strigă Emma, impacientată. Venim şi noi!

Robert va hotărî pe cine vrea să vadă.

Camera lui Robert era la etajul patru. Până în ziua precedentă, fusese la reanimare, dar acum căpătase propriul lui salon.

Mirosul de spital şi de dezinfectant şi mai ales starea gravă a lui Robert, o făcură pe Sophie să-i fie rău.

Doamna Mallory era asistenta-şefă pentru etajul patru. Era o femeie de vârstă mijlocie. îi salută politicos pe Laura, pe Simon şi pe Emma şi când se uită întrebător la Sophie, mama ei vitregă explică:

- Ea e fiica mea vitregă. Lucrează în Grecia, dar a venit acasă să întrebe de Robert.

- Ca să-l vadă, mamă, interveni Simon, chiar nu înţelegi? E posibil acest lucru, doamnă?

- Şi eu vreau să-mi văd logodnicul, interveni Emma.

Femeia îi pofti pe toţi în biroul ei şi, cu o privire blândă, le
zise:

- Doamnă Kemble, cred că ştiţi că domnul Ydris a refuzat să
vadă rudele, chiar şi pe dumneavoastră.

- Am vorbit cu el aseară, zise Laura încet.

- {tiu asta, dar după aceea, domnul Ydris m-a rugat să nu vă mai dau voie să-l vedeţi.

Laura se făcu parcă şi mai palidă decât era şi se

sprijini de scaun. Sophie se simţea rău pentru ea.

- Imi pare rău, spuse asistenta şi chiar părea sinceră. Oricum, doamnă Kemble, vă pot asigura că fiul dumneavoastră îşi revine destul de repede. Cam într-o săptămână o să-i putem îndepărta plasturele de la operaţie şi zgârieturile şi vânătăile nu vor mai fi atât de profunde. Iar în ceea ce priveşte obrazul, va trebui să păstreze mai mult pansamentul pe el şi după ce rana se va vindeca complet, vom face o operaţie de reconstrucţie.

- Reconstrucţie? întrebă Laura, oripilată. E chiar atât de rău?

- {tiţi cât de grav este, doamnă Kemble. Dar trebuie să ştiţi şi că putea fi mult mai rău de atât, puteau fi leziuni pe creier...

- {tiu, ştiu, zise femeia, dând din cap cu amărăciune, iar Sophie merse la scaunul ei.

- Vă rog, zise ea, atrăgând toate privirile celor prezenţi, îl puteţi întreba pe...fratele meu dacă vrea să mă vadă pe mine?

- Cum poţi întreba aşa ceva, Sophie? izbucni femeia. N-ai niciun pic de ruşine? De milă? Dacă n-ai fi fost tu, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat!

Asistenta, simţind că e pe cale să izbucnească o ceartă, spuse:

- Oricum, domnişoară Kemble, acum doarme şi nu vreau să-l deranjez. Dar când se va trezi, îi voi spune de dumneavoastră.

- Oh, nu...mai contează, se bâlbâi fata.

Afară, aerul părea mai suportabil decât în spital. Cei patru merseră spre maşină, iar Laura întrebă:

- Emma, mergi acasă acum?

- Da, ce altceva să fac? întrebă ea, inocentă.

Laura ezită o clipă.

- Mă gândeam că ţi-ar plăcea să stai cu mine la hotel în noaptea asta. Un drum atât de lung nu e bun pentru tine, în starea ta.

- Oh, înţeleg, zise fata. Mi-ar plăcea să rămân, dar cum voi ajunge mâine acasă?

- Mă îndoiesc că Simon nu s-ar putea întoarce după tine, nu-i aşa, Simon? îl privi femeia, iar băiatul aprobă din cap, cu indiferenţă. Vezi, am aranjat, se întoarse ea spre Emma. O să ne simţim bine împreună, zise Laura.

Cele două porniră pe jos până la hotelul din apropiere.

In maşină, Sophie îl opri pe Simon, înainte să pornească:

- Mă întorc, Simon. Nu acum, în momentul ăsta, dar mai târziu, după ceai.

- Inţeleg.

- O să mă aştepţi?

- Am de ales?

- Bineînţeles. Pot să iau un tren. Nu sunt neajutorată.

- După ceai? Nu cred.

- Atunci o să rămân peste noapte. Am ceva bani...

- Uită de asta. O să te aştept, ridică el din umeri.

- Te-ai schimbat, Simon, ştiai?

- Hai să spunem că îmi cunosc limitele, da?

Asistenta Mallory ieşise din tură la ora la care reveni Sophie, şi locul ei îl luase asistenta Evans. Când Sophie îi explică cine era şi ce dorea, femeia dădu din cap cu regret.

- Mă tem că domnul Ydris nu doreşte vizitatori.

- N-aţi putea doar să-l întrebaţi? Să-i spuneţi cine sunt?

- Asta nu pot decide eu, trebuie să vorbiţi cu doctorul Francis.

- Şi unde este acest doctor?

- Mă tem că a ieşit din tură.

- Oh, atunci nu l-aş putea vedea? Printr-un geam, ceva?

Femeia ezită câteva clipe, după care zise:

- V-aţi putea uita prin gemuleţul de la uşa lui, dar va trebui să păstraţi liniştea.

- Oh, aşa voi face! zise fata, încântată.

- Bine, atunci, urmaţi-mă.

Merseră pe un coridor şi se opriră la o uşă din capătul lui.

- Aceasta e camera domnului Ydris, domnişoară. Dacă vă uitaţi pe acolo...

Sophie se apropie de gemuleţ şi zări înăuntru o cameră albă, cu un pat în centru, pe care stătea un bărbat, răsfoind o revistă. Pieptul care nu era acoperit de bluza de pijama era înfăşurat în bandaj alb. Era plin de zgârieturi şi de vânătăi şi faţa îi era palidă. Obrazul afectat era bandajat şi înconjurat de zgârieturi.

- Oh, Doamne, Robert! strigă ea, cu afecţiune, şi involuntar înaintă cu un pas, moment în care se ciocni cu zgomot de uşă.

Imediat, Robert privi spre uşă.

- Cine e? Cine e acolo?

Aruncându-i Sophiei o privire impacientată, asistenta intră la
el.

- Sunt doar eu, domnule Ydris. Cum vă simţiţi astăzi?

- Mi s-a părut că aud voci. Cine e acolo?

- Nimeni, domnule...

- Eu sunt, Robert, spuse Sophie, care, nemaiputând îndura această situaţie, intră singură în cameră şi se apropie de patul lui. Bună, Robert. Ce mai faci?

Urmă un moment de tăcere, timp în care bărbatul o privi cu răceală pe fată, iar asistenta Evans zise:

- Imi pare rău, domnule Ydris. Domnişoara Kemble a insistat să vă vadă camera. Mi-a promis că nu va încerca să vorbească cu dumneavoastră.

Robert îşi întoarse privirea la revista pe care o ţinea în mână.

- Nu-i nimic, zise el. Puteţi pleca. Voi vorbi cu domnişoara.

- Serios? Asistenta nu ştia dacă să se bucure sau nu. Bine, domnule Ydris, atunci vă las zece minute.

Uşa se închise în urma ei şi, cum rămaseră singuri, Sophie, zise:

- Oh, Robert! Ce ţi-ai făcut?

Se aşeză în genunchi lângă patul lui şi-i căută mâna, dar el se feri de atingerea ei.

- Nu ştiu de ce ai venit aici, Sophie. N-am cerut să te văd.

- Dar eu am vrut să te văd! Trebuia să te văd!

- De ce? Sunt viu şi în afara oricărui pericol. Nu trebuia să faci atâta cale doar ca să afli asta.

- N-a trebuit să vin până aici ca să aflu asta, zise ea, tremurând. Robert, nu-ţi dai seama cât m-am speriat când am primit scrisoarea mamei tale...

- Cred că ai fost revoltată.

- La ce te referi?

Robert se uită la ea, lăsând la vedere cicatricea de pe obraz.

- Ei bine, se pare că nu sunt o priveliştе prea plăcută, nu-i aşa?

Sophie dădu din cap, impacientată.

- Nu-mi pasă cum arăţi!

- Nu? Robert îşi reluă lectura. Presupun că nu. Oricum aş arăta, nu vei fi nevoită să mă vezi prea mult.

- Robert, opreşte-te!

- Să mă opresc? Să opresc ce?

- Nu mai spune lucrurile astea oribile!

- Nu sunt lucruri oribile. Ăsta e adevărul! De ce te mai prefaci? Acum lucrezi în Corfu şi evident vei intra şi la
universitate. Iar slujba mea va fi în Canada.

- Canada? Sophie se nelinişti. Emma...va merge cu tine?

- Emma? Nu.

- Dar până atunci veţi fi căsătoriţi.

- Nu intenţionez să mă căsătoresc cu ea, spuse el, brusc. Acum, dacă nu mai ai nimic de spus...

- Dar n-am terminat! strigă ea cu disperare, încercând să se calmeze. Dacă e însărcinată...

- Pleacă, Sophie, i-o tăie el. Nu mai avem nimic să

ne spunem.

- Ba da! Ba da! Robert, în seara aceea, acasă, aveai de gând să mă ceri de soţie, nu-i aşa?

- Nu vreau să vorbesc despre asta.

- Robert, te rog, spuse ea, pe un ton rugător.

- Ei bine?

- Ei bine, o să mă căsătoresc cu tine. Dacă...mă mai vrei..

- Eşti nebună? izbucni el. Doamne, ce e asta? Imi spui că te căsătoreşti cu mine chiar dacă ştii că Emma aşteaptă copilul meu?

- Nu ştiu ce să mai cred. Avem doar cuvântul ei.

- {i asta ţi-a fost de-ajuns înainte, ca să iei o decizie! i-o tăie
el.

- N-a fost aşa, Robert. Tata...

- Tatăl tău nu gândeşte pentru tine! L-ai crezut, aşa cum îl crezi şi acum, în sinea ta. Mă întreb ce ar spune dacă te-ar putea auzi acum.

- Nu-mi pasă ce ar spunee...

- Nici mie nu-mi mai pasă, Sophie! Acum, pleacă. Pot să mă descurc şi fără ajutorul vostru.

Sophie n-a ştiut cum a ajuns din nou la maşină. Tremura atât de rău, încât Simon a fost nevoit să meargă să cumpere o sticlă de tărie, din care a obligat-

o să bea.

Băutura era înţepătoare şi caldă, dar reuşi s-o mai calmeze puţin.

îşi dădură seama că nu pot aştepta în parcarea spitalului la nesfârşit, aşa că Simon porni maşina şi, când să iasă, zări două femei care intrau pe poartă. Una dintre ele se feri de maşină şi se împiedică şi căzu, lovindu-se cu capul de zid.

- Oh, Doamne! E Emma. Cred că am omorât-o, zise Simon.

Şocul accidentului o aduse pe Sophie la realitate. Ieşiră
amândoi din maşină şi se grăbiră spre ele.

- E bine?

- Nu datorită ţie! îi răspunse Laura Sophiei, privind-o cu răutate. Simon, nu vezi că e inconştientă? Du-te şi cheamă un doctor! Trebuie s-o examineze, ca să vadă dacă n-a păţit ceva.

Simon plecă după doctor şi Sophie scoase o batistă din geantă pe care o udă cu apă şi-i puse o compresă Emmei, pe
lovitura de la frunte.

- Ce s-a întâmplat? S-a purtat de parcă Simon ar fi vrut să dea cu maşina peste ea.

Laura nu părea dornică să-i răspundă, dar o făcu

totuşi:

- Cred că te-a recunoscut şi probabil se întreba ce cauţi aici. Acelaşi lucru mă întreb şi eu acum.

- Trebuia să-l văd pe Robert. {i l-am văzut.

- Ce a spus? întrebă femeia, învinsă de curiozitate.

Când vru să-i răspundă, Sophie fu întreruptă de trezirea Emmei.

- Oh, ce s-a întâmplat?

Emma încercă să se ridice în coate.

- Te-ai împiedicat, draga mea, răspunse Laura. {i te-ai lovit la cap. Cum te simţi?

- Mă ...doare puţin capul. Atât.

Laura privi spre intrarea spitalului.

- Ei bine, nu-ţi face griji, zise ea. L-am trimis pe Simon după ajutor. Ai avut noroc că suntem aproape de spital, încercă ea să glumească.

Emma păru agitată.

- Dar sunt bine, acum. N-am nevoie de ajutor, Serios! zise ea, încercând să se ridice.

- Prostii! Nu trebuie să refuzi un control medical. Vreau să mă asigur că totul va fi bine cu tine.

- Nu...

Sophie îl zări pe Simon, venind cu un doctor şi un asistent.

- E prea târziu, îi zise ea Emmei. Uite-l pe Simon.

Fata fu dusă pe o targă la consult şi Simon, Sophie şi Laura aşteptară pe hol. Sophie nu-şi putea scoate din minte agitaţia fetei. Dacă nu era într-adevăr însărcinată? Va afla cineva? Oare asta o preocupa pe ea? Dar oricum, probabil era prea devreme ca cineva să-şi dea seama de starea ei. Şi totuşi...

Se întoarse spre Simon:

- Ai observat cât de supărată era că este luată la consult?

- Mă întreb de ce.

- Poate se teme să nu piardă copilul.

- Dacă e vreun copil.

- Oh, ce spuneţi voi doi acolo? interveni Laura, care ascultase conversaţia. Bineînţeles că Emma aşteaptă un copil. Eu am avut doi. Ştiu care sunt simptomele. O femeie întotdeauna ştie asta.

Speranţa care încoţise în sufletul Sophiei fu repede anihilată de încrederea Laurei. Aşteptă liniştită pe o băncuţă, să vadă dacă Emma era bine, după care să poată pleca acasă cu Simon.

Dar nu ieşi Emma, ci un asistent, care întrebă:

- Sunteţi rudele domnişoarei Emma?

- Nu chiar, zise Laura. Se va căsători cu fiul meu.

- Da? Ei bine, atunci trebuie să ştiţi că o vom ţine aici peste noapte.

- De ce? întrebă femeia, neliniştită.

- Ce s-a întâmplat? E ceva în legătură cu copilul? întrebă Sophie.

- Copilul, domnişoară Kemble? Sophie crezu că-şi va aminti
mereu surprinderea de pe faţa bărbatului. Care copil?

Laura se îmbujoră.

- Fiul meu...Emma e însărcinată, se bâlbâi ea.

Bărbatul privi notările de pe lista lui, apoi îl privi pe Simon.

- Dumneavoastră sunteţi logodnicul?

- Nu, fratele meu e.

- Inţeleg. Ei bine, nu ştiu cum să vă spun asta, dar domnişoara Norton nu e însărcinată. Vă asigur de treaba asta.

Laura se prăbuşi pe unul din scaunele de pe coridor.

- Nu e însărcinată...repetă ea.

- Nu, spuse bărbatul, hotărât. Se pare că aţi înţeles greşit motivele fiului dumneavoastră de a se căsători.

Sophie trebui să se aşeze şi ea. Simţea că picioarele n-o mai susţin.

Oh, Domane, cât de fraieră fusese! Cât de fraieri fuseseră cu toţii! Dar n-aveau nicio scuză. O crezuseră pe Emma, nu pe Robert!

Laura reuşi să mai întrebe:

- Sunteţi sigur?

- Oh, da, doamnă Kemble. I-am făcut un control Nu e niciun semn de sarcină.

Laura rămase înmărmurită, şi atunci interveni Simon.

- {i spuneţi că trebuie s-o ţineţi peste noapte?

- Oh, da, da! se mai uită bărbatul o dată pe hârtii. Nu are nimic grav şi îşi va reveni repede. Dar domnişoara e foarte nervoasă şi agitată, aşa că a trebuit să luăm decizia de a o mai ţine sub observaţie.

- înţeleg, zise Simon şi le ajută pe mama şi pe sora lui să se ridice de pe scaune. Mulţumim.

- Poate pleca oricând după ora zece, mâine dimineaţă, domnule Kemble.

- Atunci vă sugerez să-i spuneţi şi ei asta, zise băiatul după care, zâmbi şi le ajută pe cele două să iasă din spital.

- Cred că ne-ar prinde bine, mamă, să dormim toţi acasă, în paturile noastre, nu-i aşa?

Femeia nu mai spuse nimic şi se lăsă dusă spre maşină.

Capitolul 11

Sophie stătea pe marginea piscinei, plimbându-şi picioarele bronzate prin apă. Slăbise câteva kilograme bune în ultima lună, de când venise în Corfu.

In aceste ultime zile, cât Harriet era plecată, nu avea nimic de făcut. Indeplinise sarcinile pe care femeia i le lăsase încă din primele zile, iar acum se plictisea îngrozitor.

Când revenise în Grecia, îi spusese Harrietei pe scurt că Robert era bine şi că îşi va reveni. Nu-i mai dăduse alte explicaţii şi se apucase imediat de muncă.

Femeia fusese minunată. N-o întrebase nimic pe Sophie, cu toate că poate şi-ar fi dorit să afle toate detaliile, şi o făcuse să simtă că, într-un fel ciudat, parcă se întorsese acasă.

Fata ştia că la un moment dat avea să-i povestească femeii ce se întâmplase, dar la început nu se simţea în stare. Apoi, când săptămânile s-au scurs şi durerea ei a devenit mai profundă,
Sophie se purta aşa cum simţea, fără să se gândească să-şi ascundă sentimentele. Dar pe măsura trecerii timpului, starea ei de sănătate se înrăutăţea. Harriet o obliga să mănânce, dar ea refuza cu înverşunare. Nu avea poftă de nimic, nici măcar de viaţă.

Oftă. Ajunsese atât de slabă, încât şi cele mai mici lucruri picau de pe ea. Se scufundă în apa răcoritoare a

piscinei. Oare avea să depăşească vreodată aceste momente? Avea să uite de Robert şi de ceea ce simţea pentru el? Poate nu în totalitate, dar un lucru era sigur. Sănătatea ei nu avea de-a face cu asta. Trebuia să-şi revină şi s-o ia de la capăt. Zâmbi. îşi aminti de un vechi proverb spaniol, care zicea: "Ia ce vrei, a spus Dumnezeu. Ia, şi plăteşte pentru el!"

Ei bine, acum plătea pentru lucrurile de care fusese sigură că-i vor schimba viaţa.

Prânzi singură pe terasă şi încercă să se ferească de soare. De la un timp, de când nu dormea bine şi nici nu se hrănea cum trebuie, avea dureri de cap frecvente.

Stătea pe terasă când auzi la un moment dat un zgomot de maşină. Venise Harriet! Oh, slavă Domnului!

Sări în întâmpinarea ei.

- Oh, Harriet! Ce bine că ai venit! Mi-a fost dor de tine...se opri când îşi văzu tatăl coborând din maşină. Tati! exclamă ea. Ce faci aici? Oh, sper că nu e Robert...

- Nu, Sophie, stai liniştită. Nu s-a întâmplat nimic, zise el şi veni s-o îmbrăţişeze. Privi vila. Ce loc frumos! Doamna Tarrant
n-a exagerat când mi l-a descris.

- Intrăm? întrebă femeia. înăuntru e mai răcoare şi o să merg să vă pregătesc un ceai.

Intrară şi se aşezară pe una din canapele.

- E şi mama cu tine? întrebă Sophie.

- Nu, a rămas acasă, După cum ştii, Simon a început serviciul şi a trebuit să rămână acolo ca să aibă grijă de el.

- Nu înţeleg, tati...

- Nu arăţi deloc bine, Sophie. Doamna Tarrant mi-a spus că nu mănânci.

- De ce ai venit?

- Eu l-am chemat, zise Harriet intrând în cameră.

- Dar n-aveai niciun motiv să vii, zise ea.

- Ba da, tatăl tău are ceva să-ţi spună.

- Ce anume?

Doctorul Kemble îşi găsi cu greu cuvintele.

- Am venit să-ţi spun că...poate eu şi mama ta am greşit. Poate n-ar fi trebuit să-i impunem lui Robert să nu aibă o relaţie cu tine.

- Ce? sări Sophie.

- Te rog, nu-mi îngreuna situaţia. Am fost de acord că am greşit. Nu ştim ce altceva să mai adăugăm.

- Dar e cam târziu pentru asta, nu crezi?

- Nu e niciodată prea târziu, Sophie.

- Ba da! {tii ce simte Robert!

- {tiu. Dar tu?

- Ce înseanmnă asta?

- Sophie, după ce ai plecat din Anglia, Robert a vrut

să te vadă.

- Cum?

- E adevărat.

- Dar...de ce?

- Laura i-a spus că te-ai întors în Grecia.

- Dar, de ce dorea să mă vadă?

- Asta nu ştiu să-ţi spun.

- Şi când mama i-a spus că am plecat...

- A presupus...

- A presupus că nu vrei să-l mai vezi, completă Harriet.

Sophie îşi privi uimită tatăl.

- Şi tu i-ai permis să creadă una ca asta?

- Era mai simplu aşa. Sophie, ştii că eu şi cu Laura n-am fost niciodată de acord cu relaţia voastră.

- Oh, tată, cum ai putut să faci asta? întrebă ea, dezgustată. Cât de rău trebuie să se fi simţit Robert când a auzit aşa ceva!

- Sophie, Robert era în spital. încă era slăbit şi morocănos. Laura a crezut de cuviinţă că până se va reface, să creadă...

- Şi de ce ai venit până aici? Ca să-mi spui asta, pentru a nu te trage la răspundere mai târziu?

- Nu, Sophie, am venit pentru că doamna Tarrant a venit la Conwynneth şi i-a spus lui Robert adevărul, iar

el nu putea face călătoria asta de unul singur.

- Cum? întrebă ea surprinsă. Adică Robert e aici, în Corfu? La
vilă?

- Nu, Sophie, interveni Harriet. A rămas la un hotel, în centru. Dacă vrei să-l vezi, va trebui să mergi acolo!

- Dacă vreau să-l văd! Oh, Doamne, spuse ea, nemaiputând să-şi stăpânească lacrimile. Sigur că vreau să-l văd!

- I-am spus asta, dar cred că încă nu e sigur pe el din cauza înfăţişării pe care o are acum..

- Oh, tată, du-mă la el! Du-mă acum!

Doctorul Kemble vru să se ridice, dar Harriet îl opri.

- O duc eu, apoi revin să bem un ceai, zise ea.

Drumul până la hotel, printre dealurile minunate ale Greciei, nu i s-a părut niciodată Sophiei mai neinteresant şi mai lung. Harriet încercă să vorbească cu ea, dar văzând-o agitată şi nerăbdătoare, o lăsă în pace. Când în sfârşit opri în faţa hotelului, Sophie se întoarse şi o strânse de mână.

- Mulţumesc, zise ea. Nu ştiu cum, dar o să mă recompensez faţă de tine.

- Fii fericită, draga mea, şi aşa voi fi şi eu mulţumită, îi răspunse femeia, înduioşată. {i aminteşte-ţi că părinţii te iubesc, indiferent cât de greu îţi vine să crezi asta

acum.

Sophie încuviinţă din cap, apoi o sărută pe obraz, şi ieşi din maşină.

Intră repede în hotel şi, ştergându-şi ochii, îl rugă pe recepţioner să-i indice camera lui Robert. Ajunsă în faţa uşii lui, ciocăni, neavând curajul dă intre pur şi simplu. După câteva minute uşa se deschise şi înţelese de ce a trebuit să aştepte atât.

Robert se odihnea. Părea proaspăt ieşit din duş şi avea înfăşurat în jurul taliei un prosop. Era foarte palid. Unele dintre zgârieturi se vindecaseră bine, iar bandajul de pe obraz îi fusese îndepărtat, lăsând la iveală o cicatrice urâtă.

- Bună, Robert, zise ea. Te-am...deranjat?

Robert o privi de parcă nu-şi mai putea dezlipi ochii de la ea. Nu spuse nimic, doar se dădu la o parte şi o lăsă să intre.

Sophie observă că toate lucrurile erau răvăşite pe pat şi pe podea o valiză era pe jumătate desfăcută. Se întoarse şi-l privi. închisese uşa şi acum stătea sprijinit de ea.

- Ce mai faci, Robert?

- Sunt mult mai bine acum, zise el şi, atingându-şi obrazul, adăugă: după cum vezi, tot urâtă a rămas.

- Contează că eşti bine.

- Dar tu ce faci? Eşti cam palidă. Mă aşteptam să te găsesc sănătoasă şi în formă.

Sophie privi în pământ.

- Eu...sunt bine. Am muncit şi...

- Aşa ai făcut? întrebă el. Eu plec în Canada într-o lună şi jumătate. Acolo va fi slujba mea.

- Deci, nu te-au concediat?

- Nu.

- Tata...a spus că vrei să mă vezi.

- Aşa e.

- Ei bine, acum sunt aici.

- Ştiu. Robert veni spre ea. Voiam să-ţi povestesc despre
Emma.

- Nu trebuie...

- Ba da. Cred că ţi-a spus că locuiam împreună la Londra, nu? Sophie încuviinţă, iar el continuă. Nu e adevărat. Ea stătea într-un apartament cu încă două fete.

- Nu contează.

- Ba da. Mai trebuie să-ţi spun şi că niciodată nu m-am culcat cu ea. Continuă, când Sophie scoase o exclamaţie de surpriză. Oh, ea dorea asta, dar ştiam că n-aş fi fost primul şi cu siguranţă n-aş fi fost nici ultimul. N-o iubeam. Nu mă puteam gândi decât la tine. {tiam

că n-avea cum să fie însărcinată cu copilul meu. Dar tu ai crezut imediat povestea ei. Asta m-a rănit şi m-a deziluzionat.

- Dar a spus...

- Cred că-mi pot imagina ce a spus. A crezut că dacă va putea să ne despartă, mă voi întoarce la ea.

- Să ne despartă?

- Oh, Doamne, da! Bineînţeles că asta dorea! Veni spre ea şi o luă în braţe. Nu ştiu dacă ăsta este motivul pentru care eşti aici, zise el, îngropându-şi faţa în părul ei. Oh, Sophie, nu cred că mai rezist mult...

Sophie îl îmbrăţişă.

- Oh, dragule, credeam că n-o să mai faci asta, îl tachină ea cu buzele.

Bărbatul o duse spre pat. Era atât de bine să simtă din nou atingerile lui...

Dar bărbatul o eliberă şi se rostogoli lângă ea, s-o privească.

- Oh, Sophie! Uite ce mi-ai făcut! exclamă el, amuzat.

Sophie începu să-l mângâie pe abdomen.

- Şi...ce ai de gând să faci cu asta?

Privirea lui se întunecă.

- Tu ce-ai vrea să fac? Oare ai suporta ca în fiecare dimineaţă când te trezeşti să-mi vezi faţa asta plină de

cicatrice? Sau poate ai prefera să te las să pleci la universitate, aşa cum şi-ar dori tatăl tău, şi eu, între timp, să-mi fac o operaţie estetică?

- Oh, iubitule, sper că n-o să mă forţezi să iau o astfel de decizie.

- Sophie, ştii că tot ce-mi doresc eşti tu. Te iubesc.

- Dar când am venit să te văd la spital, m-ai gonit, îi reaminti ea, mângâindu-i gâtul cu buzele.

- Nu-mi aminti! Se întoarse şi o sărută. Sophie, în noaptea aceea, în dormitorul tău, când tatăl tău mi-a dat vestea aceea oribilă, aproape am înnebunit, fiindcă ai putut crede aşa ceva. Şi apoi, când am revenit acasă şi te-am găsit pregătită să pleci în Corfu, mi-am spus că trebuie să plec şi eu undeva, departe de tine.

- Şi te-ai gândit să-ţi iei viaţa?

- Oh, da, dădu el din cap. Recunosc. Accidentul s-a petrecut din cauza mea. Şi doar după ce s-a petrecut mi-am dat seama cât de egoist aş fi fost dacă m-aş fi sinucis. Apoi, ai venit să mă vezi şi mi-ai spus că te-ai căsători cu mine indiferent de starea în care se afla Emma. Şi atunci am fost furios. Extrem de furios! Am vrut să te întreb de ce nu mi-ai spus asta de la început, de ce nu m-ai lăsat să-ţi explic...Făcu o pauză. Dar după ce ai plecat în seara aceea, mi-am dat seama că părinţii pot fi uneori foarte convingători. Mi-am amintit cum m-

am purtat cu tine, după ce te-ai întors de la şcoală. De aceea, am cerut să te văd din nou, iar când am aflat că ai venit aici, mi-am pierdut speranţa.

- Oh, Robert! exclamă ea, îngropându-şi faţa la gâtul lui. {i acum?

- Acum sunt aici, zise el.

- Mulţumită doamnei Tarrant.

- Aşa e, mulţumită ei.

Sophie se încruntă.

- Ce ţi-a spus despre mine?

Robert zâmbi.

- Oh, ce n-ai da să ştii!

- Spune-mi!

După ce o studie preţ de câteva clipe, bărbatul zise:

- Ei bine, a spus că te ofileşti din cauza dragostei pe care mi-o porţi. Aşa e?

- Nu ştii?

- Oh, ba da, cred că ştiu.

- Pot să vin în Canada, cu tine?

- Doar dacă te căsătoreşti cu mine mai întâi.

Sophie acceptă bucuroasă, după care ezită un moment.

- Dar, mama ta...s-ar putea să nu fie de acord. Ea voia să te căsătoreşti cu Emma...

- Emma a ieşit din viaţa noastră acum câteva

săptămâni şi sunt sigur că tu ştii asta. Iar mama...ei bine, va fi nevoită să se obişnuiască în cele din urmă cu ideea. Dar poate îi dăruim un nepoţel care să-i ocupe timpul...

Sfârşit

în curs de apariţie:

Valerie Zayne - “O LUPTĂ PIERDUTĂ” nr. 716

Olivia nu şi-ar fi imaginat niciodată că Greg îşi va tăia venele din cauza ei! Nu-i promisese nimic.

Totuşi, când fratele tânărului, arogantul Nick Baretta vine s-o caute, se simte obligată să-l urmeze. De altfel, n-are de ales: în ochii lui Nick străluceşte o lumină nemiloasă. Olivia va trebui să plătească!

La New York, apoi în Sicilia, tânăra fată încearcă în zadar să-i scape. Dar de ce pericol fuge în realitate?

Jeanne Worley - “UN BĂRBAT FORMIDABIL” nr. 717

Pentru Harriet Brooks, Jotham Gaul nu însemna nimic mai mult decât un bădăran enervant; pentru el, era o persoană lipsită de valoare, o fată prostuţă, şi nu ezită să-i spună că frumuseţea era singurul lucru cu care se putea lăuda. De aceea, nu fu deloc încântată când află că Jotham făcea parte din grupul cu care avea să plece în vacanţă în Sicilia - vacanţă în care trebuia să aibă loc logodna ei cu Nigel Joliffe. Şi, ca lucrurile să se complice şi mai mult, urma să li se alăture şi Annie, fata căreia i-ar fi plăcut să se mărite cu Nigel. Harriet putea să se descurce cu ea, dar ce se va întâmpla cu Jotham? Cum putea scăpa de el?

„CARTEA PRIN PO{T~“ se pot adresa „S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

Bucureşti, str. Panait Istrati 62, sector 1 tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.

Pentru relaţii editoriale se pot adresa editurii: str. Panait Istrati 62, sector 1 tel/fax 021-224.16.98 tel.: 021-

Solicitanţii la

665.45.65

In ITALIA *detailiştii şi cititorii noştri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele şapte colecţii ale noastre: El şi Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Poliţista, Mari Romane de Dragoste, la numărul de telefon: 00393480820307.*